

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

БАРД

САМА

ОТРОВНИ ДУМИ

©/дът е нейната съдба.
Тя ще се прозаде,
рисувайки
ангела в себе си...

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ОТРОВНИ ДУМИ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Младата красива Келси Лангтън е принудена след трагичната смърт на родителите си да се продаде в публичен дом, за да спаси от мизерия леля си и малката си сестричка.

На търга в публичния дом я купува за любовница младият богаташ лорд Дерек Малъри. Той не подозира, че момичето е от благородно потекло, но нейната невинност и вродена изтънченост пленяват сърцето му.

ПЪРВА ГЛАВА

Мястото не изглеждаше зле — мястото, където ѝ предстоеше да я продадат на този, който плати най-висока цена. Беше чисто и обзаведено със стил. Салонът, в който я въведоха, по нищо не се отличаваше от тези на най-заможните познати на семейството ѝ. Къщата се намиреше в един от най-престижните лондонски квартали. Възпитаните джентълмени я наричаха „Къщата на Ерос“. Всъщност по-уместно би било „Къщата на греха“.

Келси Лангтън още не можеше да повярва, че се е озовала тук. Бе пристъпила към входната врата с ледена топка в стомаха, ужасена от дързостта си. Ала бе дошла доброволно.

Най-невероятното бе, че никой не я бе принудил да дойде — беше се съгласила, защото нямаше друг изход. Семейството ѝ отчаяно се нуждаеше от пари, за да не се озове на улицата.

Само ако разполагаше с повече време... Дори бракът с някой нежелан бе за предпочитане. Ала навярно чичо Елиът имаше право. Той ѝ бе изтъкнал, че няма да се намери заможен джентълмен, който да се ожени за нея за броени дни, дори и ако успее да се сдобие с разрешението на пастора. Женитбата бе нещо прекалено сериозно, за да се хвърлиш в нея без внимателно обмисляне.

Ала същите тези джентълмени от доброто общество без колебание сменяха любовниците си, макар да знаеха, че те им струват почти колкото законните съпруги, ако не и повече. Огромната разлика между съпругата и любовницата бе, че както лесно можеш да си намериш нова приятелка, също толкова лесно можеш да се отървеш от нея, без неприятни многомесечни бракоразводни дела, без скандали в обществото.

Така че Келси имаше само една възможност — да стане нечия любовница. Но не и съпруга. Не, не ѝ липсваха кандидати. Обаче проблемът бе, че никой от тях не би се заел с изплащането на дълговете на чичо Елиът. В Кетъринг, където бе отраснала и живяла преди трагедията в семейството ѝ, я ухаждаха неколцина млади

красавци, ала единственият по-заможен от тези младежи се бе оженил за някаква далечна братовчедка.

Всичко бе станало толкова набързо. Снощи бе слязла в кухнята, за да си стопли чаша мляко, което щеше да ѝ помогне да заспи. Напоследък, откакто двете със сестра ѝ Джийн се бяха преселили да живеят при леля им Елизабет, Келси трудно заспиваше.

Безсънието ѝ нямаше нищо общо с живота в новата къща и непознатия град, нито пък с леля Елизабет. Нейната леля, единствената сестра на майка ѝ, бе много мила и сърдечна жена и обичаше и двете си племенници като родни дъщери. Тя ги бе посрещнала с отворени обятия и ги бе заобиколила с топлина и обич, от които особено се нуждаеха след трагедията, сполетяла семейството им. Не, именно нощните кошмари ѝ пречеха да заспи, подсилени от ярките спомени и от постоянно повтарящата се мисъл, че по някакъв начин е могла да предотврати нещастията.

Леля Елизабет бе забелязала тъмните кръгове под очите на племенницата си и ѝ бе препоръчала да изпива чаша топло мляко преди лягане, за да може да заспи. Оттогава това се бе превърнало в своеобразен ритуал, а и Келси не безпокоеше никого, защото по това време на нощта кухнята бе празна. Ала миналата нощ не бе така.

Миналата нощ бе заварила в кухнята чичо Елиът, седнал на стола пред голямата маса, но не за да похапне нещо преди лягане. Вместо чиния на масата пред него се мъдреше тумбеста бутилка уиски, почти преполовена. Досега тя никога не го бе виждала да изпива повече от обичайната чаша вино, която леля ѝ му позволяваше на вечеря.

Съпругата му не одобряваше пиенето и естествено в дома ѝ не можеше да се намери нито една бутилка джин или уиски. Ала явно чичо Елиът си бе купил бутилка уиски и вече бе успял да я преполови. Ефектът бе изумяващ. Той плачеше. С тихи, накъсани хлипове, хванал главата си с ръце, сълзите капеха върху масата, а раменете му нещастно потръпваха. Едва сега младото момиче проумя защо леля Елизабет не позволяваше да се внася джин или уиски в нейната къща...

Обаче бързо се досети, че причината за състоянието на чичо Елиът не е само във въздействието на алкохола.

Нещо друго го бе накарало да седне на този стол, с гръб към вратата, смятайки, че няма кой да го безпокои, докато навярно

обмисляше решението да сложи край на живота си.

Келси се запита дали, ако тихо се измъкне от кухнята и го остави сам, той наистина ще има смелост да посегне на себе си. Чичо Елиът никога не ѝ се бе струвал прекалено смел. По-скоро се отличаваше с веселия си и донякъде лекомислен нрав, но не и със способността да решава проблемите с един замах. Може би внезапната ѝ поява му подсказа единствения изход, макар че до този миг не се бе досещал за него — изход, за който самата девойка никога не би помислила.

— Чичо Елиът, какво се е случило? — Това бяха единствените думи, които се изплъзнаха от скованите ѝ устни.

Той се извърна. Вцепени се от изненада, като я зърна само по нощница, с газена лампа в ръка. След миг обаче отново стисна глава с две ръце и промърмори нещо нечленоразделно, което тя не разбра и повтори въпроса си.

Мъжът неохотно надигна глава и изръмжа:

— Върви си, Келси! Не бива да ме виждаш такъв.

— Няма нищо, чичо — утешително подхвана младото момиче.
— Искаш ли да повикам леля Елизабет?

— Не! — извика той, но видя, че я стресна, и добави по-тихо: — Тя не одобрява пиенето и... и не знае.

— Не знае, че пиеш?

Той не отговори веднага, но Келси разбра какво искаше да каже. Всички в къщата знаеха, че той бе готов на всичко, само и само да спести тревогите на съпругата си, повечето от които се дължаха именно на неразумните му постъпки.

Елиът бе едър мъж с грубовати черти и с приближаването на петдесетте косата му се бе прошарила. Никога не бе блестял с красота — дори и на младини — ала Елизабет, по-хубавата от двете сестри, и все още привлекателна за своите четиридесет и две години, се бе омъжила за него. Келси твърдо вярваше, че леля ѝ и сега го обича така пламенно, както през първите месеци на техния двадесет и четири годишен брак.

Двамата нямаха деца и може би именно поради това тя толкова много обичаше племенниците си. Веднъж майка ѝ бе казала пред баща ѝ, че сестра ѝ и съпругът ѝ доста усилено са се опитвали да имат деца, но явно не им било писано.

Тези думи естествено не бяха предназначени за ушите на малкото момиче, но майка му не подозираше, че подслушва зад вратата. През следващите години Келси подочу още подробности за брака на леля си, майка ѝ все не можеше да си обясни какво бе харесала сестра ѝ в „... този недодялан Елиът, в този скучен домошар, без пукнат грош в джоба си. Като си помисля само какви кандидати имаше! Един от друг по-богати и по-красиви!“. Ала сестра ѝ бе избрала Елиът. Може би бе орисана от съдбата вечно да няма късмет. А може би не беше точно така... Майката на Келси обичаше да повтаря, че никой не може да разбере какво властва над женското сърце, че любовта никога не се вслушва в гласа на разума.

— Тя още не знае, че сме разорени.

Келси примигна. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, откакто бе задала въпроса си. Най-малко бе очаквала този отговор и в първия миг не повярва на ушите си. Не е възможно зрял мъж като чичо ѝ да изгуби състоянието си само заради склонността си към чашката, и то в епоха, когато доста джентълмени и немалко дами пиеха доста невъздържано. Реши да се опита да подобри настроението му и шеговито попита:

— Да не би да си се забъркал в някакъв скандал?

— Скандал ли? — повтори той и сетне смутено поклати глава. — О, да, със сигурност ще има скандал. И Елизабет никога няма да ми прости, когато разбере, че благодарение на мен ще изгуби дома си.

Девојката смаяно го зяпна.

— Да не би да си изгубил къщата на карти?

— Нима ме мислиш за толкова глупав? Или си въобразяваш, че ще свърша като баща ти? А може би така би било по-добре. Поне бих имал някакъв шанс да се спася, а сега и от това съм лишен.

Тя се стъписа не толкова от споменаването на някогашните прегрешения на баща ѝ, колкото от спомена за трагичните последици от тях. По страните ѝ плъзна издйническа червенина, но бързо се окопоти.

— Не те разбирам, чичо Елиът? Кой може да ти отнеме къщата и защо?

Главата му отново клюмна. Искаше му се да потъне в земята от срам. Думите едва излизаха от устата му и Келси се приближи до него, за да чуе изповедта му, макар че ѝ се гадеше от силния мирис на уиски. Когато той свърши, тя застина ужасена.

Истината се оказа много страшна. Стори ѝ се, че трагедията, която бе съсипала дома ѝ и бе погубила родителите ѝ, сега се повтаря отново. Чичо Елиът бе слаб човек, нямаше сили да приеме нещастieto и да се опита да се измъкне от него.

Когато преди осем месеца двете със сестра си се преместиха да живеят при леля си Елизабет, бе толкова покрусена от смъртта на родителите си, че не бе забелязала нищо нередно в новия си дом. Дори не се бе запитала защо чичо ѝ се застоява толкова често вкъщи.

Предполагаше, че причината не е толкова важна, че да я съобщават на двете сирачета. Келси не бе допускала, че той е загубил работата си след двадесет и две години безупречно служене. Нито пък бе подозирала, че отчаяно си търси нова, но без никакъв успех. Животът в къщата си течеше както винаги и поне привидно нищо не се бе променило. Дори бяха приели под покрива осиротелите си племенници, когато сами едва са смогвали да се изхранват.

Момичето се запита дали леля ѝ подозира за трагедията, която ги бе връхлетяла. Дали знаеше, че съпругът ѝ осигурява препитанието на семейството само благодарение на заеми. Всъщност по онова време немалко разорени членове на доброто общество свързваха двата края благодарение на безчет заеми, но не по-малко бяха и нередовните длъжници, които попадаха зад решетките. Явно Елиът бе потропал на вратата на всеки от приятелите си, за да задържи кредиторите толкова дълго по-далеч от прага на къщата си. Ала бе настъпил денят, когато вече нямаше към кого да се обърне.

Щяха да изгубят къщата на леля Елизабет, къща, която е била дом за поколения от семейството ѝ. Като по-голяма дъщеря тя я бе наследила, а сега кредиторите заплашваха да я вземат. След три дни, ако дотогава не изплати дълговете си.

Затова Елиът бе решил да се напие, за да събере достатъчно смелост да сложи край на нещастния си живот, защото нямаше сили да се изправи пред неизбежното. Беше длъжен да осигури добър живот на съпругата си, но се бе провалил.

Разбира се, самоубийството не бе разрешение на проблема. Келси изтъкна колко ужасно би било за леля ѝ да посрещне не само разорението, но и смъртта на съпруга си. Двете със сестра си бяха преживели загубата на дома си, защото все пак имаше къде да отидат. Но този път... не, тя не можеше да позволи това да се случи. Сега

трябваше да се грижи за сестра си, трябваше да ѝ осигури истински дом. И ако това означаваше, че трябва да...

Не си спомняше кога за пръв път се спомена за този изход, за възможността да се продаде. Елиът отначало каза, че е мислил да ѝ уреди изгоден брак, но е смятал, че няма защо да бърза. Ала сега нямаше време и бе изключено да омъжи племенницата си само за няколко дни.

Може би алкохолът бе развързал езика му, но той спомена за някакъв свой приятел, който преди много години изгубил всичко, но дъщеря му го спасила от разорение, като продала своята невинност на един стар развратник, който бил съгласен да плати цяло състояние за младата плът.

Сетне на един дъх избъбри за някакъв джентълмен, когото добре познавал и когото попитал дали не би искал да се сдобие с млада и красива жена.

— Нямам намерение да се женя, но нямам нищо против една млада и привлекателна любовница. Ще ти платя няколко лири, ако ми я осигуриш...

Така разговорът се насочи към любовниците. Той ѝ разказа колко млади и красиви лордове са готови да платят доста щедро, за да се покажат сред приятелите си с красива любовница. А когато момичето било и девствено, харчели по цели състояния.

Той хитро подготви почвата, подсказвайки ѝ решението, без направо да я моли да се пожертва. Келси бе шокирана от разговора за любовници, а сърцето ѝ се свиваше от мисълта какво ще стане с нея и сестра ѝ. Тревожеше се за Джийн и за себе си, за това как, ако се реши на подобна постъпка, това ще означава завинаги да се прости с мисълта за приличен брак, дом и семейство.

Би могла да си намери работа, ала едва ли щяха да ѝ плащат достатъчно, за да издържа всички. Не можеше да си представи леля ѝ да работи, а Елиът вече бе доказал, че едва ли някога ще си намери добра работа, а още по-малко ще съумее да я запази.

Мисълта, че сестра ѝ може да бъде принудена да проси по улиците, я накара едва чуто да прошепне:

— Познаваш ли някой мъж, който ще пожелае да... да плати достатъчно, ако аз... се съглася да му стана любовница?

Той обнадеждено я погледна и по тялото му се разля топла вълна на облекчение.

— Не, не познавам такъв — смутено отвърна. — Обаче знам едно място в Лондон, където се събират богати господа, място, където ще те представят и ще предложат отлична цена за теб.

Младото момиче застина. Стомахът му се сви на топка при мисълта, че това е единственият изход за близките му.

Елиът изтръпна и се изпоти от напрежение, преди тя бавно да кимне в знак на съгласие.

Сетне се опита да я успокои.

— Няма да бъде толкова лошо, Келси, наистина няма. Една жена може да спечели много пари по този начин, особено ако е умна и красива. Може да стане богата и независима и дори по-късно да се омъжи, ако поиска.

Това не беше истина и двамата го знаеха. След утрешния ден никога повече нямаше да има възможност за добър брак. Позорът от постъпката ѝ щеше да я преследва до края на дните ѝ. Никога повече нямаше да бъде допусната в изисканите кръгове. Ала това бе нейният кръст и тя трябваше да го носи. Поне малката ѝ сестричка ще има бъдещето, което заслужава.

Още не можеше да се опомни от решението, което бе взела.

— Ще оставя на теб да съобщиш на леля Елизабет за всичко това.

— Не! Не, тя не бива да узнае. Тя никога няма да позволи. Обаче аз съм сигурен, че ти ще измислиш нещо приемливо, за да обясниш отсъствието си.

Нима и това трябваше да стори? Нима можеше да мисли за нещо друго, освен за ужасната постъпка, на която се бе решила?

Беше готова сама да изпие уискито от бутилката. Ала нямаше друг изход — трябваше да измисли някакво оправдание за пред другите. Каза на леля си Елизабет, че Ан, една нейна приятелка от Кетъринг, ѝ е писала, че е сериозно болна и докторите не ѝ дават много надежда. Келси трябвало да отиде при нея и да утеши последните ѝ дни, доколкото това е възможно. А чичо Елиът ѝ предложил да я придружи.

Елизабет не заподозря нищо нередно. Пребледнялото лице на Келси можеше да се обясни с тревога за приятелката ѝ. А Джийн, бог

да я благослови, не я обсипа с безкрайни въпроси, защото не си спомни за такава приятелка на сестра си. През последната година Джийн изведнъж бе пораснала. Трагедията в семейството бе сложила край на щастливото ѝ детство. Келси си помисли, че предпочита дванадесетгодишната ѝ сестра да я засипе със стотици въпроси, вместо да я гледа мълчаливо с тъжните си очи. Ала Джийн още скърбеше за родителите си.

А какво ще стане, когато не се върне вкъщи от посещението си в Кетъринг? Е, за това щеше да мисли по-късно. Дали някога отново ще види сестра си и леля Елизабет? Дали ще се осмели да ги посети, когато те открият истината? Келси не знаеше. Единственото, което знаеше, бе, че животът ѝ никога няма да бъде отново същият.

ВТОРА ГЛАВА

— Хайде, миличка. Време е.

Келси се втренчи във високия, слаб мъж, застанал на прага. Когато вчера я запознаха с него, ѝ казаха да го нарича Лони. Той беше собственикът на къщата... този, който трябваше да я продаде за най-високата цена, която предложат.

Нищо във външния му вид не издаваше, че се занимава с продажба на млада плът. Беше облечен като благородник. Имаше приятно лице и добри маниери. Говореше възпитано и културно... поне докато чичо Елиът беше с нея. След като чичо ѝ си тръгна, домакинят изостави изискания тон, макар че продължи да бъде любезен.

Той ѝ бе обяснил много внимателно, че след като за нея ще бъдат платени много пари, тя няма да има право да прекрати споразумението, което обикновено една любовница бе свободна да стори. Джентълменът, който ще я купи, ще иска гаранции за парите си и сам ще реши кога да се освободи от нея.

Келси бе принудена да се съгласи с това, макар че ѝ напомняше на продаване в робство. Тя бе длъжна да остане с мъжа, без значение дали го харесва или не, независимо дали той ще се държи добре с нея или не, докато не му омръзне.

— А ако не се съглася? — осмели се да попита.

— Е, миличка, наистина не ми се иска да узнаеш какво ще стане в този случай — любезно отвърна Лони, ала в гласа му прозвучаха заплашителни нотки и Келси почувства как сърцето ѝ се свива от ужас. Той продължи обясненията си с по-шеговит тон, сякаш това, което казваше, бе нещо съвсем обикновено и тя би трябвало да го знае. — Аз лично сключвам всички подобни споразумения и гарантирам спазването им. Не мога да позволя репутацията ми да се провали заради капризите на някое момиче, което е решило, че не харесва сделката и пожелае да се откаже. Никой няма да е съгласен да участва в подобни продажби, ако не са гарантирани, нали?

— Много ли продажби сте осъществили?

— Тази ще бъде четвъртата, въпреки че нито едно от момичетата не е било от добро потекло като теб. Повечето от благородните джентълмени, изпаднали в парично затруднение, предпочитат да намерят богати съпрузи за дъщерите си. Срамота е, че чичо ти не ти е уредил подобаващ брак. Не ми приличаш на момиче, създадено да бъде нечия любовница.

Девојката не знаеше дали да се почувства обидена или поласкана.

— Няма време, за да се уреди подходяща женитба — едва чуто пророни.

— Разбирам, но все пак е жалко. Както и да е, сега трябва да те настаним за през нощта. Ще те представя утре вечер, след като изпратя съобщения на някои джентълмени, за които знам, че се интересуват от подобни сделки. За щастие едно от моите момичета е с твоя ръст и размер и ще може да ти заеме нещо подходящо от гардероба си за представянето. Една любовница трябва да изглежда като такава, а не като монахиня, ако разбираш какво искам да кажа. — Мъжът критично я огледа. — Тоалетът ти е хубав, но е по-подходящ за градински чай. Може би си донесла някоя подходяща дреха?

Младото момиче поклати глава, почти засрамено, че толкова прилича на истинска дама. Лони въздъхна и махна с ръка.

— Няма значение, все ще се намери нещо подходящо — рече и я поведе по стълбите към горния етаж, където бяха приготвили стая за нея.

Както и останалата част от къщата, стаята бе обзаведена с вкус.

— Много е приятно — учтиво каза Келси.

— Сигурно си очаквала да видиш някоя евтина и крещяща обстановка? — Той се усмихна, като видя изумлението ѝ. — Аз се грижа за развлеченията на хората от висшето общество, миличка, и съм установил, че те са склонни по-охотно да се разделят с парите си, когато го правят в обстановка, с която са свикнали. — Лони се засмя и добави: — Тези от по-низшите класи, които не могат да си позволят моите цени, не прекрачват прага на къщата ми.

— Разбирам — излъга девојката. Тя смяташе, че мъжете задоволяват страстите си, където им падне, а и цял Лондон бе осеян с подобни домове с лоша слава. Явно бе попаднала в най-скъпия от тях.

— Наясно ли си, че споразумението, на което се съгласи, е различно от обикновените любовни сделки? — я попита Лони, преди да излезе от стаята. — Разбра ли, че няма да получиш нищо за себе си, освен парите, които джентълменът реши да ти даде, докато си с него? — Келси отново кимна, но, изглежда, той искаше да се изясни докрай и затова продължи: — Ще те предложи на цената, която чичо ти поиска и парите ще получи той. Това, което е отгоре, ще прибера аз, тъй като уреждам сделката. Така че в крайна сметка ти няма да получиш нищо от тези пари.

Тя го знаеше и се молеше парите, които ще платят за нея, да покрият дълговете на чичо Елиът и да останат достатъчно за издръжка на семейството, докато той си намери нова работа. В противен случай саможертвата ѝ щеше да бъде напразна, само временно отлагане на катастрофата. Нали по пътя за Лондон чичо Елиът ѝ се бе заклел, че ще си намери работа и ще я запази на всяка цена, независимо дали го удовлетворява или не...

Най-много я тревожеше огромната сума, която Елиът дължеше на кредиторите си.

— Наистина ли мислите, че някой ще плати толкова много пари? — осмели се да попита смутената девойка.

— О, да — убедено отвърна Лони. — Тези богати безделници няма за какво да харчат парите си. Конне, жени, карти — това са единствените им занимания. Щастлив съм, че им осигурявам последните две, а и всякакви разновидности на порока, каквито си пожелаят, с изключение на убийство.

— Всякакви разновидности на порока?

Той се засмя.

— Миличка, ще се изненадаш, щом узнаеш какво желаят понякога всички тези лордове... и дами. Ще ти кажа, че познавам една графиня, която идва тук през последните два месеца и ми плаща да ѝ намирам всеки път различен господин, който да я бичува, много внимателно, разбира се, и да се отнася с нея като с робиня. Носи маска, за да не я разпознаят. Всъщност джентълмените, които я посещават, мислят, че е едно от моите момичета. Аз сам бих бил щастлив да я обслужа, защото тя е хубавичка като теб, но дамата има други желания. Това, което най-много я възбужда и ѝ доставя огромно удоволствие, е, че тя познава лично всеки един от джентълмените, но те не знаят коя е

тя. Не подозират, че се срещат с нея на всички балове и вечери във висшето общество, че танцуват с нея, играят на карти, а през всичкото това време тя знае малките им мръсни тайнички.

Келси се изчерви и за миг остана безмълвна. Нима всичките тези хора от избраното общество вършеха подобни неща и плащаха за тях? Никога не бе подозирала подобно нещо.

— Ха, престани да се изчервяваш! — с отвращение възкликна Лони. — По-добре е да свикнеш с подобни разговори, моето момиче. Отсега нататък това ще бъде работата ти — да доставяш удоволствие на мъжа, който ще плати за услугите ти, и то по такъв начин, какъвто той пожелае. Разбра ли? Един мъж върши с любовницата си неща, които никога не би и помислял да извърши със съпругата си. Точно заради това му трябва любовница. Ще изпратя едно от моите момичета да ти обясни всичко по-подробно, след като чичо ти явно не си е направил труда да го стори.

И той изпълни обещанието си, от което тя се почувства още понижена и нещастна. Миналата вечер едно хубаво младо момиче на име Мей се бе появило в стаята ѝ, носейки крещящата и безвкусна рокля, която в момента Келси бе облякла. След това няколко часа най-подробно ѝ бе разказвала за секса и за уменията, които трябва да притежава една желана любовница. Довери ѝ как да се предпазва от бременност, как да възбужда мъжа и как да утолява страстта му по всички възможни начини, за да получи всичко, което иска от него. Това последното едва ли бе нещо, което Лони би искал тя да узнае, но, изглежда, Мей бе изпитала съжаление към нея и доброволно бе споделила различни трикове.

Разговорът по нищо не напомняше на този, който бе имала с майка си миналата година, когато навърши седемнадесет години. Тя откровено ѝ бе говорила за любовта и бебетата, а след това набързо бе сменила темата, за да не се почувстват и двете засрамени от деликатния разговор.

На тръгване Мей ѝ бе дала един последен съвет:

— Запомни, че е най-вероятно да те купи някой женен мъж и че той си взема любовница, защото съпругата му не може да го задоволи. По дяволите, някои от тях никога дори не са виждали жените си голи. Може да не ми повярваш, макар че всяко момиче с моя опит ще ти го

потвърди, но всеки мъж обича да гледа гола жена. Само му дай това, което никога не е получавал вкъщи, и той ще те обожава.

И ето, че часът бе настъпил. Келси трепереше от страх и ужас. Когато отвори вратата и се появи облечена в крещящата червена рокля с дълбоко изрязано деколте, Лони ѝ бе хвърлил одобрителен поглед. Ала явното му одобрение не ѝ вдъхна кураж.

Бъдещето ѝ, за добро или за лошо, щеше да се реши тази вечер от мъжа, който ще плати най-много за нея. Келси предполагаше, че навярно няма да го хареса. Мей ясно ѝ бе заявила, че сигурно отначало ще го презира, особено ако е стар и жесток. Младото момиче можеше само да се моли и да се надява да има късмет.

Лони я поведе надолу по стълбите. Трябваше да я стисне за ръката и да я дръпне, когато тя внезапно спря. До слуха ѝ достигнаха шумни гласове и пьянски смях. Той не я въведе в салона, а отвори вратата на друга стая.

— Повечето от мъжете тук — изсъска ѝ, — не са дошли да наддават за теб. Дошли са да поиграят на карти или да търсят други удоволствия. Обаче аз съм установил, че колкото повече господа присъстват на наддаването, толкова по-високо се качва цената. Освен това джентълмените се забавляват, а това е добре за бизнеса.

И преди тя да разбере какво става, я вдигна, качи я върху една от масите и заплашително прошепна:

— Стой тук и се постарай да изглеждаш съблазнително.

Да изглежда съблазнително, когато бе почти парализирана от страх и унижение? Явно повечето от мъжете наистина не бяха дошли, за да наддават за нея и не разбираха какво прави тя върху масата. Затова Лони се изкашля и високо заяви:

— Мога ли за миг да ви отвлека от картите, джентълмени, за един необичаен търг?

Думата „търг“ веднага привлече вниманието им. Той изчака няколко секунди, докато разговорите стихнат.

— Тези от вас, които са доволни от настоящата си любовница, вероятно няма да проявят интерес. Ала на тези, които се оглеждат за нещо свежо и красиво, аз предлагам тази... срамежлива хубавица. — Разнесоха се сподавени смехове, тъй като лицето на Келси придоби пурпурния цвят на роклята ѝ. — Девойката не е само за една нощ, а за

толкова време, колкото пожелаете да ѝ се наслаждавате. Затова да започнем от десет хиляди лири.

Разнесоха се силни подсвирквания и смаяни гласове.

— Някоя жена не струва толкова, дори и съпругата ми — заяви един мъж и думите му бяха последвани от шумен смях.

— Ще ми заемеш ли десет хиляди, Питър?

— Сигурно ги искаш в злато? — презрително изсумтя друг.

— Пет хиляди и нито лира повече — обади се пиянски глас.

Имаше и други подмятания, но собственикът на дома невъзмутимо продължи:

— Този, който плати най-висока цена, ще притежава това малко бижу колкото време си поиска — месец, година, две. Той ще реши кога да се освободи от момичето. Това изрично ще бъде записано в договора за продажбата. И така, джентълмени, кой иска да наддава, за да получи тази вкусна хапчица?

Келси бе толкова смаяна и шокирана, че не чу почти нищо.

Бяха ѝ казали, че ще я представят на неколцина джентълмени, че ще поговори с тях, и тя предположи, че след това сделката ще се уреди насаме между тях и Лони, без тя да присъства.

Никога не си бе представяла, че всичко ще бъде толкова публично. Мили боже, ако знаеше, че ще бъде предложена на търг, истински търг, в стая пълна с пияни мъже, щеше ли да се съгласи на всичко това?

— Давам десет хиляди. — Някакъв глас прекъсна ужасените ѝ мисли.

Вдигна очи и видя умореното и сбръчкано лице на възрастен мъж. Погледът ѝ се замъгли и тя си помисли, че всеки миг ще загуби съзнание.

ТРЕТА ГЛАВА

— Все още не разбирам какво правим тук — промърмори лорд Пърсивал Олдън. — Заведението на Анджела е чудесно, намира се съвсем наблизко до дома на Уайт, където ще вечеряме, а нейните момичета са привикнали на нормален разврат.

Дерек Малъри се ухили и намигна на братовчед си Джереми, докато двамата последваха приятеля си във фоайето.

— Нима има такова нещо като „нормален разврат“? Звучи ми абсурдно, не мислиш ли?

Пърси понякога говореше доста необичайни неща, но двамата с Никълъс Идън бяха най-близките му приятели още от училище и всички бяха свикнали с неуместните му забележки. Напоследък Ник по-рядко се виждаше с приятелите си, а откакто се бе оженил за Реджина, братовчедката на Дерек, не посещаваше подобни места. Дерек беше възхитен, че приятелят му вече е член на семейството, макар да смяташе, че бракът е нещо, което трябва да се обсъжда чак след като един мъж навърши тридесет години и следователно дотогава имаше пред себе си цели пет дълги години.

Тони и Джеймс, двамата му по-млади чичовци, бяха чудесно потвърждение на мнението му. Навремето те бяха едни от най-известните лондонски разгулници и добре си бяха поживели на младини. Едва към тридесетте и пет години улегнаха и създадоха семейства. Джереми, осемнадесетгодишният син на Джеймс, за разлика от Дерек бе заченат без благословията на пастора и всъщност баща му до преди пет години изобщо не подозираше за съществуването му.

— Ами... не знам — съвсем сериозно отвърна Джереми. — Аз обичам да развратнича и според мен го правя съвсем нормално.

— Много добре знаеш какво имах предвид — изсумтя Пърси и предпазливо огледа фоайето, сякаш очакваше всеки момент да се появи и самият дявол. — Чувал съм, че тук идват мъже с доста ексцентрични и извратени желания.

Дерек повдигна златисторусите си вежди и устните му се изкривиха в насмешка:

— Идвам съм тук няколко пъти, Пърси, за да поиграя на карти и да се възползвам от услугите на момичетата на втория етаж. Не съм забелязал нищо необичайно. Освен това познавам повечето от посетителите.

— Не съм казал, че всеки, който идва тук, е ексцентричен, стари приятелю. Ей богу, в никакъв случай! Та нали и ние сме тук?

— Искаш да кажеш, че ние не сме ексцентрични? — не се стърпя Джереми. — По дяволите, бих могъл да се закълна...

— По-тихо, негоднико — прекъсна го братовчед му, едва успявайки да сдържи смеха си. — Нашият приятел, изглежда, говори сериозно.

— Разбира се, че говоря сериозно — кимна той. — Разправят, че тук може да задоволят всичките ти желаниа и сексуални фантазии, независимо колко са ексцентрични и необичайни. И трябва да ви кажа, че вече съм напълно убеден в това, след като видях отвън кочияша на лорд Ашфорд. Страх ме е, че ще ме оковат във вериги още щом вляза в стаята на някое от момичетата — завърши и ужасено потръпна.

Споменаването на името на Ашфорд изтри усмивката от лицето на Дерек, а настроението на Джереми помръкна. Преди няколко месеца тримата бяха имали сериозна разправа с лорда, предизвикана от писъците на една жена, идващи от една от стаите на горния етаж на една кръчма нагоре по реката.

— Не говориш ли за онзи негодник, когото неотдавна проснах в безсъзнание? — попита Джереми.

— Не беше точно така, скъпо момче — отвърна Пърси. — Всъщност Дерек бе този, който го просна в безсъзнание. Ние дори не успяхме да се намесим. Толкова беше побеснял нашият приятел. Доколкото си спомням, се задоволихме с няколко ритника, след като мръсникът вече бе повален.

— Радвам се да го чуя — кимна младежът. — Сигурно съм бил доста пиян, защото не си спомням почти нищо. — Всички бяхме доста пийнали. И сигурно е било за добро, защото иначе можехме да убием този мръсен развратник.

— Тъкмо това заслужаваше — изръмжа Дерек. — Той е напълно откачен. Няма никакво извинение за подобна жестокост.

— О, напълно съм съгласен с теб — рече приятелят му и сетне добави шепнешком:

— Чувал съм, че ако няма кръв, той не можел... е, нали се сещате...

Винаги можеше да се разчита на Пърси, че ще повдигне настроението. Дерек едва не се задави от смях.

— За бога, човече, та ние се намираме в един от най-посещаваните лондонски бордеи, прочут с лошата си слава. Тук не е необходимо да си мериш приказките.

Пърси едва не се изчерви и смутено промърмори:

— Добре, но аз все пак не знам какво търсим тук? Това, което се предлага в този дом, наистина не е по вкуса ми.

— И на мен не всичко тук ми допада — съгласи се Дерек, — обаче както ти споменах преди малко, не всичко тук е необичайно. Може и да се слави с разюздан разврат, но момичетата са хубави и приятни. Наистина са от висока класа и могат да задоволят всякакъв вкус, дори и съвсем нормален. Освен това дойдохме, защото Джереми открил, че неговата малка русокоса Флорънс, която беше досега в дома на Анджела, се е преместила тук, а аз му обещах да прекара час-два с нея, преди да отидем на бала довечера. Мога да се закълна, че ти го споменах, Пърси.

— Не си спомням — отвърна приятелят му. — Не казвам, че не си го споменал, просто наистина ми е убягнало.

— Ако това място наистина е толкова лошо, както казваш — намръщено се обади Джереми, — не ми се иска моята Флорънс да работи тук.

— Ами тогава я върни при Анджела — предложи братовчед му. — Сигурен съм, че момичето ще ти е благодарно за това. Едва ли подозира в какво се е забъркало, независимо, че тук сигурно ще му плащат много повече. — Пърси също кимна в знак на съгласие. — И те съветвам да побързаш, скъпо момче. Ще изиграя няколко робера, докато намериш момичето, макар да не съм сигурен, че ми се иска, ако Ашфорд е в същата стая. — Въпреки последната забележка надникна в игралния салон. — О, тук виждам едно сладко пиленце, с което не бих имал нищо против да прекарам някой и друг час — възкликна след минута той. — За съжаление май не е свободна... или пък е. Твърде скъпо е за мен.

— Пърси, за какво говориш?

Той погледна през рамото си и рече:

— Струва ми се, че попаднахме на търг. На моята възраст не се нуждая от любовница, макар че от време на време нямам нищо против малко удоволствие.

Дерек примирено въздъхна. Явно нямаше да получи смислен отговор, но това не беше нещо ново за него. Реши, че е по-добре да се приближи до вратата и сам да разбере какво става.

Двамата с Джереми застанаха на прага. В този миг я зърнаха, изправена върху масата. Красиво младо парче... или поне така изглеждаше. По страните ѝ бяха избили ярки червени петна, но тялото ѝ бе хубаво, много хубаво.

Чак сега, когато чуха мъжки глас, забележката на Пърси доби смисъл:

— Да ви припомня още веднъж, джентълмени: това малко бижу ще бъде великолепна любовница. Много лесно може да бъде обучена да задоволява и най-взискателния вкус, тъй като досега не е била докосвана от мъж. Чух ли двадесет и две хиляди?

Дерек тихо изсумтя. Недокосвана? След като е била в подобно място? Едва ли. Ала глупаците можеха лесно да бъдат излъгани. Но както и да е, наддаването бе прекрачило нормалните граници и цената бе абсурдна.

— Струва ми се, че едва ли ще можем да изиграем една партия вист, Пърси — отбеляза той. — Както виждам, никой не обръща внимание на картите.

— Не мога да ги упрекна — ухили се приятелят му. — Аз също съм заинтригуван от това наддаване.

— Джереми, ако нямаш нищо против, бих искал по-бързо да приключиш с работата си тук — въздъхна братовчед му. — Струва ми се, че ще е по-добре да отидем на бала. Вземи момичето и по пътя ще го оставиш при Анджела.

— Искам онова момиче.

Тъй като Джереми не откъсваше поглед от девойката, изправена до масата, той веднага разбра какво има предвид.

— Не можеш да си я позволиш.

— Бих могъл, ако ми заемеш парите.

Пърси се засмя. За разлика от него, Дерек, изглежда, не се забавляваше, защото челото му бе смръщено. И неговото „не“ бе казано с тон, нетърпящ възражение. Ала Джереми не бе от тези младежи, които лесно се предаваха.

— Хайде, Дерек — умолително рече той, — за теб не представлява никаква трудност. Чух, че чичо Джейсън ти е предоставил значителна сума след завършване на училището, включително и няколко доходни имения. А като се имат предвид и инвестициите, които двамата с чичо Едуард направихте, вероятно досега състоянието се е увеличило поне три пъти...

— Повече от шест пъти, но това не означава, че съм съгласен да харча пари за някаква похотлива прищявка, още повече, че не е моя. Нямам намерение да ти заемам толкова много пари. Освен това една красива жена като тази, иска да бъде заобиколена от разкош. А ти, братовчедо, не можеш да си го позволиш.

Младежът безгрижно се засмя:

— О, затова пък аз ще я направя щастлива.

— Една любовница се интересува повече от това, което е в джобовете ти, отколкото от това, което е между тях — намеси се Пърси и веднага се изчерви, като осъзна какво е казал.

— Те не са чак толкова алчни — възрази Джереми.

— Тъкмо обратното.

— Откъде знаеш? Нали никога не си имал любовница?

Дерек въздъхна и решително се намеси:

— Няма смисъл да спорим, Джереми. Отговорът ми е „не“, така че се откажи. Баща ти ще ми откъсне главата, ако узнае, че съм ти дал на заем толкова пари.

— Моят баща е по-добър от твоя и ще ме разбере.

Той беше прав. Според слуховете Джеймс Малъри бе вършил доста странни неща в младостта си, докато бащата на Дерек, бидейки маркиз на Хавърстън и най-големият от четиримата братя Малъри, от ранна възраст бе носил отговорността за семейството. Ала това все още не означаваше, че нямаше да си изпатят, ако сега удовлетвориш молбата на младия си братовчед.

— Може би той ще те разбере, макар че откакто се ожени, чичо Джеймс е станал доста консервативен — рече Дерек. — Освен това ще трябва да отговарям и пред баща си. А най-важното е, че не можеш да

си позволиш да издържаш любовница, докато още учиш и все още живееш в къщата на баща си.

— Дявол да го вземе, въобще не помислих за това! — ядосано възкликна Джереми.

— И още нещо: една любовница е по-взискателна и от съпругата. Един път и аз се опарих и нямам никакво намерение да опитвам пак. Да не би да искаш да се чувстваш обвързан на твоята възраст?

Братовчед му ужасено го изгледа.

— По дяволите, разбира се, че не!

— Е, в такъв случай трябва да ми бъдеш благодарен, че няма да ти позволя да пилееш моите пари за някаква си глупава прищявка.

— О, разбира се, че съм ти благодарен, братовчедо. Не мога да си обясня какво ме прихвана.

— Двадесет и три хиляди — чу се глас, който отново привлече вниманието им към търга.

— Ето още една причина да се радваш, че се вразуми, Джереми — ухили се Пърси. — Изглежда, наддаването продължава.

Ала Дерек не се засмя на шегата. Когато чу сумата, целият се вцепени, но причината не беше само в числото. По дяволите, наистина му се искаше да не бе разпознал гласа, който обяви последното наддаване.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Двадесет и три хиляди.

Келси никога не би повярвала, че залогът толкова ще се увеличи. Ала високата цена не ласкаеше суетността ѝ. Всъщност дори не се зарадва, че сумата ще реши проблемите на близките ѝ и леля ѝ за години напред. Тя бе прекалено ужасена и изплашена, за да се зарадва.

Мъжът изглеждаше... жесток. Тъкмо това бе определението, което му подходеше. Девојката не знаеше защо. Може би заради тънките му стиснати устни? Или пък заради присвитите студени светлосини очи, които втренчено я наблюдаваха? Когато за пръв път срещна погледа му, студени тръпки полазиха по гърба ѝ.

Келси предположи, че непознатият е над тридесет години. Косите му бяха черни, а чертите на лицето му притежаваха патрицианската изисканост на повечето аристократи. Той не беше грозен. Тъкмо обратното. Ала жестокостта, която лъхаше от лицето му, сякаш заличаваше красотата му. Въпреки отвратителното похотливо изражение на възрастния мъж, който бе започнал наддаването, момичето се надяваше, че той ще предложи по-висока цена.

Сякаш небесата чува молитвите ѝ. Останалите мъже се бяха оттеглили, явно уплашени от смразяващия поглед на младия лорд. Единствено възрастният благородник продължи да наддава. Или не се впечатляваше от съперника си, или пък бе прекалено пиян.

И тогава девојката чу друг глас, който обяви двадесет и пет хиляди лири, последван от смаян въпрос:

— Нима и ти се нуждаеш от любовница, Малъри? Чух, че жените се редят на опашка, за да посетят леглото ти.

Забележката бе последвана от смях, който се усили след отговора на новодошлия:

— Така е, обаче жените, за които говориш, са дами, милорд. Може би имам нужда от нещо... различно.

Думите му бяха обидни за Келси, но навярно той не бе искал да я засегне. Откъде можеше да знае, че преди да влезе в тази стая, тя също

бе истинска дама? Всъщност в момента видът ѝ по нищо не се различаваше от този на останалите момичета в къщата.

Девойката нямаше възможност да види на кого принадлежи гласът. Той идваше откъм вратата, но там се бяха насъбрали доста мъже. Изглежда, мъжът, който тя не искаше да я купи, познаваше новодошлия, защото сега погледът му бе насочен към вратата. Келси ужасено потръпна, когато зърна убийствения блясък в студените му очи.

Затаи дъх. Възрастният мъж въздъхна и примирено махна с ръка. Явно се отказваше от наддаването. Дали непознатият щеше да продължи да се бори с другия благородник?

— Чух ли двадесет и пет хиляди? — прозвуча гласът на Лони.

Тишина. Келси внезапно осъзна, че никой досега не бе вдигал облога наведнъж с две хиляди. Означаваше ли това, че намеренията му са сериозни? Или може би бе обърнал някоя и друга чашка в повече и сега само се забавляваше?

— Чух ли двадесет и пет хиляди? — повтори Лони и в стаята се разнесе приглушен смях.

Келси не откъсваше поглед от благородника със сините очи, като отчаяно се молеше той да се откаже. Забеляза, че вените на слепоочията му бяха изпъкнали и явно едва се сдържаше да не избухне. Сетне внезапно бутна един стол и гневно изхвърча от стаята, разблъсквайки мъжете по пътя си.

Младото момиче погледна към собственика на дома и видя разочарованието, изписано на лицето му. Явно наддаването бе приключило.

— Двадесет и пет хиляди първи път... — Последва кратка пауза, преди той да продължи: — Втори път... — Отново пауза, този път малко по-дълга. — Много добре, момичето е продадено на лорд Малъри. Ако благоволите да ме последвате в кабинета ми в дъното на салона, милорд, ще можем още сега да оформим сделката.

Келси отново се опита да разбере на кого говори Лони, ала той я бе свалил от масата и поради нейните метър и шейсет и пет не успя да види новия си господар.

Въпреки всичко бе благодарна, че унизителната сцена бе приключила, ала очакваното облекчение не бе дошло, тъй като все още не знаеше кой я бе купил. Внезапно една мисъл я накара да изтръпне:

господарят ѝ можеше да бъде също толкова отвратителен, както и последните двама. Подмятането, че цяла върволица жени чакали да посетят леглото му, можеше да има обратно значение. Сигурно затова забележката бе последвана от смях.

— Справи се чудесно, миличка — прошепна ѝ Лони, докато я съпровождаше до салона. — Самият аз съм изненадан, че цената скочи толкова високо. — Той се засмя, доволен от себе си. — Но тези богаташи могат да си я позволят. А сега бягай да си събереш нещата и не се бави. Ще дойдеш в кабинета ми... — Кимна към вратата в дъното на салона и я потупа по гърба.

Да се бави? Когато искаше час по-скоро да разбере кой я бе купил? Тя полетя по стълбите нагоре. Всъщност нямаше какво толкова да прибира. Скромният ѝ багаж още не бе изваден от куфарчето, с което вчера бе пристигнала. След по-малко от десет минути бе готова.

Пристъпи към прага на кабинета, но застина на място. Желанието ѝ да узнае кой е господарят ѝ от тук нататък бе заменено със страх. Всичко бе свършило. Тя трябваше да се подчини, тъй като Лони ѝ бе дал да разбере какво ще последва, ако се откаже от споразумението. Ала неизвестността я парализираше. Дали мъжът, който я бе купил, е добър, или жесток и зъл, като онзи лорд със студените воднистосини очи? Или пък беше някакъв безобразен грозник, който внушаваше само отвращение и погнуса у жените и затова трябваше да плаща за услугите им?

Какво би могла да направи? За съжаление колкото и ужасно да бе, тя не можеше да се откаже. Или ще да намрази непознатия, или ще го хареса, или ще остане безразлична. Всъщност надяваше се да е последното. Наистина не би искала да бъде привлечена от мъж, за когото никога нямаше да се омъжи, дори и след като му стане любовница.

— Сигурен съм, че ще останете доволен от покупката, милорд — каза Лони. Забеляза застиналата на прага Келси и я побутна в стаята. — А, ето, тя е вече тук, така че не ми остава нищо друго, освен да ви пожелаая приятна вечер.

Девојката едва не затвори очи. Още не бе готова да се изправи срещу бъдещето си. Успя да събере смелост и да погледне в стаята. Мигновено изпита облекчение. Все още не знаеше кой я бе купил,

защото в стаята имаше трима мъже — единият бе хубав, другият бе много хубав, а третият бе невероятно красив.

Не можеше да повярва на късмета си. Сигурно нещо не бе както трябва. Дори и най-малко красивият от тримата, който изглеждаше и най-възрастен, имаше благородно лице и Келси почувства, че би могла да се разбере с него. Той беше висок и слаб, с топли кафяви очи и чудесна усмивка. „Изглежда безобиден“ реши, когато срещна погледа му.

Най-високият от тримата и най-младият, вероятно бе на нейната възраст, въпреки че широките рамене и изражението на лицето му създаваха впечатление, че е по-зрял. Той беше изключително красив, с гарвановочерна коса и очи с най-красивия оттенък на кобалтовосиньо, леко дръпнати, което придаваше екзотичен вид на лицето му. Младото момиче имаше чувството, че най-добре ще се разбере с него, и се надяваше той да е новият ѝ собственик. За бога, та тя едва имаше сили да откъсне очи от прекрасното му лице!

Ала се насили да погледне и третия мъж в стаята. Ако първо не беше видяла младежа с невероятните сини очи, Келси бе готова да се закълне, че никога не е зървала по-красив мъж. Гъстата му руса коса бе небрежно разпиляна и достигаше до раменете. Очите му бяха лешникови на цвят... не, зелени, определено зелени, и погледът му я притесни, въпреки че не можеше да обясни защо. Той бе по-нисък от другите двама, макар и не много, но все пак бе поне с петнадесет сантиметра по-висок от нея.

Мъжът се усмихна и за пръв път, откакто се помнеше, смутената девойка потръпна от неясното, но приятно вълнение в слабините си. Внезапно стаята ѝ се стори прекалено топла. Това бе странно усещане. Искаше ѝ се да носи ветрило, но не бе допускала, че ще ѝ е необходимо посред зима.

— Предлагам да седнете — каза мъжът и погледна куфара ѝ. — Джереми, побързай да свършиш работата си.

— Ей Богу, съвсем забравих за момичето, заради което той дойде тук — обади се най-възрастният от тримата.

— Да, побързай, Малъри. Тази вечер се очертава като изключително интересна, а едва сега започва.

— По дяволите, съвсем забравих за Фло — призна си Джереми и смутено се усмихна. — Ей сега ще я доведе, макар да не съм сигурен

дали ще я намеря.

Келси наблюдаваше как най-младият от мъжете излезе от стаята. Значи все пак наистина ѝ бе провървяло. Току-що го нарекоха Малъри, а мъжът, който бе заплатил такава висока цена за нея, бе лорд Малъри. Тогава защо не чувстваше облекчението, което бе сигурна, че ще изпита?

— Келси Лангтън — каза тя, след като най-сетне бе осъзнала, че мъжът я пита за името ѝ.

Изчерви се, че се бе държала толкова недодялано. Русият мъж пристъпи към нея и взе куфарчето от ръката ѝ, което тя все още стискаше.

— Моето име е Дерек и удоволствието е мое, Келси. Можеш да бъдеш сигурна — усмихна ѝ се той. — Обаче ще трябва малко да почакаме, докато младостта задоволи желанията си. И така, може би нямаш нищо против да седнеш? — посочи ѝ към един от столовете до бюрото на Лони.

Не само бе красив, но и любезен. Невероятно! И все пак нещо в него я смущаваше. Сърцето ѝ подскочи, когато той приближи до нея и пръстите му леко докоснаха ръката ѝ, докато я съпровождаше до стола. Нямахте представа защо този непознат предизвикваше такава реакция у нея, но се радваше, че не той я бе купил.

Стигаше ѝ това, че тази нощ ще стане нечия любовница. Мисълта я ужасяваше и тя я бе изтикала далеч в съзнанието си, защото иначе нямаше да има сили да преживее всичко това. Не ѝ трябваша и други тревоги. Може би с младия Джереми единственият ѝ проблем ще бъде да не започне връзката им с нещо глупаво и да се изложи от самото начало. Ала в този миг си припомни хипнотизиращия поглед на младежа и си каза, че той вероятно вече има богат опит с жените.

— Познавам един граф от Кетъринг, който също се казваше Лангтън — внезапно се обади другият мъж в стаята. — Симпатичен човек, макар че свършил зле, както разбрах. Разбира се, едва ли сте роднини.

Слава богу, че думите му не бяха въпрос, така че нямаше да ѝ се наложи да излъже, но Келси преживя ужасен миг, когато чу името на баща си. Как можа да си каже истинското име? Явно изобщо не бе помислила за това, а вече бе твърде късно.

— След като явно тя няма никаква връзка с граф Лангтън, защо го споменаваш, Пърси? — сухо попита Дерек.

Той сви рамене:

— Това бе доста интересна история и името на момичето ме подсети за нея. Между другото, видя ли изражението на Ашфорд, когато мина покрай нас? Не бих го пропуснал, стари приятелю. Не мислиш ли, че можем да очакваме неприятност от негова страна?

— Този тип е негодник, подлец и страхливец. Нека само се опита да ни причини неприятности. По дяволите, наистина ми се иска да ми даде основание още веднъж да го просна на земята. Обаче мръсници като него обикновено са смели само срещу по-слабите и беззащитните...

Келси потръпна от гнева в гласа на мъжа, когото останалите наричаха Дерек. Девојката не бе сигурна, но имаше чувството, че те разговарят за лорда със сините очи, който бе наддавал за нея и който бе напуснал вбесен игралната зала. И ако това бе истина, очевидно двамата джентълмени вече бяха имали някакво сериозно стълкновение с него.

Нямаше намерение да ги пита. Приблужи към стола, който ѝ бяха предложили, и тихо седна, надявайки се да остане незабележима за тях. Ала това бе грешка, което привлече вниманието им отново към нея. Тя смутено се размърда, уморена от ужасните преживявания през деня и от страха, обсебил душата ѝ.

— Не се притеснявайте за мен, джентълмени — успя да промълви. — Не ми обръщайте внимание... Моля ви, продължете разговора си.

Пърси смаяно примигна, а очите на Дерек се присвиха. Тогава тя разбра, че отново е допуснала грешка. Навярно не приличаше на дама в крещящата червена рокля, която носеше, ала говореше точно като такава. Това бе нещо, което не зависеше от нея. Въпреки усилията ѝ да не говори изискано, в речта ѝ се промъкваха фрази, които издаваха произхода ѝ.

Реши да рискува. Разбира се, не би могла да им каже истината.

— Нещо лошо ли казах? — попита и невинно ги погледна.

— Въпросът не е в това, което каза, скъпа моя, а в начина, по който го каза — отвърна Дерек.

— Как съм го казала? О, имате предвид говора ми? Да, обикновено хората се изненадват. Само че... разбирате ли, майка ми беше гувернантка и аз имах възможността да се науча на добри обноски и правилен говор от нейните възпитаници. Това бе много обогатяващо за мен, бих казала.

Тя се усмихна на шегата си. Пърси се отпусна, повярвал веднага на думите ѝ, но другият мъж продължи да я наблюдава намръщено.

— Трудно ми е да повярвам в това — каза той накрая, — защото обикновено членовете на висшето общество не допускат нисшите класи до себе си, а още по-малко поощряват желанието им да се образуват.

— Сигурно е така, но майка ми работеше за една вдовица на лорд, която не се интересуваше от това, с какво се занимават децата на нейните слуги. В интерес на истината тя разреши на майка ми да присъствам на уроците на децата ѝ. Мама не би могла сама да си позволи подобна свобода. И аз винаги ще бъда благодарна на тази лейди... за това, че не се интересуваше от моите занимания.

Пърси се закашля, и сетне тихичко се засмя и се обърна към Дерек:

— Успокой се, приятелю! Това, което си мислиш, е невъзможно и ти много добре го знаеш.

Той презрително изсумтя.

— Май и ти си помисли същото.

— Само за миг.

— За какво говорите, ако смея да попитам? — намеси се Келси, преструвайки се, че не разбира.

— Няма значение — измърмори Дерек и пъкна ръце в джобовете на панталоните си. Приблужи се до вратата и се облегна на рамката, застанал с гръб към стаята.

Келси погледна за отговор към Пърси, но той само мило ѝ се усмихна, сви рамене и на свой ред пъкна ръце в джобовете си. Девойката едва се сдържа да не се засмее. Разбира се, че и двамата нямаше да признаят, че я бяха помислили за лейди. Самата мисъл за това бе непростима за мъже от тяхната класа. И точно това бе в нейна полза. Семейството ѝ бе преживяло вече един скандал и тя никога нямаше да позволи това да се случи отново.

ПЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че не искаш да ти бъда длъжник за цял живот, Дерек?

— Май ставаме алчни, така ли? Можех да се закълна, че сме приключили с този въпрос.

— Ами, това беше преди ти да грабнеш наградата — очарователно му се усмихна Джереми.

Келси нямаше представа за какво говореха, а и това не я интересуваше. Сега, предполагайки, че бяха на път за новия ѝ дом, тя отново бе нервна и неспокойна. Съвсем скоро трябваше да започне живота си на платена любовница и... Момичето потръпна, неспособно да продължи мисълта си.

Пътуваха с елегантна карета, която явно принадлежеше на Дерек. Сега бяха петима. Джереми се бе върнал в кабинета на Лони, прегърнал младо русо момиче, облечено в рокля, подобна на тази, която Келси носеше. Представиха я като Флорънс и бе очевидно от пръв поглед, че блондинката обожаваше Джереми Малъри — не можеше да откъсне очи от неговите. Непрекъснато го докосваше и се притискаше към него, ловко използвайки всяко поклащане на каретата на завоите. Все едно, че бе седнала в скута му.

Келси остана съвършено спокойна. Явно връзката ѝ с Джереми нямаше да започне веднага, а дори и да бе така, тя нямаше право да изисква нищо от него. Освен да плаща издръжката ѝ. И макар че ситуацията не бе обичайна и той я бе купил, щеше да очаква безусловна преданост и покорност от нейна страна. При такива споразумения джентълмените не бяха длъжни да остават верни на любовницата си. Тъкмо обратното. В повечето случаи те имаха и съпруги.

Мъжете продължаваха да си говорят за награди и задължения до живот, но тя се опита да не им обръща внимание. Ала внезапно се запита как толкова млад мъж като Джереми може да си позволи да плати такава огромна сума за нея, когато повечето благородници на

неговата възраст живееше от рентата, която им отпускаха родителите им, или от приходите от имението, което щяха да наследят.

Сигурно той бе невероятно богат и Келси можеше само да бъде благодарна за това. Ако не беше така, сега сигурно щеше да бъде с онзи лорд със студените сини очи, вместо да седи в каретата с тези джентълмени, които я отвеждаха незнайно къде.

Не след дълго каретата спря и Джереми и Флорънс слязоха. Не бе дадено никакво обяснение и никой не каза на Келси, че тя също трябва да слезе. След няколко минути младежът се върна, този път без Флорънс, и тъй като другите двама мъже не го попитаха къде е момичето, тя предположи, че джентълмените знаят къде се е дянала блондинката.

Екипажът отново потегли и след около четвърт час отново спря. Келси не познаваше Лондон — нали до вчера, когато пристигна с Елиът, никога не бе идвала в града. Девојката видя внушителните очертания на красива къща, която явно се обитаваше от богато и аристократично семейство.

Това не я изненада, като се има предвид цената, която младият лорд бе платил за нея. Обаче май пак бе сгрешила, тъй като сега Дерек слезе от каретата. Навярно той живееше в тази къща, а не Джереми и тя предположи, че вероятно ще оставят първо Дерек и Пърси, преди тя и Джереми да достигнат крайната цел на пътуването си.

Оказа се, че отново греша, тъй като Дерек се извърна към каретата и протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе. Келси бе толкова изненадана, че без да мисли му подаде ръка. Едва когато стигнаха до високата дъбова врата, се осмели да попита:

— Защо вие ме придружавате, а не Джереми?

Той изненадано я погледна.

— Няма да останеш дълго тук. Само една нощ. Утре ще ти бъде уредено друго жилище.

Девојката кимна и страните ѝ се покриха с червенина.

Сега вече разбра. Джереми вероятно наистина живееше с родителите си и разбира се, не можеше да я заведе вкъщи. Сигурно Дерек му е предложил да ѝ даде подслон за тази нощ, което бе много любезно от негова страна. За щастие, на него не му се налагаше да обяснява присъствието ѝ на някого.

— Значи вие живеете тук?

— Когато съм в Лондон, да — отвърна младият мъж. — Това е градската къща на баща ми, въпреки че той много рядко я използва. Предпочита да живее в провинцията, в Хавърстън.

Вратата се отвори, преди да довърши, и на прага се появи внушителен иконом, който почтително се поклони.

— Добре дошли у дома, милорд — рече той, като внимаваше да не гледа Келси.

— Няма да влизам, Хенли — информира го Дерек. — Само придружавам тази гостенка, която ще остане за през нощта. Ще ти бъда много благодарен, ако помолиш госпожа Хърсъл да се погрижи за момичето.

— Хм... в стаята на горния етаж ли да я настаним, милорд — или на долния?

Келси остана смаяна, като видя, че въпросът накара младият мъж да се изчерви. Вълненият жакет прикриваше голяма част от роклята ѝ, ала все се виждаше достатъчно, за да се разбере каква професия упражнява.

— На долния етаж — рязко отвърна той. — Вече казах, че аз няма да остана тук тази нощ.

Сега бе неин ред да се изчерви от грубия намек в думите му. Икономът кимна леко и отиде да повика госпожа Хърсъл.

— Когато слугите те познават още от пелени, започват да се държат покровителствено — промърмори Дерек зад гърба му.

Ако не се чувстваше толкова засрамена, Келси щеше да се засмее. Той изглеждаше ядосан и едва ли щеше да оцени шеговитата ѝ забележка, ако се осмелеше да я направи. Затова девойката впери поглед в пода и търпеливо зачака мъжът да си тръгне.

— Е, мога да ти пожелаая само лека нощ — промърмори Дерек, сякаш отгатнал мислите ѝ. — Вероятно утре ще пътуваш почти цял ден, така че не е зле да се напиш добре и да си починеш.

И преди тя да успее да попита за къде ще пътува, вратата се затвори зад него и той изчезна от смаяния ѝ поглед.

Младото момиче въздъхна смутено, но в следващия миг изпита облекчение. Значи щеше да прекара нощта сама и това, за което избягваше да си мисли, се отлагаше... поне с едно денонощие.

Животът на любовница за нея щеше да бъде като брачна нощ, макар и без брачни клетви и без любовта и нежността между двамата

младоженци. Тя знаеше, че в миналото браковете са се уреждали между родителите и много често новобрачните не са се познавали и са се виждали за пръв път едва през брачната нощ. Ала в днешния модерен век тези женитби бяха голяма рядкост. Сега родителите не избираха вместо децата си, но изискваха заради благоприличието, да се спазва някакъв срок преди сватбата. Колко ли време имаше Келси? Не бе очаквала това отлагане. Когато потеглиха, бе сигурна, че тази нощ няма да си легне сама. А утре щеше да пътува. А може би провидението щеше да ѝ дари още някой и друг ден отсрочка?

Сърцето ѝ запърха, изпълнено с плаха надежда. Обаче това забавяне нямаше да ѝ даде възможност да опознае Джереми по-добре. След като се замисли, си спомни, че те двамата не си бяха разменили нито една дума. Как, по дяволите щеше да сложи начало на връзката си с него, след като въобще не разговаряха?

Реши, че утре ще се тревожи за това. Сега трябваше да реши как да се държи с икономката. По обичайния за нея начин или в съответствие с новото си положение!

Ала госпожа Хърсъл се появи, преди Келси да си отговори на този въпрос. Жената я изгледа критично, само промърмори едно хладно „хъм“ и се насочи към вътрешната част на къщата, като остави девойката сама да я последва. Така да бъде. От сега нататък трябваше да свикне с подобно отношение. Можеше само да се надява, че с времето ще успее да понася по-лесно новото си положение.

ШЕСТА ГЛАВА

Дерек трябваше да се досети, че спътниците му няма да го оставят на мира. Едва се бе качил в каретата, кога Джереми каза:

— Дяволите да ме вземат, но не мога да повярвам на очите си. Ти наистина ли се каниш да ходиш на онзи бал? Ако бях на твое място, и през ум нямаше да ми мине.

— А защо да не отида? — попита той и повдигна вежди. — Момичето няма къде да отиде, а братовчедката Даяна ни очаква. И двамата обещахме да присъстваме на представянето на приятелката ѝ в обществото. Нима смяташ, че това не е важно?

— Точно така — изсумтя братовчед му. — Смятам, че изобщо не е важно дали ще присъствам на някакъв бал, а братовчедката Даяна едва ли ще ни забележи в тълпата.

— Няма значение дали ще ни забележи или не. Щом сме обещали, че ще отидем, значи сме длъжни да го направим. Пърси, ще обясниш ли на този младок, че хора като нас имат безброй светски задължения, които не бива да пренебрегват?

— Аз ли? — засмя се приятелят му. — Страхувам се, че в случая съм на негова страна, стари приятелю. Едва ли бих могъл да зарежа една прекрасна нова любовница заради поредния бал във висшето общество. Всички си приличат, освен ако не присъстват твоите чичовци или красивата ти братовчедка Ейми. Твоите чичовци знаят как да разсеят скуката, а сватбата на Ейми още не се е състояла, така че според мен е свободна.

За миг братовчедите останаха безмълвни, ала Дерек пръв се съвзе.

— Ейми може още да не е омъжена, но сватбата е насрочена за следващата седмица, така че я зачеркни от списъка си, Пърси.

— Освен това баща ми едва ли може да се нарече забавен — намеси се Джереми. — Станал е прекалено голям домошар и не се интересува от забавления. Същото се отнася и за чичо Тони.

— Грещиш, скъпо момче. Тези двама Малъри никога няма да улегнат и винаги ще са готови за веселба. Ей богу, аз сам съм бил свидетел как след раждането на сестра ти Джаци, баща ти и чичо ти завлякоха един американец в билиардната и онзи янки едва се измъкна оттам.

— Това беше точно когато и двамата разбраха за интереса на Андерсън към Ейми. Обяснимо е, че са реагирали по този начин. Но ние вече ти обяснихме всичко това, Пърси, когато бе намислил да ухажваш Ейми. След смъртта на сестра им, двамата отгледаха нашата братовчедка Рийгън, а фактът, че Ейми толкова много прилича на нея...

— Реджи — прекъсна го Дерек, точно както баща му би направил, ако в момента присъстваше, но с по-малко плам. — Знам, че баща ти я нарича по различен начин, само за да ядоса братята си, но ти не бива да му подражаваш...

— О, но аз обичам да му подражавам — самоуверено се ухили Джереми. — Освен това той не го прави, за да ги ядоса... е може би само малко, но не заради това е започнал да я нарича Рийгън. Причината е съвсем друга... било е още преди да се родя. С трима братя, двама от които по-възрастни от него, той просто е искал да се изяви и да бъде по-различен във всичко.

— Е, със сигурност е успял — многозначително му намигна Дерек.

— Въпреки всичко.

Братовчедите имаха предвид годините, през които Малъри бе станал пират, известен с прозвището Хоук, и семейството се бе отказало от него. По време на позорната му кариера като Хоук, Джеймс бе открил, че има пораснал син, и не само бе признал Джереми, но и го бе взел със себе си, което бе основната причина момчето да получи такова необикновено образование, да знае прекалено много за жените, побоищата и пиенето. Всичко това бе усвоил от разнородния пиратски екипаж на Джеймс.

Обаче Пърси не знаеше това и никога нямаше да го узнае. Той бе скъп приятел, но не можеше да пази тайна, а престъпното минало на Джеймс бе тайна, пазена строго в семейство Малъри.

— Освен това, Пърси — върна се младежът на темата, — баща ми мрази баловете и ги посещава само защото съпругата му настоява.

Същото се отнася и за чичо Тони. Съвсем точно знам как се чувстват те, и дяволите да ме вземат, но ми се струва, че сега се опитвате насила да ме завлечете на този прием.

Дерек се намръщи.

— Не искам да те завлека насила, скъпо момче, само ти изтъквам, че си поел известно задължение. Ако не си искал да се появяваш там, не би трябвало да приемаш поканата на Даяна.

— Да не я приема? — възкликна той. — Че кога, по дяволите, съм можел да кажа на една жена „не“? На която и да е жена... Не мога да допусна да ги разочаровам. И със сигурност никога не бих разочаровал онова момиче, което току-що заряза в къщата си.

— Ако то е искало да остане само, Джереми, едва ли съм го разочаровал.

— Да остане само?

— Толкова ли ти е трудно да го повярваш?

— Жените се бият, за да влязат в леглото ти, братовчеде, а не да избягат от него. Лично съм виждал...

— Понякога по една или друга причина жените не искат да ги безпокоят — прекъсна го, — а точно с това впечатление останах аз от това момиче. То изглеждаше изтощено. Може и да съм сгрешил, но след като и без това вече имах други планове... Освен това, Джереми, не постъпих така, само за да спя с момичето, така че не съм нетърпелив. Не съм искал любовница, но след като се сдобих с такава, ще я посетя, когато аз реша.

— Похарчи неприлично голяма сума за нещо, което не желаеш — подметна Пърси.

— И аз мисля така — ухили се Джереми.

Дерек лениво се отпусна на седалката и промърмори:

— И двамата знаете защо го направих.

— Разбира се, че знаем, стари приятелю — успокои го Пърси. — И ти се възхищаваме заради това. Честно казано, самият аз не съм толкова благороден, но е прекрасно, че поне един от нас е истински мъж.

— Да — съгласи се Джереми. — Ти осуети плановете на Ашфорд, а това е чудесно.

Младият мъж се изчерви от неочакваните похвали.

— Значи и двамата ще престанете да се заяждате, че съм оставил момичето само вкъщи?

— Да не би да сме го правили? — невинно се усмихна братовчед му.

Намръщеното изражение на Дерек го накара да извърне глава към прозореца, подсвирквайки си весела мелодийка. Непоправим разбойник. Чичо Джеймс доста щеше да се поизпоти, за да го накара да разбере отговорностите си, когато му дойде времето. Разбира се, бащата на Дерек се оплакваше от сина си именно поради същия повод. Ала от четиримата братя Малъри именно Дерек бе истински син на главата на семейството, а Джейсън Малъри, маркизът на Хавърстън, бе най-суровият от всички братя и най-трудно можеше да му се угоди.

СЕДМА ГЛАВА

Обикновено Дерек се забавляваше на баловете, макар че балът тази вечер, на който присъстваха около триста души, едва ли можеше да се нарече забавление. Но младият мъж обичаше да танцува, да изиграе по някоя партия вист с приятели, а освен това в тълпата винаги можеше да се открие някое ново и свежо лице, което би го заинтригувало.

Интересът му никога не траеше дълго, тъй като младите дами, които флиртуваха с него, обикновено имаха една-единствена цел — женитбата. Ала щом усетеше капана, Дерек им казваше „сбогом“, защото бракът бе последното, което го интересуваше.

Разбира се, имаше някои изключения от това правило, но те бяха твърде редки. Дори и някое момиче да не искаше да се омъжи веднага, роднините му рано или късно щяха да настояват за това. Младите дами, които пренебрегваха семействата си и се забавляваха само за свое удоволствие, бяха изключение.

Тъкмо такива млади дами най-много харесваше Дерек и някои от тях познаваше доста добре. Не само сексът го интересуваше в тези връзки. Обичаше да се отпусне, да разговаря с тях, да обменят мнения по различни въпроси.

Това не означаваше, че той не си търсеше нови партньорки за леглото — просто не ги избираше от средата на младите момичета, които всеки сезон се представяха в Лондон. Не, сексуалните му завоевания бяха обикновено млади съпруги или вдовици, първите — нещастни в брака, а вторите — свободни да си избират партньора. И той рядко си тръгваше от подобни шумни лондонски балове без дискретна уговорка за следващата седмица или дори за същата нощ.

Обаче, изглежда, тази вечер нито една жена или девойка нямаше да успее да привлече погледа му. Той потанцува с четири от младите дами, с което ощастливи домакинята, ала с труд сдържаше прозявката си. Опита се да изиграе няколко ръце на вист, обаче така и не успя да се увлече от играта, въпреки доста високите залози.

Две от предишните му любовници се опитаха да привлекат вниманието му, ала вместо да им каже както обикновено, че ще се видят друг път, младият мъж просто им заяви троснато, че в момента има друг ангажимент. Въпреки че нямаше. Момичето, което бе оставил в дома си, не можеше да се смята за любовна връзка... поне не още. А и една любовница не се смяташе за истинско обвързване. Една любовница бе просто едно хубаво... скъпо... удобство.

Обаче Дерек не бе убеден, че в момента се бе сдобил именно с подобно удобство. Преди години, това се бе случило само веднъж, той се бе съгласил да издържа една жена в замяна на услугите ѝ в леглото, ала това се бе оказало пълно фиаско.

Тя се казваше Марджъри Едингс. Млада вдовица от добър произход, която нямаше средства, за да продължи да живее по същия начин, по който бе привикнала от рождение. Дерек бе изплатил дълговете ѝ... всъщност повечето от тях бяха на покойния ѝ съпруг — изцяло обнови къщата, която бе наследила, накупи ѝ скъпи бижута и разни модни дрънкулки, които тя избираше с часове в най-скъпите лондонски магазини.

Дори се бе съгласил да я придружава на различни приеми, въпреки че не му харесваше тази роля. Държанието му бе безупречно, както изискваше благоприличието — оставяше я пред дома ѝ и след това чакаше с часове, преди да може да се промъкне в спалнята ѝ и най-сетне да получи това, за което всъщност плащаше. Младата вдовица обаче, често се оплакваше от главоболие и умора, за да го отпрати. Връзката им продължи шест месеца и Дерек ѝ бе дал достатъчно ясно да разбере, че бракът не го интересува, ала въпреки всичко, тя бе кроила планове как да го отведе пред олтара.

Дори и да я харесваше достатъчно, за да превърне връзката им в постоянна, той никога не би допуснал да бъде лъган и мамен. Дамата заяви, че е бременна, и разпространи в обществото лъжливия слух, че Дерек бил обещал да се ожени за нея. Осце по-ужасно беше, че тя се осмели да заяви последното пред баща му.

Разбира се, Марджъри не бе преценила правилно семейство Малъри. Тя никога нямаше да проникне в дома им с лъжи. Бащата на Дерек го познаваше твърде добре и знаеше, че синът му никога няма да направи подобно обещание, въпреки че при друг случай маркизът би

се радвал, ако наследникът му се обвърже сериозно с някоя достойна млада дама.

Джейсън знаеше, че единственият му син все още не е готов да си надене брачните окови, макар че и този ден щеше да дойде. Младежът много добре разбираше отговорностите, които носеше, и задълженията си пред титлата, която щеше да наследи.

Що се отнася до Марджъри, Джейсън бе отвратен от лъжите ѝ. Той беше мъж с принципи, а освен това от дълги години бе глава на семейството — откакто бе навършил шестнадесет години — и често се бе налагало да наказва по-малките си братя заради лудориите им, а по-късно и Дерек, и Реджи.

Имаше избухлив характер и виновникът обикновено рухваше от срам и разкаяние, а ако беше жена избухваше в сълзи.

Марджъри напусна къщата му, обляна в сълзи и дълбоко засрамена. Оттогава не бе безпокоила Дерек. По време на краткотрайната им връзка тя бе измъкнала от него доста внушителна сума и младият мъж не чувстваше угризения на съвестта, че всичко бе приключило толкова зле. Ала научи този важен житейски урок веднъж завинаги... или поне така си мислеше.

Момичето, с което се бе сдобил тази вечер, не приличаше на Марджъри. Келси Лангтън не принадлежеше към доброто общество, макар и да говореше като дама, не бе израснала сред привилегии и разкош и щеше да му бъде благодарна за всичко, което благоволяше да направи за нея. Бе различна от Марджъри, която смяташе, че всичко ѝ се полага по рождение.

Още повече, че той наистина бе купил момичето. В джоба си имаше разписка, която удостоверяваше продажбата. Но все още не знаеше какво да мисли за това. Девојката сама се бе съгласила да се предложи за продажба. Сделката не бе извършена против волята ѝ и... по-добре да забрави за необичайните обстоятелства. Беше се сдобил с любовница, макар да не търсеше такава, ала би спасил всяка жена от извратената жестокост на Ашфорд.

Явно урокът, който му бе дал, бе сложил край на перверзните му забавления, както Дерек се бе надявал. Разликата бе, че сега по легален начин се сдобиваше с момичета, използвайки дома на Лони.

Преди Дейвид Ашфорд си купуваше по някоя евтина проститутка за през нощта, а подобни жени никога нямаше да се

осмелят да подадат оплакване срещу един богат джентълмен. Освен това навярно им даваше достатъчно пари като компенсация за белезите и раните, които им оставяше. Но дори и Дерек да успееше да повдигне обвинение срещу него, имайки на разположение свидетелка — някоя от нещастните жертви на сексуалните му извратености — младият мъж се съмняваше, че една жена ще издържи да свидетелства срещу мъж. Те щяха да я подкупят или да я убият, преди делото да стигне до съда.

Той твърдо бе решил на всяка цена да разобличи Ашфорд, макар да нямаше доказателства против него. Но не можеше да си позволи да подкупва всяка жена, с която лордът прекарваше нощта, едва ли щяха да му стигнат парите, макар да бе достатъчно богат.

Може би трябваше да се посъветва с чичо Джеймс по този въпрос. По време на пиратските си години Джеймс доста често се бе сблъсквал с отвратителната страна на живота и ако някой знаеше как да се справи с такъв извратен тип, това бе именно той.

Но това щеше да почака до утре. Тази вечер имаше дяволското желание да се позабавлява. Обаче в крайна сметка започна да се пита защо продължава да вижда пред себе си меки сиви очи вместо сините на дамата, с която танцуваше. Май приятелите му щяха да се окажат прави. Какво, по дяволите, търсеше на този бал, когато къщи го очакваше прекрасна млада жена, която вероятно се чудеше защо той още не се е озовал в леглото ѝ?

При мисълта за дома младият мъж се намръщи. Това бе едно от нещата, които разваляха очакваното удоволствие. Баща му го разбираше и нямаше нищо против забавленията му, стига Дерек да го вършеше дискретно.

До този момент никога не бе водил жена в лондонската къща на баща си, нито дори в двете имения, които му принадлежаха. Слугите най-бързо разпространяваха слухове, а това означаваше, че тази вечер не можеше да се наслади на новата си любовница.

Накрая се умори да се преструва, откри Пърси и Джереми и им съобщи, че си тръгва, но ще изпрати каретата обратно да ги вземе. Двамата, разбира се, си намигнаха многозначително, защото мислеха, че приятелят им бърза да се върне у дома, за да се наслади на прелестите на младата дама. Ала техните бащи не приличаха на Джейсън Малъри.

Това не означаваше, че мисълта за евентуалното удоволствие не го изкушава. В края на краищата Келси Лангтън бе само една слугиня и нямаше да остане в къщата достатъчно, за да даде повод на прислугата да клюкарства. Можеше незабелязано да се промъкне в леглото ѝ, а на сутринта да се върне в спалнята си. Камериерът му нямаше да разбере.

Вече бе решил да посети момичето тази нощ и остана неприятно изненадан, когато въпреки късния час Хенли го посрещна на вратата.

Досаден стар глупак! Ако Хенли не стоеше в салона, изпращайки го с поглед, докато се качваше по стълбите, Дерек можеше да потърси стаята на гостенката. Не се съмняваше, че икономът бе останал да го дочака, за да наблюдава дали господарят му ще приближи стаята на момичето.

А когато бащата на Дерек узнае за това, щеше да му изчете цяла лекция за благоприличието и морала. И всичко това заради едно момиче, което и по-късно би могъл да има. Не, не му се искаше да се забърква в подобни неприятности, ала тази нощ му бе доста трудно да заспи.

ОСМА ГЛАВА

— За всичко съм виновна аз — промърмори госпожа Хърсъл. — Би трябвало веднага да го видя, но трябва да призная, че вече недовиждам добре, особено през нощта.

Келси разтърка очи, без да се вслушва внимателно в думите на икономката. Не отговори нищо, тъй като не разбираше за какво говори жената. Очевидно бе изпуснала началото. Госпожа Хърсъл бе извадила една от роклите ѝ и оправяше гънките.

Стаята вече бе оправена, въпреки че едва ли би могло да се каже, че девойката бе имала време да я разхвърля. Видя, че на масичката до леглото я очакваха чаша с прясна вода, пухкави кърпи и каничка с димящ чай.

Тя се прозина, благодарна, че си спомняше всичко и не се бе учудила къде се намира и коя е тази жена, която се суети из стаята ѝ. Кестенявата коса на икономката бе прибрана в стегнат кок, раменете ѝ бяха широки, имаше пищен бюст, а дебелите ѝ вежди бяха склучени и създаваха впечатлението, че е вечно намръщена.

Да, Келси много добре си спомняше тази жена, която я бе изгледала така, че се бе почувствала като последната презряна твар. Никога нямаше да забрави последната ѝ забележка, преди да си излезе от стаята:

— И да не си посмяла да откраднеш нещо, защото веднага ще те заловим.

Отвращението на икономката я бе накарало да потръпне, но после си каза, че трябва да привиква към подобно отношение. В бъдеще трябваше да се научи да прикрива чувствата си, за да не могат да я нараняват хапливите забележки на персонала.

Келси се надяваше, че жената скоро ще излезе и най-сетне ще я остави сама. Ала тя все още си мърмореше нещо под нос, очевидно без да подозира, че момичето се е събудило.

Заслуша се по-внимателно в думите ѝ и мигом разбра, че жената говори за нея:

— Това е, защото повярвах на Хенли. Но какво знае той? Каза ми, че си някаква проститутка, която негова светлост бил довел вкъщи, и аз му повярвах. Сама съм си виновна. Знам го и си го признавам. Трябваше да ви поогледам по-внимателно. Това си личи по костите, те никога не лъжат.

— Извинете, не ви разбрах.

— Виждате ли? А аз какво казвах? Миналата нощ аз трябваше да се извиня, милейди, защото трябваше да разбера, че не сте просто момиче. Заблуди ме роклята, а и вече не виждам толкова добре, както казах.

Келси се сепна и се надигна от леглото. Чак сега забеляза колко кораво и неудобно беше. Господи, жената ѝ се извиняваше! Затова е било цялото ѝ мърморене. Поради някаква незнайна причина тя бе решила, че е сгрешила, приемайки я за проститутка. И как трябваше да реагира тя, след като не искаше никой в този дом да я смята за порядъчно момиче?

Можеше да си премълчи и да не казва нищо. Да остави жената да си мисли каквото ѝ харесва. И без това нямаше да остане дълго в тази къща и вероятно повече нямаше да я види. Обаче съществуваше възможност госпожа Хърсъл да отиде с извиненията си при лорд Дерек, а това не биваше да се допуска.

Девојката нерешително се усмихна.

— Грешите, госпожо Хърсъл. Истина е, че тази ужасна рокля не е моя и бих се радвала, ако никога повече очите ми не я зърнат, обаче аз наистина не принадлежа към отбраното общество.

— Тогава как ще ми обясните...?

— Майка ми бе гувернантка, нали разбирате — прекъсна я. — През по-голямата част от живота си работеше за едно уважавано, благородно семейство и ние живеехме в разкошна къща, подобна на тази. Аз дори имах привилегията да се обучавам заедно с младите дами, за които майка ми се грижеше, и... затова сега си мислите, че съм благородничка. Повярвайте ми, вие не сте единствената, която се заблуждава, и то най-вече заради начина ми на изразяване.

Този път лъжата ѝ се удаде по-лесно, но жената продължи да я наблюдава намръщено. В погледа ѝ се четеше подозрение, сякаш истината бе изписана върху челото на Келси.

— Хм, все пак... това не обяснява защо имате такава фина структура, милейди. Вие притежавате изящните пръсти, рамене, скули, с каквито могат да се похвалят само дамите от висшето общество.

Мисълта на Келси лудо запрепуска и тя изгърси първото, което ѝ хрумна:

— Ами, аз... как да ви кажа... никога не съм познавала баща си.
— Лицето ѝ пламна от лъжата.

— А, сега вече всичко е ясно — замислено кимна икономката, доволна от обяснението. — Е, това се случва и в добрите семейства — съчувствено продължи жената. — Дори и лорд Дерек е незаконороден, но, разбира се, баща му... старият маркиз, го призна и го направи свой наследник, така че сега той е добре приет във висшето общество, макар че в началото никак не му беше лесно.

Келси със сигурност не бе очаквала да чуе историята за потеклото на Дерек, приятеля на Джереми, и не знаеше какво да отговори. Това не беше нейна работа, но след като бе заявила, че и тя е незаконородена, трябваше да прояви поне малко интерес.

— Да, така е. Знаем го по себе си.

— Сигурна съм, че е така, госпожице, сигурна съм.

Девојката си отдъхна, като чу, че икономката я нарича „госпожица“, вместо „милейди“, дори премина на „ти“ в разговора. Очевидно се бе успокоила, че не е направила грешка по отношение на непознатата и няма да има неприятности с господаря си.

— Сигурно си изпаднала в беда, госпожице, щом лорд Дерек те е довел у дома? — предположи жената.

— Да — отвърна Келси, като се надяваше разпитът да спре дотук.

Ала скучаещата икономка още не бе задоволила любопитството си.

— Добре ли познаваш негова светост?

— Е, не, поне не съвсем. Аз... преживях нещастие. Разбирате ли, не познавам добре този град, вчера пристигнах и си намерих жилище, но... за нещастие сградата се подпали. Затова бях облечена в онази ужасна рокля. Някаква жена ми я даде на заем, преди да намеря куфара си и... и лорд Дерек, който минавал оттам, видял дима, спря се и ми помогна.

Почувства се горда от себе си, че може да измисли правдоподобна история, която обясняваше роклята и присъствието ѝ в къщата. Икономката одобрително кимна.

— Да, лорд Дерек е с добро и милостиво сърце. Спомням си, че веднъж...

На вратата се почука и това прекъсна словоизлиянията ѝ. Една млада прислужница подаде глава и обяви:

— Каретата пристигна и негова светлост чака.

— Господи, толкова рано? — възкликна госпожа Хърсъл и махна с ръка към прислужницата. Сетне се обърна към Келси: — Е, няма време да се изглади роклята, но аз я пооправих, доколкото можах. Сега ще те остава да се облечеш. Няма време и за закуска, затова ще ти приготвя нещо в една кошница.

— Това не е необ... — започна тя, но жената вече бе излязла.

Младото момиче въздъхна, надявайки се, че повече няма да му се налага да лъже, въпреки че това едва ли имаше значение, след като и без това нямаше да остане в къщата.

Ала тя не обичаше да лъже и не бе добра в това изкуство, тъй като нямаше никаква практика. Двете с Джийн бяха възпитани да бъдат честни и винаги да казват истината и никога не се бяха отклонявали от това правило. Поне досега никога не го бе правила...

Чаят бе изстинал, но тя го изгълта припряно и побърза да се измие и да се облече. Замисли се дали да не остави роклята, ала в следващия миг си припомни съвета на Мей, че винаги трябва да изглежда съблазнителна за любовника си, а тя нямаше друга дреха, която да отговаря на това изискване. За нея роклята бе ужасна и крещяща, но очевидно мъжете я харесваха, защото иначе нямаше да дават толкова.

Ако някога отново я облече, то това ще бъде късно вечер и то при затворени врати. Облече роклята от бежов вълнен плат, който подходеше на жакета ѝ и която госпожа Хърсъл бе извадила от куфара ѝ. Почувства се много по-добре в тези благоприлични дрехи, въпреки че благоприличието нямаше да бъде част от нейното бъдеще. Когато слезе по стълбите, видя лорд Дерек, който я чакаше във фойето, нетърпеливо потупвайки ръкавиците по бедрото си. На дневна светлина изглеждаше по-различно, но не по-малко красив.

Всъщност силната светлина подчертаваше съвършените черти на лицето му, високата и стройна фигура и... очите му наистина бяха лешникови. Навярно вечерта светлината я бе заблудила и ѝ се бяха сторили зелени.

Те огледаха критично скромната ѝ рокля и тя веднага разбра, че не е спечелила одобрението му. И това бе съвсем обяснимо — в тази рокля приличаше на истинска дама, а не това се очакваше от нея. Ала не той бе мъжът, когото трябваше да очарова и съблазнява, така че нямаше защо да се тревожи от неодобрението му.

Бе убедена, че Джереми е този, който я очаква, но младият лорд не бе в стаята. Сигурно я чакаше в каретата.

— Добре ли спа? — попита Дерек, когато тя се приближи. Имаше нещо предизвикателно в тона му, сякаш смяташе, че това е невъзможно.

— Да, отлично.

Странно, но точно това бе истината. Не би предположила, че ще заспи, но се бе унесла в мига, в който главата ѝ докосна възглавницата. Навярно страхът и напрежението я бяха изтощили.

— Това е за теб, предполагам.

Келси не бе забелязала кошницата в ръката му. Тя кимна, надявайки се, че госпожа Хърсъл не му я бе връчила лично, а ако го е направила, то не е казала нищо за нея. Ала надеждите ѝ не се оправдаха...

— Значи съм извършил добро дело, за което дори не си спомням?

Девойката се изчерви, защото я бяха уличили в лъжа.

— Съжалявам, но тази сутрин икономката ви ме обсипа с въпроси и аз си помислих, че не бихте желали да разбере истината.

— Точно така, а и това не е нейна работа. Наистина ли спа добре?

Тя остана изненадана от настойчивостта му да разбере дали е спала добре, сякаш не му се вярваше, че това е възможно.

— Да. Бях много изтощена. Беше много... изморителен ден.

— Нима? — усмихна се той. — Е, да се надяваме, че днешният ще е по-добър. Ще тръгваме ли? — Посочи към вратата.

Тя въздъхна и кимна. Мъжът се държеше доста странно, но това не беше нейна работа. Може би си беше такъв по природа — да се

отнася скептично и към най-незначителните неща. Това нямаше значение, защото се съмняваше, че ще го види отново някой ден.

Младият мъж я съпроводи до каретата и в мига, в който ръката докосна нейната, тя отново усети онова приятно вълнение. Ала това не бе причината да се намръщи, когато той се настани в каретата на седалката срещу нея. Причината бе, че каретата бе празна и тя не можа да се сдържи:

— По пътя ли ще вземем приятеля ви Джереми?

— Джереми?

Моментното му объркване я подразни, но тя спокойно повтори:

— Да, Джереми. Ще отидем ли да го вземем?

— Защо? Едва ли се нуждаем от компанията му на път за Бриджуотър. — Той внезапно се усмихна и Келси отново можеше да се закълне, че очите му са зелени. — Освен това е една чудесна възможност за нас да се опознаем по-добре. А и аз нямам търпение най-после да те вкуся.

И преди да разбере какво става, той я притегли в скута си. Реакцията ѝ не закъсна и преди да приближи устни до нейните, го удостои със силна плесница. Той я погледна сякаш бе полудяла. Тя го гледаше по същия начин. Лордът я стовари отново на седалката срещу него.

— Не знам дали ще ми се извините или не, госпожице Лангтън — изрече грубо. — Като се има предвид парите, които заплатих за привилегията да се възползвам от услугите ви, се надявам поне на обяснение. Да не би да сте останали с погрешното впечатление, че аз съм от онези, които често посещават дома на Лони, защото обичам по-груб секс? Мога да ви уверя, че сте сгрешили.

Устата ѝ остана отворена, а страните ѝ пламнаха. Той я бе купил! Не Джереми. И тя току-що бе започнала връзката им, като му удари една звънка плесница!

— Аз... аз ще ви обясня, милорд — едва успя да промълви, усещайки, че ѝ прилошава.

— Надявам се да го сториш, скъпа, защото в този миг се чудя дали да не си поискам парите обратно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стомахът ѝ се бе свил на топка. Как да обясни случилото се преди малко? Не знаеше как да започне, защото не можеше да мисли ясно, като гледаше намръщаното лице на Дерек. Единствената ясна мисъл в главата ѝ бе, че именно той я бе купил. Той! Мъжът, който я тревожеше и объркваше. Единственият от тримата, за когото се надяваше да не е новият ѝ господар.

Сега разбра, че наистина не искаше да е той. Този мъж я вълнуваше по странен начин и девойката не можеше да събере мислите си.

— Чакам, госпожице.

За какво? За какво? О, да, искаше да разбере защо го бе ударила. Мисли, глупачке!

— Стреснахте ме, милорд.

— Стреснал съм те?

— Да, стреснахте ме. Не очаквах да ми се нахвърлите по този начин.

— Да ти се нахвърля?

Тя се сви, усетила сарказма във въпроса му. Как да му обясни, че бе достатъчно глупава, за да не разбере веднага, че именно той я бе купил? Всъщност Лони ѝ бе казал, но тя не го бе разбрала правилно.

— Не се изразих както трябва — извинително промълви, — но не съм привикнала да седя в скутовете на мъжете и... както казах... аз се стреснах и реагирах, преди да помисля... — Думите ѝ заглъхнаха. Той продължаваше да я гледа намръщено. Нямаше друг избор и реши да му каже истината. — Много добре. Щом искате да знаете, аз не разбрах кой от вас тримата ме е купил. Чух само, че името на мъжа е Малъри, а когато нарекохте Джереми лорд Малъри...

— Мили боже! — възкликна спътникът ѝ. — Ти си помислила, че братовчед ми Джереми те е купил?

Смайването му я накара да се изчерви и тя смутено кимна.

— Дори и след като те доведох в дома си? — Отново кимна.

— Вие казахте, че е само временно. Аз предположих, че тъй като Джереми е твърде млад, вероятно живее с родителите си, така че ви е помолил да ме приютите за една нощ. Защо иначе ще ви питам дали ще го вземем по пътя?

— Всъщност, скъпа, аз си помислих, че си се влюбила в младия негодник — усмихна се Дерек. — Това няма да е за пръв път. Той умее да печели жените още от първия миг, макар да е твърде млад.

— Да, той е необикновено красив — призна девойката и в същия миг ѝ се прииска да не го бе казвала, защото усмивката изчезна от лицето му.

— Предполагам, че сега си разочарована. Би искала не аз, а той да е новият ти господар, нали?

Въпросът му я свари неподготвена и очевидно истината бе изписана върху лицето ѝ.

— Не, разбира се, че не — избъбри не особено убедително.

Беше ясно, че той не ѝ повярва, но нямаше намерение да се впуска в по-нататъшни обяснения. Пък и как да му обясни, че младият Джереми не я притесняваше, докато Дерек Малъри събуждаше странни усещания у нея, които дори самата тя не разбираше? Предполагаше, че с Джереми нещата щяха да бъдат много по-прости, а с този мъж нищо нямаше да бъде просто. Така че тя предпочиташе да е обвързана с Джереми, връзка, която нямаше да доведе до неочаквани усложнения.

Той продължаваше да мълчи и Келси заговори, вече доста по-уверено:

— Мога да ви уверя, лорд Малъри, че предпочитам вас пред другите двама джентълмени, които наддаваха за мен. А освен това моите предпочитания не са от значение за сделката, на която се съгласих. Или не мислите като мен?

Реакцията му на резкия ѝ тон бе неочаквана — той едва доловимо се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Съвсем правилно, мила моя. Може би ще трябва да започнем отново. Ела до мен и аз ще се постарая да те накарам да забравиш за Джереми. А ти ще се постарая да ме накараш да повярвам, че е така.

Тя се втренчи в протегнатата му ръка. Не можеше да му откаже, но у нея отново се надигнаха онези странни усещания и когато сложи ръка в неговата, от устните ѝ се изтръгна приглушен стон.

— Май вече е по-добре? — усмихна се младият мъж, докато я настаняваше в скута си.

Келси бе сигурна, че бузите ѝ са пламнали в очакване на целувките му. Но той не я целуна. Ръката му леко погали косите ѝ, сетне обви тънката ѝ талия и тя чу въздишката му.

— Отпусни се, скъпа моя — развеселено рече Дерек. — Сложи глава на рамото ми и се отпусни. Струва ми се, че отначало трябва да се науча да те крепя в скута си.

Думите му я изненадаха, но ѝ поддържаха успокоително.

— Да не би да съм прекалено тежка?

— Съвсем не — засмя се гой. Екипажът продължаваше да се движи по градските улици, които бяха изпълнени със забързани хора, отиващи на работа, коли за доставки и каруци. Когато навлязоха в покрайнините, Келси напълно се бе успокоила и доверчиво положи глава на гърдите му. Едната му ръка се плъзна по бузата ѝ и леко я погали, което никак не ѝ бе неприятно. От него се разнасяше ухание на чистота и приятен одеколон, а това определено ѝ харесваше.

— Колко дълго ще пътуваме до Бриджуотър? — попита тя.

— Ще спрем да обядваме, а после ще продължим. До довечера ще пристигнем.

— А защо отиваме там?

— Имам къща наблизо. Разполагам и с малка вила, която предполагам, че е празна, и в която ще можеш удобно да се настаниш, докато ти потърся подходящо жилище в Лондон.

— Сигурна съм, че ще ми хареса. — Следващият един час пътуваха в мълчание, Келси се чувстваше удобно и вече бе започнала да се унася, когато чу гласа му:

— Келси?

— Хмм?

— Защо се съгласи да участваш в подобен търг?

— Това беше единственият... — започна, но рязко прекъсна, защото бе осъзнала, че за малко да му каже истината. — Предпочитам да не говорим за това, ако нямате нищо против.

Дерек повдигна брадичката ѝ и внимателно се вгледа в лицето ѝ. Очите му наистина бяха зелени, любопитни и в тях имаше още нещо, което не можеше да определи.

— Засега ще приема този отговор, скъпа, но следващия път ще бъда по-настойчив — нежно рече.

Сетне главата му се наведе и тя усети меката милувка на устните му върху своите. Нямаше нищо заплашително, нищо тревожно, само леко докосване. Момичето с облекчение въздъхна. Това не беше толкова лошо и нямаше защо да се плаши.

Неколцина млади мъже я бяха ухаждали в Кетъринг, ала нито един от тях не се бе осмелил да я целуне под зоркото око на майка ѝ. Като за първа целувка беше много хубаво. Не виждаше как може да я нарани и се запита защо родителите не разрешаваха на дъщерите си да се упражняват в този спорт.

Палецът му продължаваше нежно да гали страната ѝ, сетне се премести в ъгълчето на устните ѝ и нежно ги разтвори. В този миг тя усети как езикът му се плъзна по устните ѝ, отначало леко, а после навлезе все по-навътре.

Този път усещането съвсем не бе успокояващо. Сърцето ѝ се разтуптя и тялото ѝ се разтърси от непознати, спонтанни и горещи вълни, които никак не бяха неприятни. Никога не бе очаквала подобно нещо.

Отчаяно се опита да си припомни някои от съветите на Мей. „Никога недей да лежиш като умряла риба. Милвай го и го целувай при всеки удобен случай, когато останете сами. Накарай го да повярва, че постоянно го желаш, независимо дали е истина или не.“

Келси нямаше представа как да накара Дерек да мисли, че тя го желае. Ала милувките не бяха трудна работа, само ако можеше да се съсредоточи и да преодолее отмалата, която бе завладяла тялото ѝ. Протегна ръка и плъзна пръсти в косите му. В сравнение с устните му те бяха хладни и меки...

Устните му. Те имаха магически ефект върху нея, замайваха главата ѝ, караха я да потръпва и да стене. Пръстите ѝ се вплетоха по-силно в косите му и без да осъзнава, тя го придърпа към себе си. По тялото ѝ се разляха горещи вълни и девойката помисли, че ще припадне.

В този миг устните му грубо се откъснаха от нейните. Стори ѝ се, че чу сподавена въздишка, но не знаеше дали се изтръгна от нейните или от неговите гърди.

— Много добре. Може би в крайна сметка това няма да се окаже толкова лоша идея — чу дрезгавия му глас.

Той отново я постави на седалката срещу него, а ръцете му повече не я докосваха. Келси не смееше да го погледне.

Когато накрая плахо вдигна очи, видя, че той също изглеждаше смутен — бе разхлабил вратовръзката си и неспокойно се въртеше на мястото си.

Очите му срещнаха нейните и Дерек неловко се изкашля.

— Когато за пръв път се любим, Келси, това ще стане в удобно легло, а не върху седалките на подскачаща по пътя карета.

— Нима щяхме да се любим?

— Да, едва не го направихме.

— Разбирам.

Но всъщност нищо не разбираше. Та те бяха напълно облечени. Мей много ясно ѝ бе обяснила, че някои мъже правят любов със съпругите си на тъмно и без да събличат нощниците им, но никога и с любовниците си. Те трябваше да бъдат напълно голи.

Ала Дерек каза, че едва не са се любили, и вероятно трябваше да му повярва. Надяваше се, че когато най-сетне се люби с него, ще разбере по-добре съветите и напътствията на Мей, но сега се чувстваше напълно объркана.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Спряха за обяд пред грубовата на външен вид странноприемница в Нюбъри. Дерек често се бе отбивал тук при посещенията си в Бриджуотър и знаеше, че странноприемницата е чиста, а храната — великолепна. А което бе още по-важно — имаше частна трапезария за тези благородници, които не желяеха да се хранят с местните хора и можеха да си го позволят. Не познаваше добре Келси и не искаше да се чувства засрамен, ако не умее да се храни изискано.

Ала маниерите ѝ се оказаха безукорни. Нямахше защо да се тревожи, че ще го изложи, ако я заведе на вечеря сред приятели. А това означаваше, че не се налага да я крие, когато се завърнеха в Лондон. В града имаше много места, където би могъл да се появи с любовницата си, без да рискува да се сблъска с роднини и приятели на семейството.

Докато пътуваха, внимателно я бе изучавал. Тя би могла да бъде дъщеря на херцог и макар дрехите ѝ да не бяха скъпи, стойката и маниерите ѝ бяха като на истинска лейди от висшето общество.

Всъщност дрехите ѝ го бяха изненадали, когато сутринта бе слязла при него в салона. Те съвсем не подхождаха на любовница. Възнамеряваше да ѝ купи подходящо облекло, защото очевидно гардеробът ѝ не бе много богат.

Смущаваше го и безукорната ѝ реч. Дикцията ѝ бе много по-добра от тази на повечето дами във висшето общество.

На дневна светлина Келси бе много по-красива, отколкото миналата нощ, когато очите ѝ бяха разширени от ужас и страх.

Безупречната ѝ кожа бе бяла като крем, веждите ѝ — извити в кокетни дъги, а изящната линия на очите се подчертаваше от гъстите черни къдрици, обрамчващи почти съвършения овал на лицето ѝ. Високите скули великолепно хармонираха с тесния нос и деликатната брадичка.

Черната ѝ коса бе естествено къдрава, така че не се нуждаеше от специалните услуги на някой фризьор. В момента бе сплетена на плитка и увита около главата ѝ, а меките къдрици, заобикалящи ушите

й, изглеждаха по детски очарователни. А тези сиви очи, толкова меки и изпълнени с такава неподправена невинност и нежно очакване... Той се питаше дали всичко, което съзираше в тях, бе истина или само умела преструвка. Намираше я за очарователна. Миналата нощ едва бе заспал при мисълта, че тя се намира толкова наблизко под неговия покрив, заспала като малко дете. Тази мисъл го нервираше. Тя не бе заспала гола, очаквайки посещението му, защото не знаеше, че той е новият ѝ господар. Смяташе, че това е Джереми.

Дерек не разбираше собствената си реакция. Та той едва познаваше момичето. Притежаваше я, но това не бе причина да изпитва ревност към нея... поне не толкова скоро. А към Джереми?

За бога, братовчед му достатъчно ясно бе показал, че я желае! А тя бе признала, че го намира за изключително красив. Разбира се, ако беше казала друго, щеше да бъде явна лъжа. Всички жени намираха Джереми за необикновено привлекателен. А тя се бе опитала да го убеди, че предпочита него пред братовчед му, но той много добре знаеше, че го лъже.

Не биваше да обръща внимание на това. В крайна сметка нямаше никакво желание момичето да се влюби в него и да започне да мисли за семейство и бебета. Това бе последното, което един мъж би очаквал от любовницата си. Обаче не можеше да не си признае, че я желае, независимо от всичко.

Нейната неопитност, съчетана с неподправена страст, едва не го бе накарала да загуби контрол. Не можеше да разбере защо поривът да я обладае още в каретата бе толкова спонтанен и неудържим.

Страст. Единственото чувство, подходящо за една любовница. Може би Келси предпочиташе Джереми, ала реакцията ѝ на милувките му бе обнадеждаваща.

Двамата довършваха обяда си, когато Дерек промълви:

— Все още се чудя дали да не наема стая в странноприемницата. Обаче имам чувството, че ще ми трябва повече време, когато те любя за пръв път, а това доста ще ни забави. Трябва да пристигнем в Бриджуотър, преди да се стъмни, за да имаш време да се настаниш. Защо се изчервяваш?

— Не съм свикнала с подобни разговори.

Младият лорд се засмя, намирайки неискрената ѝ невинност за забавна. Питаше се как ли ще успее да го убеди в девствеността си,

когато легнат за пръв път. Но тази вечер щеше да разбере. Мисълта му достави огромно удоволствие.

— Не се тревожи за това, скъпа. Скоро ще свикнеш.

— Надявам се — скромно отвърна младото момиче. — Предполагам, че трябва да нося някоя по-тънка рокля... от това непрекъснато изчервяване ми става горещо.

Той избухна в смях.

— Струва ми се, че ще успеем да се справим с това.

— Ето, виждате ли, отново се изчервих. — Девојката докосна бузата си. — Имам чувството, че е лято. Толкова ми е топло.

— Да се надяваме, че до лятото ще престанеш да се изчервяваш — сухо отвърна той, убеден, че изчервяването е част от преструвките ѝ. Нямаше желание да я насърчава в това отношение, затова добави: — Да тръгваме ли, преди да съм променил решението си относно стаята?

Тя не скочи възмутено и не побягна към вратата, но беше очевидно, че едва се сдържа. Дерек учудено поклати глава и тръгна след нея. Странно момиче. Ако насила я бяха заставили да участва в онзи търг, щеше да я разбере. Обаче познаваше жените достатъчно добре, за да знае, че те непрекъснато си служат с преструвки, за да омаят и заблудят мъжете.

Почти мръкваше, когато най-сетне пристигнаха. Вилата се състоеше от обширна кухня, малка трапезария с маса в средата и нещо като салон в другия край, където се виждаше голямо кресло с вълнена тапицерия. В задната част на вилата имаше спалня с тоалетна и малка вана.

Обзавеждането бе доста оскъдно и стаите бяха покрити с дебел слой прах, което означаваше, че отдавна не са обитавани. Върху стената над мивката висяха няколко ръждясали тенджери и тигани, около малката маса се виждаха само два стола, а в спалнята имаше само легло, без гардероб и тоалетна масичка. Ала вилата бе стабилна и стаите се нуждаеха само от почистване, за да се превърнат в уютно и приятно убежище.

Дерек донесе няколко цепеници и запали огън в камината. Избърса ръцете си и се обърна към гостенката си:

— Трябва да отида до къщата и да им съобщя, че съм пристигнал. Не бих желал да давам обяснения коя си ти и защо си тук, така че колкото по-малко хора знаят за теб, толкова по-добре. Досега

никога не съм водил жена тук и не ми се иска любопитни носове да се врат наоколо и нежелани слухове да достигнат до ушите на баща ми. Скоро ще се върна. Нали нямаш нищо против за малко да останеш сама?

— Разбира се — кимна Келси.

Той я дари с очарователна усмивка, доволен, че тя не започна да се оплаква от обстановката.

— Великолепно. Искаш ли да вечеряме в града? Доколкото си спомням, наоколо има една-две много прилични странноприемници. — Приблужи се и леко я целуна. — С нетърпение очаквам тази нощ, скъпа. Надявам се, че е взаимно.

Тя пламна, но той не забеляза, защото вече бе излязъл. Келси въздъхна, когато вратата се затвори зад него. Тази нощ? Не, не я очакваше с нетърпение. Реши да почисти наоколо, за да отклони мислите си от предстоящата нощ... Огледа кухнята и откри един кош с парцали. Можеше да избърше праха от мебелите и прозорците, но за по-основно почистване бяха нужни метла и сапун. Трябваше да изчака завръщането на Дерек.

Скоро щеше да се стъмни. Тя си припомни колко уютно се бе почувствала в скута на младия мъж. Отпусна се в мекото кресло, зави се с едно одеяло, питайки се какво ли си мисли той за нея. Топлината на огъня я сгря и девойката скоро се унесе в дълбок сън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на другата сутрин Келси се събуди, остана смаяна като разбра, че е сама във вилата. Очевидно Дерек не се бе върнал през нощта, а ако го бе сторил, то явно не си бе направил труда да я събуди и отново бе излязъл, защото сега го нямаше. Никъде не се виждаше и следа от необходимите продукти, които бе обещал да достави.

Изминаха няколко часа, през които неспокойно се питаше какво се бе случило. Ала нищо не ѝ идваше наум. Не и оставаше нищо друго, освен да чака. Преди да излезе миналата вечер, младият лорд достатъчно ясно ѝ бе заявил, че не желае тя да напуска къщата.

Видя, че Дерек бе донесъл кошницата, която госпожа Хърсъл бе приготвила за нея. Повдигна капака и откри чиния с няколко вида пасти, увити в кърпа, както и бурканче със сладко и малък нож.

Четирите пасти щяха за известно време да залъжат глада ѝ, но нямаше да я заситят, защото от предния ден на обяд не бе слагала залък в устата си. Сега ѝ се искаше да бе спала до по-късно, за да не я измъчва и гладът.

По обяд от Дерек нямаше и следа. Предупреждението му да не излиза вече нямаше значение. Девојката бе сама в тази непозната местност, в тази чужда вила, при това без никаква храна и без едно пени в джоба. Ако той не се появеше до вечерта, щеше да изпадне в сериозна опасност.

Но той, разбира се, щеше да се върне. Не се съмняваше в това. Вероятно напълно бе забравил, че във вилата няма храна. Обаче, когато и следобедът мина, а него все още го нямаше, Келси реши, че трябва да предприеме нещо и да го намери.

Видя писмото му в мига, в който отвори входната врата. Бе забодено на вратата и падна на земята, щом я отвори. Разбира се, тя не знаеше, че е от него, докато не счупи печата и не го отвори.

„Скъпа Келси,

Когато влязох в къщата, пристигна куриер с писмо от баща ми. Той срочно ме вика в Хавърстън. Не бива да губя време, затова ти изпращам тази бележка. Не знам защо ме вика, но ще гледам да се върна след един или най-много два дни. Ако се забавя, ще ти изпратя писмо. Предполагам, че ще бъдеш добре, докато отново се видим.

С уважение, Дерек.“

Щяла да бъде добре ден или два? След като той е заминал толкова набързо, че дори е забравил да донесе нещата, които ѝ бяха необходими, за да придаде обитаем вид на вилата? И кога ще си спомни, че е трябвало да се погрижи за нея? Навярно бе притеснен от неочакваното повикване на баща си и едва ли в следващите няколко дни ще се сети за нея.

Но това бе толкова безотговорно! Гладът я измъчваше и Келси изгуби самообладание. Гневно запрати писмото му в горящата камина, като яростно си каза, че би предпочела да запрати там самия него.

Отне ѝ половин час, за да стигне до къщата на лорд Малъри, която бе най-голямата и представителната в областта. Това не бе обикновена провинциална къща, а истинско господарско имение с конюшни, просторна ферма и десетина къщички, в които живееха арендаторите.

Осмели се да заговори икономката и ѝ обясни, че е наела вилата от лорд Малъри, за да прекара там кратката си ваканция. Заяви, че той ѝ обещал, че вилата ще бъде подготвена, но за нейна изненада се оказало, че съвсем не е така. Икономката намръщено я изслуша.

— Нямам нищо общо с наемателите на лорд Джейсън... искам да кажа лорд Дерек, милейди. Стигат ми и грижите за голямата къща. Лорд Дерек сам се грижи за наемателите и арендаторите и като се върне, ще му съобщя за вас. Той ще се погрижи за вас.

— Но вие не разбирате — опита се да обясни Келси. — Аз вече съм платила за престоя си във вилата, не нося със себе си пари, само няколко най-необходими дрехи, защото негова светлост ме увери, че той ще се погрижи да достави всичко необходимо — храна, сапун, завивки, чаршафи и одеяла.

Икономката се намръщи.

— Тогава ми покажете вашата разписка за наема. Аз отговарям за всичко в тази къща, включително и за храната. Не мога да дам продукти без негово разрешение, а миналата вечер той не ми спомена за вас.

Тя, разбира се, нямаше никаква разписка. Единственото доказателство — писмото на Дерек — бе изгоряло в пламъците.

— Няма значение — рече девойката и сви рамене. — Ще взема пари на заем в Бриджуотър. Ще бъдете ли така добра да ми кажете как да стигна дотам?

— Разбира се, милейди — сговорчиво отвърна жената, доволна, че няма да ѝ се налага да дава провизии от запасите на имението. — Тръгнете направо по този път.

Келси припряно пое по пътя. Не знаеше какво да прави. Ако не бе излъгала, че е наела вилата, може би щяха да ѝ помогнат. Но тя се бе опитала да запази връзката си с Дерек в тайна, както сам той бе пожелал. А тази свидлива и намръщена икономка не ѝ бе предложила дори чаша чай и няколко бисквити!

Върна се във вилата още по-отчаяна и още по-гладна. Никой, разбира се, нямаше да ѝ даде пари на заем. Кой banker ще рискува парите си, след като единствената ѝ гаранция бе, че е най-новата любовница на младия лорд Малъри? Само щяха да ѝ се изсмеят в очите.

Обаче имаше някои вещи, които можеше да продаде и да си купи малко храна. Например джобния си часовник — елегантна малка вещ, украсен с два диаманта, подарък от родителите ѝ за четиринадесетия ѝ рожден ден. И онази ужасна червена рокля. Не ѝ се искаше да се раздели с часовника, но нямаше избор.

Сложи роклята в кошницата на госпожа Хърсъл и се приготви за дългата разходка към града. Огледа кухнята, преди да тръгне. Във вилата може и да нямаше храна и други удобства, но имаше достатъчно прясна вода, цяла камара дърва, а благодарение на госпожа Хърсъл разполагаше с чиния и нож.

Когато следобед Келси влезе в Бриджуотър, настроението ѝ малко се бе повишило. Но това не продължи дълго. Единственият бижутер в града не прояви интерес към часовника.

Почти бе мръкнало, когато най-последно загуби надеждата да продаде часовника и реши да опита с червената рокля.

Госпожа Лафльор, шивачката, вече затваряше магазина си, когато Келси отвори вратата и влезе. Тя обясни, че би искала да продаде една рокля, но жената я погледна сякаш я бе обидила.

— В моя магазин? — възкликна тя и ужасено погледна роклята, която Келси измъкна от кошницата. — Нямам клиентки, които се интересуват от подобни дрехи, госпожице, нито пък някога ще имам.

— Съжалявам — едва чуто промълви Келси. — Може би познавате някой друг, който би се заинтересувал?

— Едва ли — изсумтя госпожа Лафльор. — Бих могла да ви платя няколко пенита, за да свалите една дантела, без, разбира се, да я повредите. Нямам време сама да се занимавам с това. Момичето, което ми помагаше, ме напусна, а лейди Елен поръча нов гардероб за дъщеря си. Дрехите трябва да бъдат доставени следващата седмица. Тя е най-добрата ми клиентка, но се страхувам, че ще я загубя, ако не бъда готова навреме.

Келси нетърпеливо изслуша оплакванията на жената. Сякаш тя си нямаше достатъчно! Ала думите на шивачката ѝ подсказаха една идея.

— Купете роклята от мен за пет лири, а в замяна аз ще ви помогна да завършите дрехите на лейди Елен.

— Пет лири! Давам ви една лира за дантелата и освен това ще довършите още три рокли.

— Една лира за дантелата и още десет лири, за да завърша роклите — възрази Келси.

— Десет лири за две рокли? — възмутено извика жената, а от устата ѝ се разхвърчаха слюнки. Лицето ѝ се зачерви от възмущение и Келси помисли, че всеки миг ще се пръсне. — Та аз не плащам толкова за цял месец работа!

Девојката поглади ръкава на жакета си.

— Знам много добре колко струват качествените дрехи, госпожо Лафльор. Ако сте плащали по-малко на помощничката си за цял месец работа, значи, че сте я ограбвали.

За нещастие в този миг празният стомах на Келси се разбунтува и шивачката разбра, че непознатото момиче е в затруднение, а това означаваше, че няма да се пазари повече.

— Добре тогава, десет лири за три рокли — направи последно усилие Келси.

Когато най-после излезе от магазина, вече се бе стъмнило. Но в ръката си стискаше една лира, а ѝ бяха обещали още четири, ако завърши петте рокли, прилежно сгънати в кошницата на госпожа Хърсъл. В крайна сметка дъщерята на лейди Елен бе само на десет години и едва ли щеше да бъде толкова взискателна.

За съжаление всички магазини за храна бяха затворени и трябваше да вечеря в странноприемницата, което ѝ струваше три пъти по-скъпо, отколкото, ако си бе купила продукти. Все пак ѝ останаха няколко монети и на другия ден щеше да си купи храна на по-нормални цени. Трябваше да си набави и няколко свещи, защото щеше да ѝ се наложи да работи и през нощта. Както и тенджерата, сапун и...

По странна ирония на съдбата тя се бе оказала в положението, което искаше да избегне, като се съгласи да се продаде. Единствената разлика беше, че поне семейството ѝ не е принудено да работи и да гладува.

Най-сетне се добра до вилата. Огънят бе изгаснал и вътре бе студено, но стомахът ѝ бе пълен, а освен това си бе намерила работа.

Келси тръсна глава. Ще оцелее, поне достатъчно дълго, за да убие със собствените си ръце лорд Дерек Малъри, когато благоволи да се завърне.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дерек не се бе връщал в Хавърстън от няколко месеца. Както повечето млади мъже на неговата възраст предпочиташе вълнението, изтънчените забавления и удоволствия, които предлагаше Лондон, пред тишината и скуката на провинциалния живот. Ала младият лорд обичаше и Хавърстън. Двете имения, които баща му бе оставил да управлява, не бяха негов истински дом. Той бе израснал в Хавърстън.

Представяше си, че чичовците му Едуард, Джеймс и Антъни се чувстват по същия начин, тъй като и те бяха израснали в Хавърстън. Братовчедка му Реджина, която бе дошла да живее в имението след смъртта на родителите си, също бе отраснала в Хавърстън. Всъщност Реджи, която бе само с четири години по-малка от Дерек, се бе превърнала в негова сестра и постоянна другарка в детските игри.

Той пристигна в полунощ. Предпочете да язди, отколкото да се придвижва с карета. Дяволски бе изкушен да събуди баща си и да разбере защо го бе извикал толкова спешно.

— Дали би отишъл да събудиш баща ми? — попита той слугата, който му отвори вратата. Смаяното лице на мъжа го накара да се откаже от тази идея и да почака до сутринта.

Може би баща му го бе извикал, за да му се кара за нещо, а ако го събудеше посред нощ, скандалът щеше да е още по-голям. Но не можеше да си спомни нещо, което бе извършил напоследък и което би накарало Джейсън да побеснее. Не можеше да се сети за никаква причина, която би накарала баща му да го извика така спешно.

Разбира се, Джейсън Малъри не се нуждаеше от причина, за да повика сина си у дома. Той беше най-възрастният Малъри и глава на семейството. Беше му станало навик да привиква от време на време отделните по-млади членове, за да обсъдят някой въпрос, да побъбрят или пък да скастри някого. Това, че Дерек бе оставил една красива млада жена да го очаква във вилата, едва ли бе достатъчен повод да не се подчини на баща си. Щом Джейсън Малъри настояваше да види някого, той трябваше незабавно да се подчини.

Така че младият мъж почака до сутринта. Един час след зазоряване слезе на долния етаж да потърси баща си. Изглежда, Моли винаги знаеше кога ще дойде и с радост го посрещаше.

Моли Флетчър бе изключително красива жена на средна възраст с пепеляворуса коса и огромни кафяви очи. Започнала работа в този дом като обикновена прислужница в кухнята, тя постепенно бе израсла в йерархията на слугите и през последните двадесет години бе икономка на Хавърстън. През годините бе работила упорито върху себе си — силният ѝ диалект, който Дерек помнеше от детските си години, бе изчезнал, а маниерите ѝ бяха придобили изискаността на благородна дама.

Както всички жени в къщата тя се отнасяше майчински към Дерек и Реджина, грижеше се за тях, изслушваше оплакванията им, раздаваше съвети.

Това, разбира се, бе естествено, след като двете деца нямаха майка, която да ги глези, но и да им се кара, когато е необходимо. Именно поради тази причина Джейсън се бе оженил за Франсиз — за да осигури майка на двете малки деца.

За съжаление не бе получил това, което бе желал. Лейди Франсиз се оказа болнава жена, която почти през цялото време живееше в Бат. Според Дерек тя бе хубава жена, може би малко нервна, но никой от семейството не я познаваше добре.

Често се питаше дали и баща му я познава добре и дали изобщо се интересува от нея. Докато Джейсън бе едър, здрав и шумен, съпругата му бе слаба, бледа и сякаш вечно изплашена от нещо или някого. Дерек не си спомняше някога да си бяха разменили нежни думи или ласка, но в края на краищата това не бе негова работа. Изпитваше леко съжаление към баща си, защото сделката, която бе сключил с Франсиз, явно не бе успешна.

Тъкмо посягаше да отвори вратата на кабинета на баща си, когато зад гърба му се разнесе познат глас:

— Добре дошъл у дома, Дерек.

Стресна се, но бързо се съвзе, извърна се и дари Моли с топла усмивка.

— Добро утро. Моли, скъпа. Предполагам, че знаеш къде е отишъл баща ми толкова рано?

— Разбира се.

Тя винаги знаеше къде се намира всеки член от домакинството. Младият мъж се питаше как се оправя в такава голяма къща, сред многобройната прислуга. Вероятно тя знаеше къде би трябвало да се намира всеки обитател на къщата и познавайки строгостта ѝ, никой не се осмеляваше да излезе, без да ѝ се обади.

— Отиде в оранжерията — продължи Моли. — Занимава се със зимните си рози и го е яд, защото те не искат да се съобразят с неговия график и още не са цъфнали. Поне така ми каза градинарят — заключи с усмивка.

Дерек се засмя. Градинарството бе хоби на баща му и той много сериозно се отнасяше към него. Бе ходил чак в Италия, за да се сдобие с някакъв нов екземпляр за градината си.

— А знаеш ли за какво ме повика?

Тя поклати глава.

— Хайде сега, от къде на къде ще съм запозната с личните му работи? — пошегува се, намигна му и прошепна: — Но мога да ти кажа, че не съм го чула да се сърди за нещо през тази седмица, освен за розите.

Той се ухили, поколеба се за миг и сетне горещо я прегърна. Тя изохка и побърза да се измъкне от ръцете му.

— Хайде стига. Не бива да се отнасяш с мен така пред останалите слуги.

Младият мъж се засмя и продължи да я потупва силно по гърба.

— Аз си мислех, че всички знаят, че съм безумно влюбен в теб, Моли, но щом настояваш, ще го запазя в тайна!

Лицето ѝ пламна и макар да продължи да му се усмихва, в очите ѝ се четеше много по-силна любов, отколкото би подобавала на икономка, разнежена от младия си господар. Ала тя бързо се съвзе и обузда тези майчински чувства. Измърмори нещо и слезе в кухнята, за да се заеме с ежедневните си задължения.

Оранжерията постоянно се бе разраствала и най-сетне преди няколко години я преместиха извън къщата. Сега се намираще зад конюшните и представляваше огромна правоъгълна сграда със стъклен покрив, дълга почти колкото голямата къща. Двете по-дълги стени също бяха от стъкло и през зимата се запотяха от влажните изпарения на растенията. В помещението непрекъснато и нощем

горяха мангали, за да поддържат подходяща температура за нежните растения.

Когато влезе вътре, Дерек бе замаян от силния аромат на цветя, пръст и тор. Свали сакото си и се огледа за баща си.

Зърна Джейсън Малъри надвесен над лехата с розите. Човек трудно би познал маркиза на Хавърстън в този човек с навити ръкави и изпоцапано с пръст сако.

Той бе огромен, русокос мъж със зелени очи, както повечето мъже от семейство Малъри. Само малцина от рода бяха наследили черната коса и кобалтовосините очи на прапрабабата на Дерек, която имаше циганска кръв, въпреки че никой от семейството не го признаваше. Младият мъж няколко пъти се изкашля, за да привлече вниманието на баща си, който бе погълнат от заниманието си. Когато най-после маркизът вдигна глава, лицето му светна от радост и той понечи да прегърне сина си.

Дерек отскочи назад и смутено протегна ръка с думите:

— Ако не възразяваш, вече се изкъпах.

Баща му погледна калните си дрехи и се засмя.

— Май наистина не ставам за прегръдки. Радвам се да те видя, момче. Отдавна не си идвал.

— Ти също отдавна не си идвал в Лондон.

— Истина е.

Джейсън сви рамене, запъти се към водната помпа, за да измие ръцете си и добави:

— Само сватба или някое неотложно дело могат да ме накарат да дойда в този претъпкан и шумен град.

— Аз обичам шума.

Маркизът изсумтя.

— Говориш като всеки младеж, който търси само забавления. В това отношение си се метнал на братята ми.

В забележката му се усети неодобрение, но съвсем леко. Дерек не се разтревожи.

— Но те са женени — с престорен ужас възкликна той. — Ей богу, надявам се скоро да не попадна в този капан и то без да забележа.

— Много добре знаеш какво исках да кажа — изръмжа баща му и строго изгледа единствения си наследник.

Младият мъж отдавна бе разбрал, че под суровия вид на баща му се крие меко и добро сърце и както се казва, той повече лаеше, отколкото хапеше, особено щом се отнасяше до сина му. Важното бе да не го дразни и да не му се противопоставя.

Невъзмутимо се усмихна. Кой не знаеше, че Джеймс и Антъни Малъри доста весело си бяха поживели на младини и се бяха оженили доста късно.

— Разбира се, че знам — дипломатично отвърна Дерек все още усмихвайки се. — Когато стана на техните години, възнамерявам да съм те направил поне два пъти дядо. Обаче дотогава има доста време и аз ще си поживея, като следвам примера им, но без да предизвикам скандали, разбира се.

Джейсън въздъхна примирено. Синът му отново ловко и непринудено се бе изплъзнал от темата.

— Очаквах те вчера.

— Вчера бях на път за Бриджуотър. Твоят пратеник ме е последвал, защото пристигна почти веднага след мен. Нямах време дори да похапна нещо, понеже веднага потеглих насам.

— Значи си бил в Бриджуотър, така ли? Грижиш се за имотите си? Не бих казал същото по отношение на Бейнсуърт. Той пристигна тук и започна да се оплаква, че цялата минала седмица безрезултатно се опитвал да се свърже с теб. Казва, че работата е спешна. Точно заради това те повиках.

Дерек се намръщи. Наистина напоследък не бе преглеждал пощата си и върху бюрото му се бе натрупала внушителна купчина неотворени писма. Въпреки всичко не му харесваше, че Бейнсуърт при най-малкия повод се обръщаше към баща му. Имотите на север, които управляваше, бяха приписани на Дерек и сега той бе единствени им господар.

— Може би е време да си назнача собствен секретар. Сам знаеш, че Бейнсуърт понякога вдига много пара за нищо. Каза ли какво е толкова спешно?

— Нещо относно предложението за продажба на фабриката. Срокът изтичал и затова толкова отчаяно те търси.

Дерек тихо изруга.

— Май е време да си назнача нов управител. Фабриката не е за продан. Той много добре знае това.

— Дори и ако предложението е много изгодно?

— Не, дори и да е два пъти повече от стойността ѝ. В никакъв случай — отсече синът му. — Нямам намерение да продавам собствеността си.

Джейсън се усмихна и го потупа по гърба.

— Радвам се да го чуя, момчето ми. Честно да ти кажа, когато Бейнсуърт дойде толкова разтревожен, аз си помислих, че ти искаш да продадеш фабриката и реших, че работата наистина е спешна и не може да чака, докато се видим следващата седмица на сватбата. Но сега се радвам, че си поговорихме.

— Никога няма да продам фабриката — решително отговори Дерек и тръгна след баща си към изхода.

— Като говорим за сватби...

— Нима говорихме за сватби? — засмя се синът му.

— Е, дори и да не сме, ще поговорим — изръмжа маркизът. Длъжни сме, след като сватбата на Ейми е само след четири дни.

— Как мислиш, дали Франсиз ще дойде? — Наричаше мащехата си на малко име, но това не означаваше, че не я уважава. Просто почти не я познаваше и не можеше да се насили да ѝ казва „майко“.

Джейсън сви рамене.

— Никой не знае какво ще направи жена ми. Само бог, може би — добави с безразличие. — Обаче това ме подсеща, синко, че брат ми Едуард, който е по-млад от мен, следващата седмица ще задоми третото си дете, докато аз...

— Той омъжва третата си дъщеря — прекъсна го Дерек. — Синовете му все още са ергени. Има голяма разлика между синовете и дъщерите. За момичетата е добре да се омъжат веднага, след като завършат училище, но това не важи за момчетата.

Баща му отново въздъхна.

— Така е, но все пак...

— Татко, ти имаш само един син. Ако имаше дъщери, сигурен съм, че досега щеше да си дядо. Не се сравнявай с чичо Едуард, който има пет деца.

— Да, имаш право.

Двамата продължиха в мълчание. В трапезарията закуската ги чакаше. Блюдата бяха поставени върху нагорещени плочи, за да не изстиват.

— Наистина ли толкова искаш да станеш дядо? — внезапно попита Дерек.

Въпросът изненада баща му, но след кратко колебание той кимна енергично.

— Да, наистина искам.

— Много добре — ухили се той. — Ще го имам пред вид.

— Чудесно, но не ми се иска и в това отношение да следваш стъпките на Джеймс — първо сватбата, после бебетата.

Младият мъж избухна в смях, но не защото дъщерята на Джеймс Малъри се бе родила по-рано, а защото баща му се бе изчервил и той отлично знаеше причината. В крайна сметка Дерек също бе незаконороден и последната забележка бе насочена и срещу самия него.

Маркизът се намръщи, но не каза нищо. Запъти се към масата, но внезапно спря и се извърна.

— Между другото, кое е момичето, което миналата нощ си завел в моята лондонска къща?

Дерек вдигна поглед към тавана. Винаги се бе чудил как баща му толкова бързо узнава неща, които не би трябвало да знае.

— Една девойка, която се нуждаеше от помощ.

— Хенли ми докладва за нея и твърди, че е проститутка — презрително изсумтя Джейсън. — Госпожа Хърсъл пък заяви, че е лейди. Кое от двете е истина?

— Нито едното, нито другото. Тя е получила отлично образование като повечето от дамите, но не принадлежи към отбраното общество.

— И просто е привлякла мимолетното ти внимание, така ли?

Не беше никак мимолетно, но Дерек предпочиташе маркизът да не знае, затова сви рамене и заяви с безразличие:

— Да, нещо такова.

— Нали повече няма да я водиш вкъщи?

— Разбира се, татко. Признавам, че не бе много разумно от моя страна, но тя се нуждаеше от помощ. Не се тревожи, повече няма да чуеш за нея.

— Не бих искал слугите да чуват за нея, нито в Лондон, нито тук. И без това семейството ни е известно със скандалното си минало. Не желая отново да ставаме предмет на клюки.

Младият мъж кимна в знак на съгласие. Всъщност, като се изключи фактът на раждането му, неговото име досега никога не бе замесвано в скандали. Той винаги бе дискретен в любовните си похождения и възнамеряваше така да продължи и занапред.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дерек не се върна в Бриджуотър. Останалата част от деня прекара с баща си в Хавърстън, а на следващата сутрин замина за Лондон, за да прегледа пощата си и да изпрати писмо до Бейнсуърт. Докато бе в града реши, че не е зле да потърси къща за Келси.

Щеше да бъде много по-лесно, ако можеше да се обърне за помощ към чичо си Едуард. Той притежаваше доста къщи в Лондон и навярно можеше да му предложи подходящо жилище. Обаче Едуард щеше да го попита за кого търси квартира, а това бе нещо, което искаше да скрие от чичо си, тъй като от всички братя той бе най-близък с баща му. С другите си двама чичовци нямаше да има никакъв проблем. Те щяха веднага да го разберат, защото бяха издържали безброй любовници... поне, преди да се оженят. Ала Едуард бе верен съпруг и не разбираше подобни постъпки.

За съжаление Джеймс и Тони не притежаваха къщи, а и дори и да имаха, бяха упълномощили Едуард да се занимава с даването им под наем. Така че младият мъж трябваше сам да се заеме с търсенето на подходящ дом за Келси. Обиколи доста къщи, но някои бяха твърде големи, други — прекалено скъпи, а трети се нуждаеха от основен ремонт. Когато най-сетне откри това, което му трябваше, бе останал само един ден до сватбата на братовчедка му Ейми и нямаше смисъл да се връща в Бриджуотър.

От друга страна, нямаше смисъл и Келси да остава в Бриджуотър, затова той изпрати кочияша си да я вземе. Бе осигурил напълно обзаведена къща за шест месеца и трябваше само да се наемат слуги.

Младият мъж изгаряше от нетърпение да види отново красивата девойка и най-сетне да ѝ се наслади.

Не се случваше често цялата фамилия Малъри да се събере под един покрив. Дори и двамата най-нови членове на рода — Джаклин, дъщерята на Джеймс и Джорджина, и Джудит — дъщерята на Антъни и Рослин, бяха в къщата, за да не се налага майките им да се връщат по

домовете си, за да ги нахранят. Синът на Реджи също беше с родителите си, макар че той бе достатъчно голям да се храни сам.

Тя се чувстваше много щастлива, когато цялото семейство се събереше заедно. Другият нов член на семейството бе, разбира се, младоженецът Уорън Андерсън. Сватбената церемония бе свършила и сега всички се бяха събрали в големия салон. Реджи се усмихна на новобрачните. Те бяха прекрасна двойка — Уорън, който бе висок метър осемдесет и пет, със светлокестенява коса и светлозелени очи, и Ейми, облечена в скъпа снежнобяла рокля, черна коса и кобалтовосини очи.

Реджи бе наследила от майка си Мелиса — починала, когато тя е била само на две години — същите коси и очи. Повечето членове на семейството бяха руси, със зелени очи.

Сватбеният прием бе в просторния дом на чичо Едуард на Гроувнър Скуеър. Огромен и жизнерадостен мъж, винаги в добро настроение, за разлика от другите й чичовци, той преливаше от гордост и щастие, докато успокоително потупваше ръката на съпругата си Шарлот, която тихичко подсмърчаше до него. Тя бе плакала по време на цялата церемония, тъй като Ейми бе най-малкото й дете... Реджи си припомни, че всъщност леля й Шарлот плачеше на всички сватби.

Присъстваха Даяна и Клер, братовчедки на Реджи от страна на чичо й Едуард, със съпрузите си, както и братята на Ейми — Травис и Маршал; братовчед й Дерек, единственият син на чичо й Джейсън, разговаряше със съпруга й Никълъс и двамата й чичовци Тони и Джеймс. Дерек и Никълъс бяха приятели още от колежа, много преди Реджи да се запознае с Никълъс и безумно да се влюби в него. Ала присъствието на двамата й чичовци край съпруга й я притесняваше.

Младата жена въздъхна, питайки се дали те някога ще се погодят. Според чичо й Тони, Никълъс не бе достатъчно добър за нея, тъй като бил всеизвестен развратник. Чичо й Джеймс имаше по-сериозни основания да не харесва съпруга й, защото се бяха сблъскали по времето, когато Джеймс бе пират. Чичо й бе загубил битката, в която синът му Джереми бил ранен, макар и леко. Сега това бе постоянен повод за стълкновения между съпруга й и чичо й. При последния им сблъсък Никълъс пострада доста зле и едва не пропусна сватбата им, а Джеймс бе заловен и едва не го обесиха за пиратство.

Разбира се, сега Никълъс бе член на семейството и напоследък двамата не се опитваха да се вкопчат един в друг при всяка среща. Възможно бе дори да се харесваха, макар че нито един от тях нямаше да го признае, а и като ги слушаше човек, никога не би се досетил за това. Когато бяха заедно, те се държаха като смъртни врагове. Ала Реджи знаеше, че двамата искрено се наслаждават на словесния двубой помежду си.

На всички бе известно, че братята Малъри обичаха да спорят, въпреки че винаги се съюзяваха срещу външен човек. Младоженецът и четиримата му братя най-добре можеха да го потвърдят.

Когато се подвизаваше под прозвището Хоук, Джеймс бе унищожил няколко техни кораба и бе успял да избяга, отмъквайки сестра им Джорджина, в която се бе влюбил.

Упоритите американци го бяха последвали в Англия, за да освободят сестра си, но какво бе изумлението им, когато разбраха, че тя не само не иска да бъде освободена, но е влюбена в Джеймс и настоява да се омъжи за него. В онази съдбоносна нощ всички братя Малъри бяха готови да се бият с американците, за да защитят щастieto на брат си.

Понастоящем братовчедите на Реджи се разбираха добре с американците. На практика Дерек и Джереми бяха взели под крилото си двамата си по-млади братовчеди Дрю и Бойд Андерсън, които също като тях бяха луди глави и обичаха да се забавляват.

Реджи въздъхна, тъй като си припомни, че бе решено Уорън да остане в Лондон, за да управлява английския клон на огромната корабна компания на семейство Андерсън, а това означаваше, че съпругът ѝ и Уорън неизменно ще се сближат. Двата много си приличаха, освен това и двамата не харесваха Джеймс Малъри. Реджи щеше сериозно да се разтревожи за задълбочаващото се приятелство между Никълъс и младия янки, ако Уорън съвсем неочаквано не се бе влюбил в Ейми. Любовта напълно го промени.

Преди срещата си с Ейми той сякаш бе сърдит на целия свят и винаги бе готов да избухне, докато сега се усмихваше щастливо и изглеждаше покорен като агънце. И всичко това благодарение на братовчедка ѝ!

Реджи се разтревожи, като видя, че Дерек оставя съпруга ѝ насаме с двамата ѝ чичовци. Обикновено Никълъс винаги се

разделяше вбесен с тях и затова сега побърза да го измъкне от компанията им, но видя, че той вече се отдалечава с усмивка.

Младата жена си отдъхна. Колкото и да харесваше двамата си помлади чичовци, много по-силно обичаше съпруга си. Явно той бе успял да излезе победител в поредната словесна схватка с тях и тя бе горда с него. Ала днес му се бе удало много лесно. Самият повод на събирането бе достатъчно основание да ядоса Джеймс. В крайна сметка един от представителите на враговете му ставаше член на семейството, а това никак не му допаднаше.

— Вече всичко е съвсем официално — отбеляза Антъни Малъри, докато двамата с брат си наблюдаваха младоженците. — Вече е част от семейството. Разбира се, той вече беше твой зет, но не беше истински свързан с останалата част от семейството... поне до днес.

— Не е задължително да се обръща внимание на зетъвете. Пример за това е отношението на моята Джорджи към теб, нали? — попита в отговор Джеймс.

— Това момиче ме обожава и ти много добре го знаеш — засмя се Антъни.

— Толкова те обожава, колкото аз обожавам семейството й — изсумтя Джеймс.

Брат му се ухили.

— Кога най-сетне ще престанеш да обвиняваш янките, че са се опитали да те качат на въжето, когато ти пръв започна цялата глупава вражда?

— Не ги обвинявам за враждата — призна си той, — но не мога да им простя, че заплашиха със смърт не само мен, но и екипажа ми.

— Да, тук вече те разбирам — кимна брат му. Джеймс бе капитан на „Мейдън Ан“ почти десет години и екипажът му се бе превърнал във второ семейство за него... или по-точно първо, тъй като истинското му семейство се бе отрекло от него. Ала когато преди няколко години откри, че има почти шестнадесетгодишен син, той се отказа от пиратската си кариера и семейството отново го прие в лоното си.

— Смяташ ли, че той ще я направи щастлива? — попита Антъни, загледан в младоженците.

— Ще чакам търпеливо деня, в който ще разбере, че не го е сторил.

— Не ми се иска да го призная, но Ник беше прав — засмя се Тони. — Когато се отнася за нашите племенници, ръцете ни са вързани. Не можем да предприемем нищо против съпрузите им.

— За съжаление си прав — въздъхна брат му. — Въпреки че аз се придържам към принципа: това, което не знаеш, не може да те нарани.

— Хм, съгласен съм. Чудя се дали този янки ще продължи да се превъзпитава в брака.

— И аз се каня да го попитам.

Антъни се засмя, но в същия миг зърна един нов гост и побутна брат си:

— Я погледни кой е дошъл! Да пукна, ако това не е Франсиз!

Той проследи погледа му и видя дребна, болезнено слаба жена, която стоеше на прага.

— Нима това те изненадва? Мили боже, да не би да искаш да кажеш, че Джейсън и Франсиз продължават да не живеят заедно?

— А ти да не смяташ, че докато кръстосваше моретата, те двамата са се влюбили безумно един в друг? Те вече дори не си правят труда да измислят извинения. Тя живее през по-голямата част от годината във вилата си в Бат, а той в Хавърстън. Всъщност за пръв път от пет години насам ги виждам заедно в една и съща стая.

Джеймс възмутено поклати глава.

— Винаги съм смятал, че Джейсън извърши голяма глупост, като се ожени за нея.

— Наистина ли? — повдигна вежди Антъни. — Според мен постъпи много благородно. Това бе саможертва от негова страна, типично за по-възрастните братя.

Антъни и Джеймс имаха само една година разлика, Джейсън и Едуард — също, ала девет години дяляха Джеймс и Едуард. Мелиса, тяхната сестра, която бе починала, когато дъщеря й Реджи бе само на две години, бе родена по средата.

— Децата никога не са изпитвали нужда от майка, не и след като ние четиримата се грижехме за тях. А освен това Франсиз никога не се е държала майчински към тях.

— Истина е. Планът на Джейсън се обърна срещу самия него. Ти изпитваш съжаление към него, нали?

— Да съжалявам Джейсън? — изсумтя Джеймс. — Едва ли.

— О, хайде стига, стари разбойнико! Много добре знаеш, че обичаш двамата ни по-големи братя, така както и аз ги обичам. Джейсън може да е високомерен и избухлив тиранин, но винаги е изпълнен с добри намерения, личният му живот е пълна катастрофа и ти сигурно изпитваш жал към него, особено след като двамата с теб имаме такива прекрасни и нежни съпруги.

— Хмм, сега като си помисля, май наистина е така. Обаче, ако го кажеш на онзи дръвник Джейсън, аз ще...

— Не се безпокой — ухили се Антъни. — Харесвам си лицето такова, каквото е и не ми се ще да изпитам силата на юмруците ти. Между другото, каквото ти шепнеш Дерек преди малко?

Джеймс сви рамене.

— Каза, че се нуждаел от съвет, но сега не било удобно да го обсъждаме.

— Да не мислиш, че се е забъркал в неприятности? Няма да се изненадам, тъй като той упорито върви по нашите стъпки.

— И влече и Джереми след себе си — изръмжа брат му.

— Хайде де! — недоверчиво възкликна Антъни. — Твоят син от шестнадесетгодишен тича след фустите, ако не и по-рано. И е научил всичко за жените от онези разбойници, бившите ти моряци. Дерек само го обучава как един истински джентълмен трябва благоприлично да върти любов с дамите.

— Или по-скоро е обратното... По дяволите, караш ме да говоря глупости! Няма такова нещо като благоприлична любов!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейди Франсиз пресече салона и се приближи към съпруга си. Беше толкова нервна, че почти трепереше, но бе решила да стигне докрай. Двамата със скъпия Оскар бяха взели решение да признае всичко на Джейсън... по-скоро да му каже това, което той може би отдавна се досещаше.

Крайно време беше да се сложи край на този фарс, техния брак. Никога не бе искала да се омъжва за него, още от самото начало самата идея я ужасяваше и тя щеше безусловно да му откаже. Той беше огромен мъж, суров, непреклонен, с избухлив характер. Физически я отвращаваше и плашеше. Тя много добре знаеше, че двамата изобщо не си подхождат, ала баща ѝ я застави да се омъжи за него. Искаше да се сроди със семейство Малъри, но не живя достатъчно дълго, за да се радва на тази връзка.

Както очакваше, осемнадесетте години брачен живот с Джейсън Малъри се оказаха непоносимо бреме за нея. Винаги, когато беше в близост до съпруга си, изпитваше постоянен страх. Не се боеше, че ще я нарани физически. Просто тя знаеше на какви яростни изблици е способен, нервите ѝ постоянно бяха опънати. Бе способен да избухне по най-малък повод: ако братята му го ядосаха за нещо, ако не бе съгласен с нещо, дори времето бе повод за яростни ругатни. Затова не бе чудно, че тя постоянно намираще извинения да не бъде край него.

Непрекъснато се оплакваше, че не се чувства добре, което накара Джейсън да повярва, че съпругата му е вечно болна. Всъщност цялото семейство бе убедено в нейното крехко здраве. Тя беше болезнено слаба и толкова бледа, че никой не се съмняваше в болестта ѝ. Всъщност Франсиз се радваше на цветущо здраве, ала съпругът ѝ не разбра това.

Но повече не желаше да скрива истината. Бе уморена от брака си с мъж, когото не можеше да понася, особено сега, след като бе разбрала на какви низости е способен.

Оскар Адамс бе пълна противоположност на Джейсън Малъри. Той не беше висок мъж, всъщност бе доста нисък и не се отличаваше със силно телосложение. Беше мил, сладък, с мек говор, вечно отнесен, с нежна душа.

Двамата сякаш бяха създадени един за друг. Преди три години бяха признали взаимната си любов, но тя не можеше да събере сили да разкрие истината на Джейсън. Нима не бе време да се сложи край на един пропаднал брак точно сега, когато бе поставено началото на един щастлив съюз в семейството на Малъри?

— Джейсън?

Той разговаряше със сина си Дерек и не бе забелязал пристигането ѝ. Двамата се извърнаха и я поздравиха с усмивка. Усмивката на Дерек бе искрена, но Франсиз не се съмняваше, че това не се отнася до тази на съпруга ѝ. Всъщност бе убедена, че той желае компанията ѝ не повече, отколкото тя неговата. Сигурно дяволски щеше да се зарадва на това, което смяташе да му каже. Лейди Франсиз нямаше намерение да отлага нито минута повече.

— Може ли да поговорим, Джейсън... насаме...

— Разбира се, Франсиз. Искаш ли да отидем в кабинета на Едуард?

Тя кимна и му позволи да я хване под ръка. Двамата излязоха от салона. Нервността ѝ се усилваше. Не биваше да се съгласява да остава насаме с него. Можеха да поговорят шепнешком в някой ъгъл в салона. Никой нямаше да ги чуе, а Джейсън нямаше да си позволи да избухне пред гостите.

Ала вече бе твърде късно. Съпругът ѝ затваряше вратата на кабинета. Най-доброто, което можеше да стори, бе да прекоси стаята и да седне колкото се може по-далеч от него. Жената пое дълбоко дъх и го погледна. Гърлото ѝ се бе свило и думите ѝ заседнаха при вида на иронично повдигнатите вежди на съпруга ѝ. Въпреки че сигурно щеше да остане доволен от това, което се готвеше да му съобщи, никой не можеше да предвиди реакциите на маркиза на Хавърстън.

— Искам развод.

— Какво?!

Тя настръхна.

— Чу ме отлично, Джейсън. Не ме карай да повтарям. Сигурно си изненадан, макар че не би трябвало. Никога не сме имали истински

брак.

— Моите чувства са без значение, мадам, но наистина съм изненадан как въобще можа да предложиш подобно нещо.

Поне не се разкрещя... засега. Само лицето му леко почервения.

— Не беше предложение — решително продължи тя, — а искане.

Отново го изненада. Той се втренчи смаяно в нея, все още невярващ на ушите си. Сетне челото му се намръщи по онзи начин, който винаги караше стомахът ѝ да се свива на топка.

— Много добре знаеш, че не може и дума да става за развод. Ти си от добро семейство, Франсиз, и отлично знаеш, че в нашите кръгове разводът е немислим...

— Но не е безпрецедентен — възрази съпругата му. — По-скоро е нещо скандално, но това не е нещо ново за твоето семейство. По-малките ти братя непрекъснато бяха герои на някой скандал, година след година, когато се появяваха в Лондон. Ти също не си изключение. Предизвика достатъчно клюки, когато призна незаконородения си син и го обяви за свой наследник.

Сега лицето му бе яркочервено. Никога не бе понасял критиките към семейството си, въпреки че те почти винаги бяха основателни.

— Няма да има развод, Франсиз. Можеш да продължаваш да се криеш в Бат или където поискаш, но ще останеш моя съпруга.

Думите му я вбесиха.

— Ти си най-непоносимият грубиян, който съм имала нещастieto да познавам, Джейсън Малъри! Аз искам да оправя живота си и да започна отначало! Но какво те интересува това? Та ти живееш с любовницата си под един покрив, една жена от долен произход, за която не можеш да се ожениш, дори и да си свободен, защото това ще причини много по-голям скандал от един развод. Така че за теб няма никакво значение, ако всичко си остане така както е... И защо ме гледаш така сърдито? Да не би наистина да си мислиш, че не знам за Моли?

— Нима искаш да не докосвам жена, след като никога не си споделяла леглото ми?

Сега бе неин ред да се изчерви, но тя нямаше да му позволи да обвинява само нея за проваления им брак.

— Няма нужда да се извиняваш, Джейсън. Моли е била твоя любовница още преди да се ожениш за мен и никога не си имал

намерение да се откажеш от нея. И ако искаш да знаеш, това никога не ме е притеснявало. Тъкмо обратното, що се отнася до мен, никога не съм имала нищо против.

— Колко великодушно от твоя страна, скъпа моя.

— Сарказмът ти е неуместен. Аз не те обичам и никога не съм те обичала. И ти много добре го знаеш.

— Любовта не бе част от нашата уговорка.

— Но, разбира се, че не. Точно това беше нашият брак за теб — уговорка. Е, аз искам да прекратя тази уговорка. Обичам един мъж и искам да се омъжа за него. Не си прави труда да ме питаш кой е той. Само ще ти кажа, че изобщо не прилича на теб.

Отново успя да го изненада. Не искаше да замесва Оскар, но трябваше да спомене за него, за да разбере Джейсън колко сериозно е всичко. Ала той все още не виждаше причина за развод. Типично за него, да бъде толкова твърдоглав и себичен! Но Франсиз имаше скрит коз, въпреки че искрено се бе надявала да не се стига дотам. Изнудването бе толкова отвратително нещо! Обаче бе решила на всяка цена да сложи край на този брак и бе готова на всичко, дори и на изнудване.

— Току-що ти предоставих чудесна причина за развод, Джейсън — отбеляза.

— Ти, изглежда, не ме слушаш...

— Не! Ти не ме слушаш! Не исках да прибегвам до това, защото ми се струва отвратително, но ти ме принуди. Дай ми развод или... или Дерек ще узнае, че майка му не е мъртва. Ще узнае, че е жива и че през всичките тези години е била в Хавърстън... в леглото ти. Твоята добре пазена тайна ще излезе наяве, Джейсън. Ако не проявиш благоразумие и не се съ согласиш на развод. Така че кой от двата скандала предпочиташ?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Градската къща бе много хубава, обзаведена с вкус, но това не успокои Келси. Вече не знаеше какво я очаква занапред след ужасните последни дни, които бе преживяла.

Кочияшът на Дерек бе пристигнал в Бриджуотър рано сутринта, тъкмо преди тя да тръгне на ежедневното си пътешествие към града. Девойката си помисли, че той ѝ носи съобщение от Дерек, ала мъжът заяви, че му е наредено да я закара в Лондон. Нямаше никаква вест от новия ѝ господар. Никакви обяснения защо я бе изоставил на произвола на съдбата през тези дълги пет дни. Кочияшът не знаеше нищо, бяха му заповядали само да я откара в Лондон.

Келси бързо опакова багажа си, заедно с малкото неща, които си бе набавила по време на краткия си престой. Помоли кочияшът да я закара първо в Бриджуотър, за да предаде последната рокля, която за щастие бе довършила късно през нощта.

Бе завършила първите пет рокли само за три дни и шивачката бе толкова доволна от работата ѝ, че ѝ бе дала още три, като ѝ заплати допълнително две лири.

Така че в момента имаше пари и сама заплати обяда си. Дори си купи малко храна... за всеки случай. Не можеше да забрави ужаса, който бе изживяла първия ден, когато откри, че е оставена сама, без пари и без храна.

Дерек Малъри ще трябва да ѝ обясни доста неща и девойката си каза, че трябва да запази самообладание, докато изслушва оправданията му. Ала през целия път до Лондон възмущението ѝ нарастваше и когато късно следобед пристигнаха в града, едва сдържаше гнева си. През последните дни се бе намръзнала в студената вила и сега цялото тяло я болеше. Раздразнението ѝ се усили, когато разбра, че Дерек не е в къщата, за да я посрещне.

Кочияшът ѝ помогна да се настани и запали камината. Къщата не бе голяма, но всяка от седемте стаи бе просторна и красиво обзаведена, а наблизо се намираще малък парк. На долния етаж имаше отделна

кухня, стая за прислугата, трапезария с маса за шестима, салон, малък кабинет, а на горния — две спални.

Фактът, че къщата бе напълно обзаведена — в кабинета имаше библиотека с книги, по стените висяха няколко картини, по масичките бяха разпръснати различни украшения, кухнята бе оборудвана с кухненски съдове, прибори, килерът бе пълен с продукти, а спалните на горния етаж бяха проветрени и леглата бяха покрити с чисти покривки и снабдени с фино спално бельо — означаваше, че домът е обитаем. Келси си припомни, че много от благородниците имаха навик да дават под наем къщите си в Лондон за няколко месеца, докато бяха в провинцията или пътуваха в чужбина.

До по-голямата спалня имаше просторна, модерно обзаведена баня, истински разкош в сравнение с неудобната вана във вилата и тя си каза, че с удоволствие би се изкъпала в топлата вода.

Девојката не откри приготвена храна, затова хапна от това, което бе купила в странноприемницата. Имаше много продукти и можеше да си сготви топло ястие, но нямаше сили за това, а и отново я втресе. Бе изстинала от дългите разходки до Бриджуотър и обратно. Тя се сви на кушетката в салона и се унесе, затоплена от огъня в камината. Ала когато входната врата се отвори, Келси се събуди и леко се повдигна.

Очите ѝ бяха замъглени от съня, косата ѝ бе разпиляна по раменете, а носът ѝ бе запушен от силната хрема. Тя го издуха силно в кърпичката, която постоянно стискаше в ръката си. В този миг Дерек се появи пред нея. Господи, бе забравила колко красив бе този мъж!

— Здравей, Келси — нежно се усмихна той. — Не е ли малко рано за сън? Или пътуването е било твърде уморително?

Девојката кимна, а сетне поклати глава. По дяволите, точно сега ли трябваше да дойде, когато не се бе разсънила?

— Щях да дойда по-рано — продължи той, — ала сватбеният прием, на който се бе събрало цялото ми семейство, продължи по-дълго и нямаше как да се измъкна. За бога, какво се е случило с носата?

Тя примигна. Пръстите ѝ неволно докоснаха зачервения и подут нос. Докато беше във вилата нямаше време да се оглежда, но можеше да си представи каква картинка представлява.

— Настинах — започна тя и в същия миг гневът, насъбрал се през последните дни, избухна с пълна сила. — Странно, нали?

Простудих се по време на разходките си до Бриджуотър и обратно. Може би ще попиташ защо съм постъпила толкова глупаво, като съм се разхождала в този студ? Ами, разбираш ли, бях гладна и тъй като във вилата нямаше никаква храна, трябваше сама да си я набавя. Разбира се, няхах никакви пари, така че трябваше да си намеря някаква работа, ако исках да не умра от глад.

Подчертаният сарказъм в гласа ѝ го смая, но последните думи за работата се забиха като стрели в мозъка му. Имайки предвид професията ѝ, бе съвсем ясно каква работа си бе намерила — най-лесната и най-удобна за нея: да продава тялото си.

— И каква работа си намери в Бриджуотър? — остро попита.

Значи само това го интересуваше!

— Не е това, което си мислиш! — изсъска Келси. — Но и да беше така, можеш ли да ме обвиниш? Нима предпочиташе да умра от глад?

— Проклет да съм, ако знам за какво говориш. Как можеш да умреш от глад, когато ти изпратих храна и продукти за няколко седмици? Освен това оставих кочияша си на твое разположение, така че е нямало нужда да ходиш пеша, освен ако сама не си го пожелала.

Тя удивено се втренчи в него. Или го бяха заблудили или той... лъжеше. Откъде да знае, че този мъж не е изпечен измамник? Да, той беше красив. Изглеждаше любезен. Обаче това можеше да бъде само маска, която прикрива истинския му характер. Може би обичаше да се наслаждава на страха и отчаянието на другите? И ако това беше така, то тя се намираще в ужасно положение: бе обвързана с един жесток мъж и трябваше да изтърпи всичките му перверзни мъчения, защото бе сключила сделка и не можеше да си тръгне, преди той да сложи край на връзката им.

Мисълта, че зад такова красиво лице се крие толкова жестока душа, я вбеси. Келси скочи и започна да хвърля по него всичко, което ѝ попадне под ръка.

— Никаква храна не бе доставена! — изкрещя тя. — Видях твоя кочияш едва днес! И ако си въобразяваш, че ще ме заблудиш с явните си лъжи...

Не довърши, защото Дерек скочи и като ловко избягна една стъклена вазичка, хвана я за ръцете, бутна я на кушетката и в следващия миг се намери отгоре ѝ.

Девојката пое дълбоко дъх и изпищя:

— Махни се от мен, недодялан глупако!

— Скъпо мое момиче, няма нищо недодялано в моето положение. Тъкмо обратното, уверявам те.

— Пусни ме веднага!

— За да изпаднеш отново в ярост? Не, не, яростта и буйстването няма да бъдат част от нашата връзка. Мога да се закълна, че вече съм ти го споменавал.

— Та ти почти ме смачка. Как ще наречеш това?

— Проява на предпазливост. — Младият мъж замълча и се втренчи в нея. Очите му станаха тъмнозелени. — Всъщност бих го нарекъл приятно изживяване.

Очите ѝ се присвиха.

— Ако възнамеряваш да ме целунеш, не бих те посъветвала — предупреди го.

— Така ли?

— Така.

— Ами добре — въздъхна Дерек, но в следващия миг устните му се изкривиха в лека усмивка. — Жалко, че невинаги приемам съвети.

В положението, в което се намираше, не можеше да му попречи да я целуне, особено след като хвана брадичката ѝ, за да не ѝ дава възможност да извърти главата си. Ала устните съвсем леко погалиха нейните и в следващия миг рязко се отдръпна от нея, сякаш се бе опарил.

— Мили боже, та ти си болна! Дяволите да ме вземат, ако не изгаряш от треска! Ходила ли си на лекар?

— А с какво щях да му платя? — уморено отвърна. — От шиенето спечелих само толкова, колкото да си купя храна.

Лицето му се изкриви от гняв и той скочи на крака.

— Я ми обясни по-подробно. Да не би да са те ограбили? Нима вилата и всичко останало са изгорели? Защо не си имала храна, когато изпратих достатъчно количество?

— Така казваш, но тъй като нищо не е пристигнало, бих казала, че не си изпратил.

Дерек замръзна.

— Не ме обвинявай в лъжа, Келси. Не знам какво е станало с провизиите, които наредих да бъдат доставени във вилата, но ще

разбера. Кълна се, че се погрижих за всичко. Освен това оставих карета и кочияш на твое разположение.

Гласът му звучеше съвсем искрено и толкова ѝ се искаше да му повярва. Ала всичко можеше да е преструвка с някаква задна цел.

— Може и да си оставил кочияш на мое разположение — бавно рече и седна, но аз не съм виждала и следа от него, докато не се появи тази сутрин.

— Бях му наредил всеки ден да идва и да проверява дали имаш нужда от нещо. Да не би да искаш да кажеш, че не го е правил?

— А откъде да знам дали го е правил, след като почти не бях във вилата? Или не си ме чул, като ти казах, че трябваше всеки ден да ходя пеша до града, за да си купувам храна?

В този миг младият мъж проумя какво бе изтърпяла тя — бе оставена съвсем сама в продължение на пет дълги, тягостни и самотни дни.

— О, господи, нищо чудно, че се нахвърли така върху мен. Келси, съжалявам. Повярвай ми, скъпа, ако знаех, че не си удобно настанена във вилата, веднага щях да се върна.

Той изглеждаше толкова ужасен, че младото момиче му повярва. Може би нямаше да бъде толкова зле, ако не беше зима, и ако тя не бе настинала. Гневът ѝ се стопи, но почувства как треската отново започна да я изгаря. Облегна се уморено на кушетката и притвори очи.

— Трябва ми малко почивка и ще се оправя...

— И лекар — прекъсна я Дерек, вдигна я на ръце и я понесе към вратата.

— Мога да вървя сама. Всичко, от което се нуждая, е малко почивка.

Той трепна, но тя не забеляза. Главата ѝ се завъртя, сякаш пропадеше в някаква дълбока пропаст. Нима Дерек тичаше по стълбите? Не, само така ѝ се струва. Всичко се замъгли и Келси загуби съзнание.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Моли?

Тя се събуди. На устните ѝ се появи усмивка, когато се извърна и го видя, приседнал на леглото. Не го очакваше тази нощ да се върне в Хавърстън. Той възнамеряваше да остане в Лондон, ако сватбеният прием на Ейми продължи до късно. Ала сега бе в спалнята ѝ и макар да бе минало полунощ, жената не се разтревожи.

— Добре дошъл у дома, любов моя. — Думите ѝ бяха истина. През по-голямата част от живота ѝ Джейсън Малъри бе нейната голяма и единствена любов. В началото Моли не вярваше и често се питаше защо маркизът на Хавърстън се бе влюбил в нея. Ала отдавна вече не се съмняваше в чувствата му.

В началото бе за него само една хубавичка прислужница, с която младият лорд флиртуваше. Тогава бе двадесет и две годишен и неженен. Тя току-що бе навършила осемнадесет и бе омаяна от красотата и скритото му очарование, което малко хора познаваха.

Разбира се, те бяха дискретни, много дискретни, защото помалките му братя все още живееха при него и той трябваше да им дава добър пример. Джейсън бе решил да прекрати връзката им, когато един от братята му едва не ги залови. Опита се да я прекрати и когато се ожени. Трябваше да я отпрати, но не можа, особено след обещанията, които ѝ бе дал.

Цяла година успя да стои далеч от Моли. Ала един ден страстта им избухна с нова сила и двамата отново се озоваха в обятията си. Сякаш никога не се бяха разделяли. Ръцете им отчаяно се докосваха, устните им изгаряха от пламенните целувки, тъй като раздялата бе прекалено мъчителна и за двамата. Тогава Джейсън се закле, че никога няма да се разделят.

И сдържа обещанието си. Тя му бе истинска съпруга във всяко едно отношение, освен в едно — съюзът им не бе благословен от църквата. Той обсъждаше всички решения с нея, глезеше я, когато бяха сами и прекарваше всяка нощ с нея, без да се страхува, че ще ги

разкрият. Монтира скрита врата в нейната стая, водеща към стълбите и коридора, отиващ към мазето.

Хавърстън бе старо имение и в къщата имаше множество тайни проходи и врати. Една от тях бе в неговата стая и извеждаше в същия коридор, а другата — навън, към конюшните. Така че Джейсън можеше незабелязано да прониква в спалнята на любимата си.

Моли усети, че нещо не е наред. Прокара нежно ръка по брадичката му и тихо попита:

— Какво се е случило?

— Франсиз иска развод.

Жената ахна от изненада. Разводът не беше нещо толкова необичайно сред нисшите класи, но беше рядкост във висшето общество. Как можеше лейди Франсиз, дъщеря на граф и съпруга на маркиз, изобщо да помисли за подобно нещо?

— Да не е полудяла?

— Не, има връзка с някакъв глупак, с когото се е запознала в Бат. Искане да се омъжи за него.

Моли примигна.

— Франсиз има любовник? Твоята Франсиз?

Джейсън мрачно кимна.

Жената все още не можеше да повярва. Франсиз бе стеснителна и крайно боязлива жена. Моли я познаваше много по-добре, отколкото собствения ѝ съпруг, защото двете прекарваха доста време заедно, когато Франсиз се връщаше в Хавърстън. Икономката знаеше, че господарката ѝ се страхува от Джейсън. Само една от неговите тиради можеше да я докара до сълзи, макар и да не е насочена срещу нея. Моли знаеше, че тя се отвращава от огромния ръст на съпруга си и от силната мъжественост, която излъчваше.

Любовницата на Джейсън винаги се бе чувствала неловко в обществото на господарката си, защото бе принудена да общува с нея и да изслушва женските ѝ оплаквания, докато през цялото време се радваше на непозволените ласки на съпруга ѝ. От една страна, бе благодарна, че Франсиз не обича мъжа си, защото вината щеше да я измъчва много по-силно, от друга страна, се дразнеше от презрителното ѝ отношение към Джейсън. За Моли той беше прекрасен мъж, без никакви недостатъци, докато за господарката ѝ бе олицетворение на всичко зло и отвратително.

— Намирам го за доста... изумително — изрече замислено. — Не смяташ ли?

— Това, че тя иска развод?

— Да, и това ме шокира, но най-вече разкритието, че си има любовник. Толкова е... не ѝ подхожда, ако разбираш какво искам да кажа. И един глупак би разбрал, че тя не харесва мъжете, или поне създава такова впечатление, когато е в тяхното общество. Ако си спомняш, и преди сме говорили за това. Дори предположихме, че може би просто сексът я плаши. Ала очевидно сме сбъркали... или тя е превъзмогнала страха си.

— Доста добре го е превъзмогнала — изръмжа Джейсън. — И всичко това е ставало зад гърба ми и кой знае откога продължава.

— Джейсън Малъри, да не би да искаш да се биеш на дуел само защото тя си е намерила любовник, след като ти никога дори не си я докосвал и след като...

— Това е въпрос на принцип! — прекъсна я.

— И какво от това? — сопна му се Моли.

Маркизът въздъхна и примирено сви рамене.

— Права си, разбира се. Предполагам, че трябва да съм радостен, че Франсиз си е намерила някого, но досадното е, че тя иска да се омъжи за него.

— Предполагам, че не си се съгласил на развод заради скандала — усмихна му се. — Така че защо си разстроен?

— Тя знае, Моли.

Жената притихна. Нямаше нужда от обяснения. По изражението на лицето му разбра, че не се отнася за любовната им връзка. Винаги бе подозирала, че Франсиз знае за нея, и предполагаше, че е доволна, защото по този начин Джейсън стоеше далеч от леглото ѝ. Не, не беше за това.

— Не може да знае. Само предполага.

— Няма никакво значение, Моли. Тя ме заплаши, че ще каже на Дерек и на цялото семейство. Ако момчето ме попита, знаеш, че не мога да го излъжа. Смятахме, че само Ейми знае за нас, откакто преди няколко години влезе неочаквано в кабинета ми и ме завари да те целувам за Коледа, защото, въпреки че навремето Антъни също едва не ни разкри, не можах да издържа да не те целувам.

— Но нали тогава си говорил с Ейми и тя ти се е заклела, че няма да каже на никого?

— Да, и съм сигурен, че е удържала думата си.

Моли усети как в гърдите ѝ се надига паника. Тя беше тази, която държеше никой да не знае за Дерек, и Джейсън ѝ обеща, понеже я обичаше. От деня, в който той обяви сина ѝ за свой официален наследник, тя се ужасяваше от мисълта, че истината може да излезе наяве и бъдещият маркиз на Хавърстън ще бъде засрамен, ако узнае, че майка му е била прислужница. Не искаше той да знае. Достатъчно бе, че е незаконороден, но поне предполагаше, че майка му е принадлежала към висшето общество и е умряла наскоро след раждането му.

Заради тази тайна се бе отказала от щастието да бъде истинска майка на момчето си. Това не бе никак лесно, но поне бе близо до него, виждаше го как расте, радваше му се и знаеше, че винаги ще бъде край него. Джейсън ѝ бе обещал, че никога няма да я отпрати и никога няма да я раздели със сина ѝ. Сега Дерек вече бе млад мъж и рядко се връщаше вкъщи, ала чувствата ѝ не се промениха. Тя не желаше синът ѝ да се срамува от майка си. А това неминуемо щеше да стане. И как би могло да бъде иначе? И сега да узнае, че майка му не е мъртва, а още по-лошо — през всичките тези години тя е била любовница на баща му...

— Ти си ѝ казал, че си съгласен на развод.

Това не беше въпрос. Моли знаеше, че Джейсън нямаше друг избор.

— Не съм — призна той.

— Джейсън!

— Моли, моля те, изслушай ме. Дерек вече е голям мъж. Дори и да го заболи, сигурен съм, че ще приеме истината. Никога не съм искал да я крия от него, но ти ме застави и ми беше късно да променям онази история за майка му, а и той беше прекалено малък. Но вече не е малък и не е толкова чувствителен. Не смяташ ли, че ще бъде щастлив да узнае, че майка му е жива?

— Не, и ти много добре го знаеш. Както сам каза, преди е било твърде късно, а сега е още по-късно. Може би не го познавам толкова добре като теб, Джейсън, но го познавам достатъчно, за да знам, че ще

побеснее. Никога няма да прости не само на мен, но и на теб, че си го лъгал.

— Глупости!

— Помисли си добре, Джейсън. Той никога не се е чувствал отхвърлен. Винаги е имал голямо семейство. Никога не е бил самотен като дете и винаги е имало на чие рамо да си поплаче, ако понякога е бил нещастен. Братовчедка му Реджина му беше като сестра и двамата имаха щастливо детство. Ала ако узнае истината, той ще се почувства пренебрегнат и отхвърлен, не разбираш ли? Поне това ще бъде първата му реакция, а сетне ще последва и срамът...

— Престани! Тези глупости може да са били валидни преди двадесет и пет години, но времената се промениха, Моли. Обикновени хора могат да станат известни писатели, музиканти, артисти, политици. Ти няма защо да се срамуваш от...

— Не се срамувам от това, което съм, Джейсън Малъри. Но в твоето общество се гледа по друг начин на тези неща. Особено що се отнася до благородниците. И те не желаят тяхната чиста, аристократична кръв да се смесва с кръвта на обикновените хора. Ти самият си пример за това. Та нима не си намери за жена дъщеря на граф, жена, която не може да те понася, само и само да осигуриш майка на Дерек, когато неговата истинска майка топлеше леглото ти?

В мига, в който го изрече, съжали за думите си. Знаеше, че той никога няма да се ожени за нея. Това бе немислимо. И Моли никога не се бе оплаквала от съдбата си, винаги бе щастлива да бъде близо до него, да споделя любовта му и това, което можеше да й даде. Той никога не узна колко много я нарани женитбата му с Франсиз. Не искаше любовникът ѝ да разбере, че понякога се чувства засегната, загдето той не може да се ожени за нея. Ала след тази глупава, необмислена забележка...

Преди Джейсън да отвори уста да ѝ отговори, забързано продължи:

— И без това Франсиз е готова на скандал и не се знае кой ще е по-ужасен. Моля те, Джейсън, не събуждай заспалите кучета. През по-голямата част от брака си вие двамата живеете разделени. Всички го знаят и никой няма да се изненада от развода. Предполагам, че повечето от приятелите ти само ще кажат: „Учудвам се, че не го направи по-рано“. Кажи ѝ, че си променил решението си.

— Не съм ѝ дал категоричен отговор — кисело отвърна той. —
Подобен въпрос се нуждае от обмисляне.

Моли въздъхна. Познаваше добре любимия си. Само по тона му
разбра, че ще я послуша. Не знаеше кое точно го бе убедило и не
искаше да знае. Важно бе единствено, че тайната ѝ ще остане запазена.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя изглеждаше толкова крехка и уязвима, с коса, полепнала от пот, с бледи страни и влажно чело. Ала Дерек знаеше, че всъщност Келси Лангтън не е безпомощна и покорна девойка. Буйният ѝ характер се бе проявил, макар да изгаряше от треска.

Не я обвиняваше, че го бе замерила с месинговия свещник, след всичко, което бе изтърпяла. Изпрати кочияша си в Бриджуотър, за да разбере какво е станало, и миналата нощ мъжът се върна с доклада си. Младият мъж нямаше представа, че прислужницата, на която бе наредил да се погрижи за доставките във вилата, вече била уволнена от икономката и въобще не си дала труда да предаде разпорежданията му на някой друг. Момичето си събрало багажа и заминало, а Келси нямаше как да знае за това.

Той още не ѝ бе обяснил какво се бе случило, тъй като Келси още не се бе възстановила напълно от болестта. Лекарствата свалиха температурата и пресякоха треската.

Девойката най-сетне се унесе в спокоен сън. През последните три дни, откакто загуби съзнание в ръцете му, Дерек не се отделяше от леглото ѝ.

Келси се оказа ужасен пациент — заядлив и кисел, не искаше да се суетят около нея и настояваше сама да се погрижи за себе си. Обаче той не обърна внимание на мърморенията ѝ, слагаше ѝ мокри кърпи, носеше ѝ топъл бульон от кухнята и стриктно ѝ даваше лекарствата. Прекара доста време в кухнята, тъй като още нямаше готвачка.

Изпрати кочияша си до агенцията за наемане на прислуга. Тъй като нямаше намерение да се мотае повече из кухнята, реши да назначи първата готвачка, която се появи. Можеше да изчака с наемането на останалите слуги, когато Келси се съвземе напълно, защото предпочиташе тя сама да си подбере прислугата.

Страстната нощ, за която бе мечтал, се бе провалила. Дерек се бе измъкнал по-рано от сватбения прием на Ейми, за да се наслади на новата си любовница, но трябваше да почака.

Слънчевите лъчи събудиха Келси, тъй като Дерек бе забравил да дръпне завесите.

Това бе втората сутрин, когато се събуждаше и го намираше в стаята си. Вчера ѝ поднесе чай, пилешки бульон и лекарствата. Но днес не само че се бе озовал в стаята ѝ, нещо повече; беше в леглото ѝ...

Беше истински шок да го види легнал до нея. Явно бе изтощен от денонощното дежурене край леглото ѝ и неусетно бе заспал.

За щастие тъкмо днес Келси се чувстваше много по-добре, все още слаба и изтощена, но треската бе преминала и дишането ѝ се бе нормализирало.

Голямото мъжко тяло до нея излъчваше топлина и ѝ се прииска да се сгуши до него, ала не посмя да го докосне. Той може и да се бе грижил за нея през последните дни, но тя почти не го познаваше, а мисълта, че скоро ще ѝ стане любовник продължаваше да я плаши. Близостта му я караше да се чувства неудобно... всъщност не толкова неудобно, колкото смутена и объркана. Не можеше да откъсне поглед от заспалия мъж до себе си.

Той лежеше по гръб върху завивките, едната му ръка бе под главата, а другата — спокойно отпусната покрай тялото му. Дългите ръкави на бялата му риза бяха навити до лактите и разкриваха силни мускулести ръце, покрити със златисти косми, същите се виждаха и по разголените му гърди. Раменете му бяха широки, коремът — стегнат и плосък, а бедрата — дълги и стройни.

Чувствените му устни бяха полуотворени в съня, но той не хъркаше. Келси се запита дали понякога и това не се случва, но си каза, че така или иначе скоро ще разбере.

С изненада забеляза дългите златисти мигли, които в този миг леко потрепнаха. Мъжът се намръщи, явно сънят го измъчваше. Девойката изпита желание да докосне гладките вежди, но не се осмели.

Не искаше да го събуди. За нищо на света. Двамата лежаха един до друг в едно легло и тя не знаеше какви мисли може да пробуди това у него. А може би — не. Сигурно изглеждаше като плашило. Два дни

без баня, с коси, полепнали от потта. Да, едва ли приличаше на съблазнителна любовница...

Щеше да бъде чудесно, ако може да се изкъпе, преди Дерек да се е събудил.

Грижите му за нея я изненадаха, всъщност не бе длъжен да го прави. Можеше да наеме медицинска сестра, но навярно изпитваше угризения на съвестта и искаше по този начин да изкупи вината си. Каквато и да бе причината, Келси се радваше, че бе останал край нея. Значи не беше толкова безчувствен и безотговорен, за какъвто го бе помислила.

Тихичко се измъкна от леглото и събра дрехите си. Промъкна се на пръсти до банята и внимателно отвори вратата. Извърна се да го погледне и се успокои, когато видя, че мъжът в леглото продължаваше да спи. Затвори вратата и не видя как клепащите му леко се повдигнаха. Изкъпа се, изми косата си, подсуши я и облече дрехите си.

Когато се върна в спалнята, Дерек го нямаше. Огънят в камината гореше, а леглото бе оправено. Келси се усмихна. Явно той се бе справил и с работата на камериерка.

Девојката разреса косата си, прибра я в обичайната си прическа и слезе долу, за да види дали Дерек си бе тръгнал. Откри го в кухнята. Бе приготвил кана приятно ухаещ чай, а върху подноса на масата се виждаше чиния, пълна с апетитни на външен вид сладкиши. Той се извърна и Келси мило му се усмихна.

— Не мога да повярвам, че си имал време да приготвиш и изпечеш всичките тези сладкиши — каза и кимна към чинията.

— Едва ли някога отново ще опитам — изсумтя той. — Не, чух как един уличен търговец ги хвали и ти купих няколко. Не са кой знае каква закуска, но поне са топли.

Думите му „едва ли някога отново ще опитам“ придобиха смисъл, когато забеляза бъркотията в кухнята.

Младият мъж забеляза изражението ѝ и побърза да обясни:

— Готвачката ще дойде днес. Какво има? — попита, като видя ужасената ѝ физиономия.

— Когато види в какво състояние е кухнята, тутакси ще избяга — рече тя.

Той се намръщи.

— Глупости. — Ала след миг добави: — Мислиш ли? Тогава ще ѝ дам достатъчно пари, за да я накарам да остане. Ако не я одобриш, можеш да наемеш друга. Препоръчвам ти обаче, да не я уволняваш, преди да си ѝ намерила заместница, освен ако не умееш да готвиш. Днес ще дойдат да ти се представят четирима от бъдещите ти слуги.

— Това означава ли, че ще остана тук?

— Не ти ли харесва?

Изглеждаше толкова разочарован, че побърза да го увери:

— Разбира се, че ми харесва. Просто не бях сигурна, че ще живея тук.

— Господи, не ти ли го споменах? Не съм ли? Е, добре, наех тази къща за шест месеца, но договорът лесно може да се продължи. Ако нещо не ти харесва, можеш да го смениш. Това ще бъде твоят дом, Келси, и искам да се чувстваш удобно тук.

Тя се изчерви при явния намек за бъдещата им връзка и смутено кимна.

— Много любезно от твоя страна. Сигурна съм, че ще се чувствам много уютно в тази къща.

— Отлично. Не искаш ли да отидем в трапезарията? Там поне не е толкова разхвърляно.

Девойката се усмихна и двамата излязоха от кухнята.

Трапезарията бе просторна и светла, огряна от слънчевите лъчи.

— Колко слуги ще имам? — попита, докато се настаняваше на масата срещу него.

— Толкова, колкото са ти необходими.

— Ти ли ще им плащаш заплатите или предпочиташ аз да се погрижа за това?

— Хм, не съм мислил по този въпрос. Предполагам, че ще е по-удобно, ако ти оставям известна сума за поддържането на къщата и за теб самата... Като стана дума за това, смятам, че ако се чувстваш достатъчно добре, не е зле да те заведе на пазар. Едва ли имаш много дрехи в малкото си куфарче.

Ако си бе взела повечето дрехи, щеше да му спести тези разходи, ала как щеше да обясни на леля си Елизабет, че взима целия си гардероб? Та нали се предполагаше, че заминава в Кетъринг само за кратко посещение и скоро ще се върне? И без това ѝ беше трудно да измисли убедителна причина за продължителното си гостуване. А

освен това собствените ѝ дрехи едва ли бяха подходящи за новото ѝ положение, макар че Келси искрено се надяваше да не ѝ купи рокли, подобна на онази ужасна крещяща червена дреха.

— Както желаш — смирено отвърна.

— По-добре ли се чувстваш тази сутрин? — някак нетърпеливо попита Дерек.

— Да, чувствам се чудесно.

Усмивката му внезапно стана чувствена.

— Отлично. Сега ще те оставя да си починеш, но ще се върна да прекарам вечерта с теб.

Как не разбра накъде клонят загрижените въпроси за здравето ѝ! Не се съмняваше какво означават думите му, че ще прекара вечерта с нея. Едно-две оплаквания и можеше да отложи този миг, ала вече бе твърде късно. Келси се изчерви и кимна.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Готвачката пристигна същата сутрин. Дерек тъкмо бе излязъл. Само половин час ѝ бе достатъчен, за да разбере, че двете ще се разбират чудесно. Алиша Уипъл не си придаваше важност и след като Келси смутено ѝ обясни, че очаква гост за вечеря, жената ѝ заяви, че това не е нейна работа, и пресече по-нататъшните ѝ обяснения.

Ала вероятно нямаше да е толкова лесно с останалите слуги. Не се съмняваше, че има хора, които ще откажат да работят за такива като нея, смятайки, че нейният срам ще падне и върху тях.

За някои слуги прислужването на един лорд бе въпрос на чест, но това не се отнасяше и до любовницата му. Ала имаше и такива, които не се притесняваха за кого работят, само и само да им плащат добре.

Към обяд пристигна карета с кочияш, който не беше кочияшът на Дерек. Мъжът ѝ каза, че ще работи за нея, и ѝ обясни къде ще бъдат държани конете и каретата, тъй като градската къща не разполагаше с конюшня.

Същия следобед Келси за пръв път използва каретата. Преди да излезе, двете с Алиша обсъдиха менюто за вечеря. Девојката бе решила да придаде поне малко романтика на вечерта и да не мисли за това, което ще последва. Заедно с готвачката подбраха изискани ястия и вино.

За щастие, преди да излезе, Дерек ѝ остави достатъчно пари. Подаде ѝ сто лири и небрежно добави:

— Предполагам, че това ще ти стигне за начало.

Алиша отиде да купи продуктите, а Келси се отправи към магазините за дрехи. Тъй като не познаваше Лондон, отне ѝ доста време, докато открие това, което търсеше. Най-сетне каретата спря пред магазин за фино дамско бельо. Никога досега не бе носила подобни неща. Нощниците ѝ бяха топли и удобни, но продавачката, която ѝ продаде копринената нощница, украсена с дантели, атлазената роба и изящните пантофки, я увери, че напоследък всички младоженки предпочитали копринени неглижета за първата си брачна нощ.

Девојката не знаеше дали това бе истина, или просто продавачката бе доловила нерешителноста ѝ и се стараше да звучи по-убедително. В крайна сметка нямаше никакво значение. Неглижето бе именно това, което търсеше и тя бе доволна от покупката си. Това, разбира се, не означаваше, че ще има смелост да го облече, когато му дойде времето...

Дерек не ѝ бе казал по кое време на вечерта ще дойде. Сигурно трябваше да го попита, но не се сети. Обаче Алиша я увери, че няма нищо страшно, тъй като благородниците вечеряли в необичайни часове и тя била свикнала да държи храната топла до късно вечерта.

Той пристигна рано, слънцето току-що бе залязло. Младото момиче не подозираше, но едва се бе удържал да чака толкова дълго. Изгаряше от нетърпение най-сетне да сложи истинското начало на връзката им, ала не каза нищо, тъй като забеляза, че тя и без това бе твърде нервна. Представяше си, че веднага ще я заведе в леглото и тази мисъл я плашеше.

Дерек с нищо не издаде сексуалното си нетърпение. Пристигна с букет красиви цветя и Келси се трогна от любезния жест. Докато подреждаше цветята във вазата, успя да превъзмогне неловкостта на първите минути.

Той беше облечен в официално вечерно облекло и тя предположи, че вероятно камериерът му никога не би му позволил да излезе облечен другояче. Вратовръзката му бе вързана безупречно, от краищата на маншетите се подаваше снежнобяла дантела, а широките му рамене изпълваха елегантното тъмнокафяво сако. Изглеждаше толкова изискан, че нейните дрехи ѝ се сториха твърде старомодни и обикновени.

Бе си направила по-раздвижена прическа, ала освен костюма за път, в куфара си носеше само една вечерна рокля, с която в момента бе облечена. Роклята не бе лоша за вечеря в провинцията, но бе доста семпла.

Беше от гладка розова тафта, с леко бухнали ръкави, в стил ампир, но за разлика от последните модни тенденции бе доста затворена. В дрехата нямаше нищо предизвикателно, нито дантелена украса, която да ѝ придаде по-елегантен вид, ала Дерек не можеше да откъсне очи от домакинята си.

Изпиха аперитивите си в салона. Келси не се бе сетила да поръча никакъв алкохол, освен бутилка вино, но Алиша се бе погрижила за всичко.

По време на вечерята той поддържаше лек светски разговор. Спомена, че приятелят му Пърси си купил нов състезателен кон и очаквал солидна печалба от надбягванията. След това ѝ разказа за годините, прекарани в колежа, за най-добрия си приятел Никълъс и как са се срещнали за пръв път. Спомена ѝ за някои членове на семейството си, особено братовчедка си Реджина, която била омъжена за Никълъс, за чичо си Тони, който тази вечер щял да срази някакъв свой съперник в Нейтънсхол.

За щастие разговорът се въртеше около него и неговото семейство, тъй като Келси не би могла да му каже нищо за себе си, освен лъжи и измислици.

След поднасянето на десерта най-последно ѝ разказа какво се бе случило в Бриджуотър:

— Момичето, на което наредих да се погрижи за теб, е уволнено.

— Защото не е доставило необходимите неща?

— Не, икономката я уволнила, преди да ѝ дам нарежданията си, затова тя не си е дала труда да ги изпълни или пък да ги предаде на някой друг. Трябвало е да ми каже, но не го е направила. Била сърдита след спречкването си с икономката, събрала си нещата и си тръгнала.

— Тогава ти дължа извинение.

— Не, нищо не ми дължиш — увери я.

Келси поклати глава.

— Да, дължа ти, защото реших, че си безчувствен и безотговорен и защото... хвърлих бележката ти в огъня, като изгарях от желание ти да беше на нейно място.

Той се вгледа смаяно в нея и след миг избухна в смях. Тя се изчерви. Сама не можеше да си обясни защо му бе признала за чувствата си. Не разбираше и какво толкова забавно бе казала.

— Ти имаш страхотен характер, Келси — обясни ѝ. — Никога не бих го отгатнал по външния ти вид и като те слушам да говориш.

— Може би защото досега не съм имала случай да бъда предизвикана — призна си. — Вероятно съм наследила буйния темперамент от майка си.

Последното отговаряше на истината, тъй като майка ѝ бе убила съпруга си по време на поредния ужасен скандал.

Стрелна го с поглед и примигна с гъстите си мигли.

— Имаш ли нещо против?

— Едва ли. Буйният темперамент е нещо съвсем обичайно и в моето семейство и аз съм привикнал с това. — Усмихна се и добави: — Надявам се, че няма да те предизвиквам често.

Младото момиче отвърна на усмивката му. Какъв заобиколен начин да ѝ каже, че няма да ѝ даде повод за оплаквания. Чувстваше се доволна, че се бе погрижила вечерта да бъде нещо по-специално. И сега като седеше срещу него на масата, се питаше как е могла да си помисли, че нещо свързано с него ще бъде мръсно и отблъскващо.

Наистина греховността на бъдещата им връзка я ужасяваше, но тя бе сключила сделка. И бе успяла да помогне на семейството си. Всъщност трябваше да бъде благодарна на Дерек Малъри, че я бе купил.

Предположи, че много жени щяха да я сметнат за късметлийка. Може би след тази нощ тя също няма да се съмнява в щастията си. Ала вечерта още не бе свършила. Време бе да стават от масата. Вечерята бе чудесна и Келси дори бе изпила чаша вино. Искаше ѝ се да изпие още една, но това едва ли щеше да ѝ помогне. Може би щеше да стане още по-нервна.

Девойката се изчерви и тихо каза:

— Ако не възразяваш, ще се оттегля да се преоблека в нещо подходящо за... сън.

— За бога, разбира се, че не! — възкликна младият мъж.

Келси примигна. До този момент не бе разбрала с какво нетърпение чакаше той този миг. При тази мисъл по тялото ѝ се разля приятна топлина и тя се изчерви още повече. Стана.

— Тогава ще те чакам... в спалнята.

Дерек взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Виждам, че се притесняваш, скъпа моя. Не се тревожи. Двамата с теб чудесно ще се забавляваме. Обещавам ти.

Да се забавляват? Нима за него правенето на любов бе забавление? Невероятно! Но не каза нищо и само кимна. Думите бяха заседнали на гърлото ѝ. При мисълта за това, което ѝ предстоеше да загуби, в очите ѝ запариха сълзи. Внезапно ѝ се прииска всичко да

свърши по-скоро. Искаше ѝ се да застреля чичо си Елиът, заради когото се намираше в тази къща, очаквайки първата си брачна нощ, само че без свещените клетви преди това. Ала най-много ѝ се искаше отново да вкуси целувките на Дерек Малъри. Мили боже, вече наистина не знаеше какво иска!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

С треперещи пръсти облече фината нощница. Знаеше, че няма да се чувства удобно в нея, но упорито отказа да я съблече.

Нощницата не бе прозрачна, но отстрани имаше две дълбоки цепки, които разкриваха по-голямата част от бедрата ѝ. Беше изработена от мека бледосиня коприна, без ръкави, с дълбоко деколте и тънки презрамки.

Ако не беше горната роба от същата мека коприна, не би посмяла да я облече. Ала робата покриваше разголените ѝ бедра и рамене, въпреки че деколтето щедро разкриваше заоблените ѝ гърди. Келси реши, че при създадените обстоятелства трябва да се примири с последното.

Седеше край камината и разресваше косата си, когато на вратата се почука. Гърлото ѝ бе свито от напрежение и от него не излезе нито звук. Явно Дерек бе решил, че не се нуждае от покана, защото вратата се отвори и той застана на прага. Не откъсваше поглед от нея, а очите му бяха станали тъмнозелени.

— Наистина трябва да се погрижим за тези твои изчервявания, Келси — развеселено рече.

Младото момиче сведе клепачи, усещайки, че страните му отново пламтят.

— Знам.

— Изглеждаш... много красива.

Каза го малко неуверено, сякаш не това беше точната дума. Приблужи до нея, взе гребена от ръцете ѝ, остави го настрана и повдигна един дълъг лъскав кичур.

— Невероятно красива — повтори младият мъж.

Келси вдигна поглед и срещна неговия. Възхищението, което прочете в зелените му очи, накара сърцето ѝ да тупти по-силно. Той беше толкова близо до нея, че топлината на тялото му сякаш я опари, по тялото ѝ пробягнаха сладки тръпки, а гърдите ѝ се напрегнаха. Дори мирисът, който излъчваше, възбуждаше сетивата ѝ. Усети, че се е

втренчила в устните му, закопняла от желание да ги усети върху своите, припомняйки си сладостта на предишните му целувки.

Коланът на робата ѝ се смъкна. Меката коприна се свлече в краката ѝ. Тя чу как от устните му се отрони тежка въздишка, докато погледът му бавно обхождаше всяка извивка на тялото ѝ.

Когато заговори, гласът му бе дрезгав от едва сдържана страст.

— Ще трябва да ти купим още от тези — посочи нощницата ѝ.

— Трябва ли? — Смяташе, че е изрекла въпроса си, но думите заседнаха на гърлото ѝ. Чувстваше се толкова напрегната и... очакваща.

Сетне ръцете му нежно се плъзнаха по страните ѝ.

— Имаш ли представа колко съм копнял за този миг? — меко попита младият лорд.

Нямаше какво да му отговори, а и нямаше време за това, защото той вече я целуваше, езикът му разтвори устните ѝ, с наслада вкусувайки нейните. След миг се стрелна навътре в кадифената мекота на устата ѝ, ръцете му я притеглиха по-близо и гърдите му се притиснаха до нейните. Почувства се толкова слаба, че безсилно се отпусна в ръцете му.

От устните му се изтръгна сподавен стон. Дерек я вдигна на ръце и я понесе към леглото. Положи я нежно и се надвеси над нея, докато разкопчаваше сакото и разхлабваше вратовръзката си. Очите ѝ срещнаха неговите и треперещите ѝ устни се разтвориха, ала девойката нямаше сили да извърне глава, толкова хипнотизиращ и омайващ бе погледът на зелените му очи.

Бе забравила да загаси лампите в стаята и сега се проклинаше заради тази небрежност. Искаше ѝ се да се покрие, но си припомни какво ѝ бе казала Мей — мъжете обичат да гледат голото женско тяло, а тя се чувстваше гола, тъй като меката коприна плътно прилепваше по тялото ѝ и очертаваше всяка извивка. Чувстваше се толкова неловко, очаквайки го излегната на леглото.

Не знаеше каква съблазнителна гледка представлява с черните си коси, разпилени по възглавницата, с леко повдигнатите колене, разкривайки дългите ѝ стройни крака. Полуразтворените ѝ сочни устни сякаш молеха за целувки. А тези огромни сиви очи, изпълнени със страх... а може би с нещо друго... Те караха Дерек да се чувства

като спартански воин, готвещ се да изнасили някоя селска девица. Ала това странно чувство не намаляваше изгарящото го желание.

От мига, в който бе прекрачил прага на стаята и я бе видял в тази оскъдна дреха, членът му болезнено се втвърди. Опита се да мисли за други неща, но нищо не помогна. Желаше я толкова силно, че се уплаши.

Бе притежавал и други красиви жени. Ала в Келси имаше нещо различно, може би престорената невинност, глупавият и смешен начин, по който се изчервяваше, който също може би бе обиграна преструвка, или фактът, че я бе купил... Не знаеше, но искаше да се нахвърли отгоре ѝ и да се слее докрай с нея.

Излегна се и леко я докосна. Кожата ѝ бе гладка и мека като кадифе. Той едва не свърши, когато дръпна тънките презрамки и пред погледа му се разкриха великолепните ѝ снежнобели гърди. Отново го прониза необузданото желание да проникне дълбоко в нея и никога да не излезе.

Всичко това бе абсурдно. Навярно бе попрекалил с виното на вечеря. Тя също бе пила, може би, за да ѝ е по-лесно да понесе физическата му близост. Дали щеше да има нещо против, ако незабавно я обладае? Не, той не беше никакъв неопитен младеж, беше мъж с опит.

Обсипа лицето ѝ с целувки, а ръцете му обхванаха пълните ѝ, твърди гърди. Сетне устните му се плъзнаха надолу и леко захапах набъбналото розово зърно. От устните ѝ се изтръгна приглушен стон, който бе най-сладката музика за ушите му.

Докосваше я навсякъде. Келси непрекъснато си повтаряше, че той има право на това. Устните му и нещата, което правеше с нея, я караха да трепери и тя си помисли, че треската ѝ отново се е върнала.

Ръката му се плъзна надолу и се опита да разтвори бедрата ѝ. Тя здраво ги стисна. Дерек тихичко се засмя и отново започна да я целува толкова страстно, че тя забрави за всичко и пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Тялото ѝ рязко се изви нагоре. Никога не си бе представяла, че бе възможно нещо толкова шокиращо... толкова невероятно възбуждащо, като това, което той правеше с пръстите си.

Всичките мисли излетяха от главата ѝ и отстъпиха място на толкова прекрасни и непознати усещания. Струваше ѝ се, че всеки миг

ще експлодира. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон, тя се изви към него, молейки за още и още. Не разбираше какво става с тялото ѝ.

Дерек не можеше да се сдържа повече. Намести се между краката ѝ и ги разтвори. В следващия миг вече бе дълбоко в нея, проникването му бе толкова бързо, че почти не забеляза моминската преграда, която набъбналият му член разкъса. Потъна в тясната мека кадифена топлина, толкова сладка, толкова прекрасна, че едва не свърши с първия тласък. Тласна още веднъж, потръпна и семето му се изля в нея.

След като първоначалната му страст се уталожи, Дерек се отпусна върху нея и въздъхна. Смяташе, че има достатъчно опит с жените, за да се владее добре и да достави удоволствие не само на себе си, но и на партньорката си. Няма що, тази вечер демонстрира завиден контрол!

Дори не знаеше дали това изключително момиче изпита наслада, но бе твърде тактичен, за да попита. Разбира се, че не е, бе сигурен в това. Само тази мисъл бе достатъчна, за да почувства, че отново е възбуден. Удивително! Ала вътре тя бе невероятно топла и сладка!

— Можеш ли да се отместиш настрана... моля те...

Вероятно ѝ тежеше. Лежеше върху нея и се наслаждаваше на преживяното удоволствие, а бедното момиче сигурно се чувстваше смазано под тежестта му. Той се надигна и се надвеси над нея, за да се извини, и замръзна, като видя сълзите в очите ѝ и тъжното изражение на лицето ѝ. В този миг си спомни за бариерата, когато проникваше в нея. Беше за секунда, но все пак съществуваше.

— Мили боже, ти си била девствена! — изрече смаяно.

Страните ѝ мигновено пламнаха.

— Това бе споменато по време на търга.

Той се втренчи в нея.

— Скъпо мое момиче, никой не вярва на подобни приказки. Доставчиците на млада плът са известни с лъжите си, а освен това ти бе продадена в публичен дом. Какво, по дяволите, ще търси една девственица в публичен дом?

— Очевидно, за да бъде продадена, както бе уговорено — хладно отвърна Келси. — Съжалявам, че не позволих на Лони да ме отърве от девствеността ми преди продажбата. Не подозирах, че това е някаква пречка.

— Не ставай глупава — рязко изрече той. — Това просто е... изненадващо... трябва ми време да свикна...

Да свикне? Значи всички онези изчервявания са били истински, както и невинният ѝ вид.

Девственица, първата му, ако не се брои прислужницата в Хавърстън, която след това даряваше с прелестите си всички мъже в имението. Нищо чудно, че Ашфорд я искаше толкова много и бе толкова бесен, когато я отмъкна под носа му... кръвта щеше да усили перверзното му удоволствие.

Девственица! Внезапно сърцето му се изпълни с непозната нежност и странно чувство за притежание, нещо, което никога досега не бе изпитвал. Той бе първият ѝ любовник, никой мъж не я бе докосвал преди него и не само това, той напълно я притежаваше. Тя изцяло му принадлежеше.

Погледна я и ослепително се усмихна.

— Ето, виждаш ли? Вече свикнах. — Слабините го боляха от желание, но Дерек внимателно се отдръпна от нея. — Май не се представих особено добре. Държах се като неопитен младок, но те желях толкова много, че не можах да се овладеея. Обаче ти обещавам, че когато се възстановиш от преживяното, ще ти дам същото удоволствие, с което и ти ме дари. Но сега най-добре да се погрижа за раните ти.

И преди Келси да протестира, той я взе на ръце и я понесе към банята. Нежно я сложи да седне и внимателно избърса кръвта с влажна кърпа, подаде ѝ една пухкава хавлия и се зае да пълни ваната с топла вода, към която добави ароматни соли и благоуханен сапун. Младото момиче не смееше да го гледа, защото той не си направи труда да се облече.

Дерек ѝ протегна ръка, но тя не помръдна.

— Мога и сама... — смутено промълви.

— Глупости — прекъсна я, свали хавлията, вдигна я и внимателно я постави в топлата вода. — Вече свикнах да те къпя и трябва да ти кажа, че ми е много приятно.

Коленичи отстрани и започна да я мие. Кожата ѝ порозовя, но не само от топлата вода. След като старателно я изкъпа, младият мъж я повдигна отново на ръце, избърса с хавлията и я отнесе в леглото. Този път я зави грижливо, настани се до нея и я взе в прегръдките си.

Келси се отпусна в ръцете му, разбрала, че тази нощ няма да има повече болка... или удоволствие. Голотата им вече не я притесняваше и затоплена от банята, тя притвори очи.

— Благодаря ти, Келси Лангтън, че ме дари с невинността си — внезапно рече той.

Нямаше какво да отговори, защото просто не бе имала друг избор. Не беше толкова по-лошо, отколкото може би щеше да бъде с който и да било друг. А и в началото бе изпитала невероятна наслада. Келси се прозя и небрежно отвърна:

— Винаги си добре дошъл, Дерек Малъри.

Не видя усмивката му, тъй като той я притегли по-плътно към себе си. Ръката ѝ спокойно се отпусна върху мускулестите му гърди. Вече имаше право да го докосва където си пожелае. След тази нощ тя имаше толкова право, колкото той. И колкото и да бе странно, това ѝ харесваше.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин се събуди, видя, че бе сама в леглото. Дерек напусна леглото ѝ малко след полунощ. Явно бе достатъчно съобразителен и искаше да ѝ спести неудобството да се събуди гола до него след първата им нощ. Запита се дали това няма да му стане навик. Съвсем очевидно бе, че младият мъж държеше на дискретността и на мнението на съседите в този благоприличен квартал.

Разбира се, той може би беше женен и това обясняваше дискретността му. Каква ужасна мисъл! Ала това бе напълно възможно и я бяха предупредили, че никак не е изключено. Реши, че трябва да го попита. По-добре да знае, отколкото само да предполага.

Върху възглавницата намери бележка от Дерек. Леглото все още ухаеше на него и това я накара да се усмихне. Лордът я информираше, че следобед ще дойде да я вземе, за да я разведе из магазините, а след това ще вечерят. Келси отново се усмихна. Наистина звучеше забавно. Пазаруването винаги ѝ бе доставяло удоволствие. Дано само не се кани да ѝ купи от онези отвратителни дрехи, които мъжете смятаха, че подходат на една любовница. Младото момиче въздъхна. Вероятно точно такива бяха намеренията му, но ако той пожелаеше, бе длъжна да ги носи.

Чувстваше се малко странно сега, когато вече не бе девствена. Може и да съжаляваше, но това нищо не променяше. Сега вече бе истинска любовница. Повече нямаше да се страхува от непознатото и болката беше зад нея. Не изпита удоволствие, ала Дерек ѝ го бе обещал. Той бе не само красив, но и много внимателен с нея. Какво повече би могла да желае при тези обстоятелства?

— Изглеждаш ми напълно доволен — заяви Никълъс Идън, когато влезе в трапезарията и завари Дерек, седнал до масата.

Леката усмивка, застинала върху устните на приятеля му, докато отсъстващо ровеше в чинията, се разшири.

— Напълно доволен от какво? Просто се храня.

— Нямах предвид храната, скъпо момче — ухили се той, — а задоволството, което излъчваш. Приличаш ми на изгубен петел, който най-после е намерил любимата си кокошка.

Дерек не се изчервяваше често, но този бе един от редките случаи. Още по-необичайно, защото шегите на приятелите му относно любовните му лудории обикновено го забавляваха, а не го смуцаваха.

Когато вчера се върна вкъщи да се преоблече, бе намерил бележка от Никълъс, че двамата със съпругата му са решили да останат в града за една седмица, за да направят няколко посещения и да пообиколят магазините, което означаваше, че Реджи желае да опустоши магазините и да присъства на някои от светските приеми за сезона, а старият Ник е принуден да я придружава. Напоследък Дерек не бе чест гост в Силвърли — провинциалното имение на Никълъс, където съпрузите се бяха установили. На сватбения прием на Ейми Дерек бързаше да се измъкне, за да отиде при Келси, и нямаше време да поприказва с приятеля си.

Най-странното бе, че му се искаше да говори с Ник за Келси, а в същото време не се решаваше.

Двамата си приличаха. Но приятелят му бе няколко години по-възрастен, малко по-висок, косата му бе един-два нюанса потъмноруса, а очите му бяха по-скоро кехлибарени, отколкото кафяви. Ник беше виконт, Дерек — също. Титлата бе дошла с едно от именията, което баща му прехвърли на негово име, но един ден лорд Малъри щеше да стане четвъртият маркиз на Хавърстън.

И двамата бяха интелигентни, а докато бяха в колежа, Ник бе взел под крилото си по-младия си приятел, още повече, че в живота им съществуваха подобни тайни, макар Дерек да узна тайната на приятеля си, едва след като се ожени за братовчедка му Реджина.

Обаче Никълъс имаше щастието да познава майка си. Жената, която всички смятаха за негова майка, съпругата на баща му, го презираше, също както и той нея, и бе превърнала живота му в ад. Нейната сестра, която Ник винаги бе смятал за своя леля, се оказа истинската му майка.

Двамата се отнасяха по различен начин към незаконния си произход. Когато Никълъс откри истината, преживя много тежки дни и дълго време страда, докато не срещна Реджина. Дерек винаги бе знаел, че е незаконороден, но той имаше голямо семейство, което безусловно го бе приело. Обаче винаги бе съжалявал, че не познава майка си и дори не знае коя е била тя. Няколко пъти бе питал баща си, но той му бе отговорил, че тя е мъртва и това е без значение.

— Всъщност тя е новата ми любовница — призна Дерек в отговор на забележката на Никълъс.

Приятелят му повдигна вежди.

— Поправи ме, ако греша, но ти не се ли закле, че никога повече няма да издържаш постоянна любовница?

— Да, но сега обстоятелствата са различни.

— В началото всички мислим така — иронично отбеляза Никълъс, но сетне сви рамене. — Ами наслаждавай се, докато можеш, защото сигурно скоро ще ти омръзне и ще започнеш да й търсиш заместничка. При мен винаги е било така, докато не срещнах братовчедка ти. Веднага трябваше да разбере, че съм влюбен, след като не можех да изхвърля от ума си тази малка палавница, колкото и да се опитвах.

— Не, Ник, при мен обстоятелствата наистина са различни. Аз не само я издържам, аз... я купих.

— Извини ме, приятелю, но не те разбрах.

— Купих я — повтори. — Видях я на един търг.

— И за каква сума говорим?

— Едва ли би искал да знаеш.

— Мили боже, постарай се баща ти да не узнае.

Самата мисъл накара Дерек да потръпне.

— Знам, но няма причина той да разбере.

Никълъс поклати глава.

— Предполагам, че тя е много красива, за да устоиш на мигновеното желание?

— Всъщност това по-скоро бе желание на Джереми, отколкото мое. Негодникът ми поиска да му заема нари, за да я купи. Той бе дяволски настойчив, докато не му напомних, че няма къде да държи една любовница.

— Значи и Джереми е бил там?

— И Пърси.

— И къде стана всичко това? В някое от старите познати свърталища?

Дерек се ухили. Той, Никълъс и Пърси — често посещаваха лондонските публични домове, преди Джеймс да се установи в Англия заедно с Джереми и преди Никълъс да се ожени за Реджина.

— Не — отвърна. — Бяхме в една нова къща на Ерос, място, в което се предлагат и някои перверзни услуги. Отидохме, защото новата любовница на Джереми се бе преместила там.

Приятелят му се засмя:

— Значи хлапакът те помоли да му заемеш нари, а вместо това ти си я купил за себе си? Сигурно е било горчив хап за него, но това не е рядко явление в семейството му.

— Хайде стига, не се нахвърляй върху чичо Джеймс. Всички знаем колко го харесваш. — Както очакваше, той презрително изсумтя. — Аз не наддавах и нямах намерение да го правя.

— Не си ли? Тогава защо си се включил?

— Заради един друг, който наддаваше за нея. И друг път съм се сблъсквал с лорд Ашфорд.

— Аз не съм. По какъв повод сте имали стълкновение двамата?

— Натъкнахме се на него една нощ, докато бродехме из крайните квартали. Открихме го в кръчма край реката да бие свирепо с камшик една проститутка, която бе вързана за леглото. Тя бе цялата в кръв, наддаваше отчаяни писъци и бе уплашена до смърт. Всичко това било прелюдия, за да се... подготви за секс. Ако тя не бе успяла да изплюе парцала, с които бе запушил устата ѝ, никога нямаше да чуем писъците ѝ.

— Струва ми се, че този мъж е за „Бедлъм“ — отвратено потръпна Никълъс.

— Съгласен съм с теб, но очевидно той пази презрените си навици в тайна и много малко знаят за тях. Плаща на жертвите си големи суми, за да не повдигнат обвинение срещу него. Онази нощ го проснах в безсъзнание и едва не го убих. Смятах, че повече няма да посмее да излезе на лов за нови жертви, докато онази вечер не го видях в публичния дом да наддава за това момиче. Знаех много добре каква ще бъде съдбата му, ако попадне в ръцете му. Не можех да позволя да се случи, нали?

— Ако бях на твое място, щях да го измъкна навън и отново да го пребия до безсъзнание. Щеше да ми излезе много по-евтино, особено след като в действителност не си искал момичето за себе си.

— Но той все пак щеше да я спечели. Неговата цена бе най-висока. Навярно по-късно собственикът на дома щеше да се свърже с него и да му предаде момичето. Освен това не съм недоволен, че я спечелих.

Никълъс избухна в смях.

— Тук си прав. Съвсем забравих самодоволната усмивка на лицето ти, когато те заварих тук.

Дерек отново усети, че се изчервява. По дяволите, сигурно го бе прихванал от Келси.

— Тя не е това, за което си мислиш, макар да я купих от място с подобна ниска репутация. Тя има превъзходно образование, майка ѝ е била гувернантка и е истинска лейди, много повече, отколкото дамите от висшето общество. Маниерите ѝ са безукорни. На търга обявиха, че е девствена, и никой не повярва, но тя наистина беше такава.

— Беше? Значи вече не е?

Той се поколеба и кимна. Отново усети, че страните му пламват, и мислено се изруга. Внезапно го осени мисълта, че всъщност не желаше да обсъжда Келси, дори и с най-добрия си приятел. Това бе глупаво, разбира се. Тя беше просто само едно от многобройните момичета, на които се наслаждаваше, и Никълъс несъмнено бе прав. Скоро щеше да му омръзне и отново щеше да обикаля баловете, за да си потърси нещо ново и свежо.

— При всички положения не съжалявам, че я имам. Цената бе наистина прекалено висока, дори и за нея, но си заслужаваше да натрия носа на онова копеле Ашфорд. Бедата е, че кръвта замръзва във вените ми, когато си помисля, че само съм го спрял и този път, но той не се е отказал. Ще продължи да си намира евтини проститутки и само един бог знае докъде могат да стигнат сексуалните му извращения. Не се съмнявам, че е редовен посетител в онзи публичен дом, където се задоволяват по-необичайни изисквания, макар да не вярвам, че се допускат жестокости. Дяволски много искам да го спра по някакъв начин! Ще ми дадеш ли съвет как?

— Изключваме ли убийството?

— Да.

— Ами тогава да го кастрираме?

— Хм, наистина ли смяташ, че ще има полза? — усъмни се Дерек. — Най-голямото му удоволствие е да причинява болка.

— Може би да, а може би не, но според мен този мъж напълно го заслужава, след всичко, което ми разказа за него.

— О, истина е. Онази нощ, когато спасихме нещастното момиче, бях пийнал, но Пърси и Джереми присъстваха и бяха не по-малко ужасени от мен.

Никълъс замислено се намръщи.

— Предполагам, че това момиче няма да ни помогне да го обвиним в престъпление, ако го заведем в съда?

— Не, тогава бе изплашено до смърт и премаляло от болка. Обаче, когато след една седмица отидох да поговоря с него, то категорично отказа да повдига каквото и да било обвинение.

— Защото той е лорд?

— Сигурно и това има значение, но по-скоро той ѝ е платил достатъчно, за да живее без притеснения една-две години, и тя не желае да връща парите. Ашфорд е изключително богат, аз проверих, и може да си позволи да плаща големи суми няколко пъти в седмицата, без това да се отрази на кесията му.

— Предполагам, че си ѝ предложил някаква сума, ако повдигне обвинение?

— О, да — призна си Дерек. — За съжаление тя ми заяви, че е знаела какво смята да прави той с нея и се е съгласила. Няма никакво значение, че не е допускала, че той ще е толкова жесток и ще ѝ остави дълбоки белези. Тя не разбира, че тези белези няма да се отразят добре на бъдещето ѝ, като се има предвид професията ѝ.

— Май си се забъркал в доста мръсна история, момчето ми — въздъхна приятелят му. — Ще си помисля какво може да се направи, но в момента не мога да ти помогна да разрешиш този въпрос. Нищо не можеш да предприемеш, ако не се намери някой, който да свидетелства против него. За съжаление, винаги се намират евтини проститутки, които са съгласни на всичко за няколко лири, без да мислят какво може да ги сполети, а сетне вече ще е твърде късно.

— Тъкмо от това се страхувам.

— Не ми е приятно да го кажа, но защо не поискаш съвет от чичо си Джеймс? Нали това е негов специалитет — да дава съвети по

всички въпроси?

— Вече си помислих за това — усмихна се Дерек. — Утре сутрин ще се срещна с него.

— Добре. Той самият е вършил доста нечисти неща на времето, така че сигурно най-добре знае как се постъпва с негодници, подобни на самия него. Но стига със сериозните разговори. Можеш да ми правиш компания днес, докато Реджи обикаля магазините.

— С удоволствие... поне тази сутрин. За следобеда имам планове.

— Чудесно, стари разбойнико. Ще се възползвам от възможността да бъда с теб. Липсваше ми, а и ти не идваш често в провинцията. Между другото купих един състезателен кон и бих искал да го видиш.

— Пърси също — ухили се Дерек. — Ще умреш от завист като видиш неговия.

— Вече го видях — вчера. От кого мислиш, че купих моя? Убедих го да ми продаде неговия, а той да си купи друг.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Женен ли си?

Дерек примигна. Едва се бяха настанили в каретата, когато Келси го изненада с въпроса си. Тази мисъл бе занимавала съзнанието ѝ, откакто сутринта се бе събудила. Знаеше, че трябва да го попита по-тактично, но искаше по-скоро да разбере истината.

— За бога, разбира се, че не! — възкликна спътникът ѝ. — И не възнамерявам да се женя още дълго време. — Облекчението ѝ бе толкова очевидно, че той добави: — Не, скъпо момиче, ти не ме делиш с никоя друга.

— Дори и с друга любовница?

Той презрително изсумтя.

— Разбира се, че не. Особено след като веднъж... опитах да поддържам постоянна любовница, но нищо не излезе. Нямах намерение да си търся нова, но обстоятелствата ме накараха да променя решението си.

— Обстоятелствата ли? Да не би да искаш да кажеш, че си ме купил поради някаква друга причина?

— Ами, да, всъщност точно така стана — малко неуверено отвърна той. — Не можех да позволя на лорд Ашфорд да те притежава, когато знам колко е извратен.

Келси потръпна, припомняйки си непознатия със студените сини очи. Той изглеждаше толкова жесток. Значи тя наистина се бе спасила като по чудо. И затова трябваше да благодари на Дерек.

— Наистина съм ти благодарна, много, много благодарна.

— Няма за какво да ми благодариш, скъпа моя. Според мен това бяха добре похарчени пари.

Ала любопитството ѝ все още не бе удовлетворено.

— Забелязах, че искаш да запазиш връзката ни в тайна, поне така ми каза, докато бяхме в Бриджуотър. Но след като нямаш съпруга, има ли друга причина за това?

— Разбираш ли, моите двама по-млади чичовци навремето са били с доста скандално поведение и тъй като баща ми е главата на семейството, аз съм свидетел на постоянните му тиради против възмутителното им поведение. Това ми е като обица на ухото, а и освен това не искам да му причинявам болка, като стана предмет на нови скандали в семейството.

— Значи аз ще предизвикам скандал?

— Е, не е точно така. Просто не искам да предизвикам клюки. Баща ми не желае поведението ми да се обсъжда от слугите, нали разбираш?

Тя кимна и се усмихна. Също бе възпитана по подобен начин. Родителите ѝ никога не се караха, ако някой от слугите беше наблизко.

— Съжалявам, че вдигнах толкова шум за нищо. Просто се питах дали това ще означава, че ще ме посещаваш в точно определени часове.

Той се намръщи. Наистина бе забравил предпазливостта. Нямаше нищо страшно да я посещава през деня, но постоянните вечерни посещения щяха да предизвикат любопитство. Но да бъде проклет, ако трябва да сведе посещенията си при Келси само до няколко откраднати часа.

— Сега не мога да ти отговоря. Не познавам съседите, така че може би в началото трябва да бъдем по-предпазливи. Но няма защо да се извиняваш за въпросите си, скъпо мое момиче. Как иначе ще се опознаем? Аз също искам да ти задам няколко въпроса.

— Ще се радвам да ти отговоря... ако мога.

— Чудесно. Тогава кажи ми защо, след като си получила такова добро образование, не си станала гувернантка като майка си? Не че съжалявам, че си избрала друг път, но ми е любопитно.

Келси бе предположила, че ще ѝ зададе подобен въпрос, и бе приготвила подходящ отговор.

— Твърде млада съм, за да стана гувернантка. Повечето от родителите предпочитат по-възрастни и опитни жени, на които да поверят възпитанието на децата си.

— Нямала ли си други възможности?

— Никоя друга нямаше да ми осигури толкова много пари, за да заплатя дълговете.

Младият мъж се намръщи.

— Как е могло толкова младо момиче като теб да натрупа двадесет и пет хиляди лири дълг?

— Нямам представа — леко се усмихна тя. — Дълговете не бяха мои и бяха на половината на тази сума.

— О, значи тогава си направила чудесна печалба.

— Не, нито едно пени от тези пари не влезе в моя джоб. Съдържателят на онзи дом взе по-голямата част от тях, но останалите са отишли за погасяване на тези дългове.

Надяваше се, че той няма да я разпитва повече, но се излъга.

— И чии дългове е трябвало да заплатиш?

Можеше да го излъже и да избегне отговора, но наистина не искаше да го лъже повече.

— Това е лично моя работа и не бих искала да я обсъждаме, ако нямаш нищо против.

Изражението на лицето му показваше, че има доста против.

— Майка ти жива ли е?

— Не.

— А баща ти?

— Не.

— И нямаш никакви роднини?

Келси много добре знаеше какво се опитва да разбере, ала нямаше право да му каже.

— Дерек, моля те, тази тема е много... неприятна за мен. Не бих искала повече да я обсъждаме.

Младият мъж въздъхна и реши, че по-добре засега да не я разпитва повече. Приведе се към нея и нежно я погали по ръката. Ала, изглежда, това не му бе достатъчно, защото я притегли към себе си и я постави на коленете си.

Келси мигновено се вцепени, спомняйки си какво се бе случило последния път, когато се оказа в скута му. Но този път Дерек само я прегърна и внимателно положи главата ѝ на гърдите си. Облъхна я приятният му аромат и тя усети силните удари на сърцето му.

— Имам чувството, скъпа моя, че двамата с теб ще станем много близки — меко рече той. — Не се съмнявам, че един ден ще ми имаш достатъчно доверие, за да ми кажеш истината за себе си. Аз съм търпелив мъж, както вече знаеш. Ала скоро ще разбереш, че мога да бъда и много настойчив.

С други думи, дискусията се отлагаше за неопределено време.

— Благодарих ли ти за каретата, която ми предостави?

Той избухна в смях при толкова очевидното ѝ желание да смени темата на разговора.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Модистката, при която той я заведе, я изненада. Магазинът бе обзаведен елегантно и с вкус. Диваните и креслата в приемната, където бяха изложени някои от моделите бяха тапицирани в скъп сатен, а по масичките бяха разпръснати скици, изобразяващи последните тенденции в модата. Стаята бе уютна и приятна, място, където господата чакаха, докато дамите им направят своя избор.

В магазина бе оживено по всяко време на деня, но госпожа Уестърбъри разполагаше с отделни пробни, където дамите на спокойствие избираха тоалетите. Тя не се интересуваше от произхода и професията на клиентките си, стига да ѝ плащаха добре.

Като видя елегантната обстановка и изисканите модели, Келси вече не бе толкова сигурна какви дрехи би искал да ѝ поръча Дерек. Разбира се, може би я бе довел тук, тъй като не знаеше други модни магазини в Лондон. Във всеки случай реши, че е по-добре да остави избора в негови ръце.

Дерек се изненада, но се съгласи и се отдели за няколко минути насаме с госпожа Уестърбъри, за да обсъдят подходящите модели за Келси. Когато се върна в предния салон, ѝ каза, че я оставя в компетентни ръце и след няколко часа ще дойде да я вземе.

Младата жена не разбра какво трябва да поръча и в какво количество, но за щастие очевидно модистката знаеше много добре.

След няколко минути тя се появи и я поведе в задната част на магазина си, за да ѝ вземат мерки и да си избере платове. С нищо не издаде, че Дерек ѝ бе заявил, че новата ѝ клиентка е негова любовница и трябва да ѝ подбере подходящо за положението ѝ облекло.

Вземането на мерки не отне много време — една от помощничките на модистката сръчно измери талията, гръдната обиколка на Келси, докато оживено бърбореше за последните светски клюки. Изборът на платовете, десена и аксесоарите можеше да продължи и цял ден, тъй като тук се предлагаше огромно разнообразие от всичко. Ала всъщност Келси нямаше какво да избира. Шивачката

правеше предложение, а тя кимваше одобрително или поклащаше глава. В интерес на истината предложенията не бяха чак толкова лоши. Наистина цветовете бяха ярки и Келси никога не би ги избрала сама, но когато се ушиеха, нямаше да изглеждат толкова ужасно, както онази отвратителна червена рокля. Още не бяха привършили, когато влезе нова клиентка — красива млада дама, която вежливо отклони предложената помощ на госпожа Уестърбъри, като заяви, че просто иска да смени плата на балната рокля, която вече била поръчала. Младата дама любезно се представи на Келси, направи избора си за няколко минути, но явно не бързаше да си тръгва. Келси не забеляза, че непознатата я наблюдава, докато тя не ѝ заговори:

— Не, не, този цвят не ви подхожда. Твърде е... твърде зелен, не мислите ли? Този плат в сребристосиньо или пък този в сапфирено ще отиват чудесно на очите ви.

Келси се усмихна, напълно съгласна с дамата. Също бе харесала посочените платове. Госпожа Уестърбъри бе принудена да признае, че младата дама има право.

— Напълно съм съгласна с вас, милейди — кимна шивачката и добави: — Смятам, че този издължен кадифен жакет в тъмносиньо, подплатен в сребристосиво, ще допълва чудесно тоалета.

Но непознатата не бързаше да си тръгва, изчакайки да види какви аксесоари ще ѝ бъдат предложени. Благодарение на нея Келси си поръча изключително изящен и елегантен тоалет, който майка ѝ от сърце би одобрила. Прииска ѝ се да промени и предишните поръчки, но реши да не изкушава късмета си. Все пак модистката явно бе получила точни инструкции от Дерек, а именно той щеше да плати сметката.

Преди да си тръгне, ѝ бе поръчал пълен тоалет, който вече бе почти готов, трябваше само малко да се преправи според мерките ѝ.

Това бе вечерна рокля от плътна коприна в люляков цвят, а бухналите ръкави и деколтето бяха поръбени с тъмновиолетова дантела. Високата талия се пристягаше с колан, украсен със същата дантела. Кадифена наметка, също в тъмновиолетово, бе в комплект с роклята. Когато Келси се върна в предната стая, отново се чувстваше като предишното си аз.

Дерек все още не бе дошъл, но други двама джентълмени се бяха излегли на диваните и всеки един от тях я измери с възхитен поглед.

Младата дама, която ѝ помогна със съветите си, също бе там. Слагаше ръкавиците си и се готвеше да си тръгне, когато видя Келси и я дари с приятелска усмивка.

— Свършихте ли с поръчките? — весело попита тя. Явно бе забелязала възхитените мъжки погледи, защото побърза да добави: — Може би отивате някъде наблизо? Моята карета е отвън.

Колко много ѝ се искаше да се съгласи. Дамата, изглежда бе приятелски настроена, а господ ѝ бе свидетел колко много ѝ липсваха приятелите в този град. Но, разбира се, не можеше да приеме поканата. Нито пък можеше да рискува да се сприятели с човек на висшето общество, който щеше да я презре и отхвърли, когато разбереше каква е тя.

Така че се насили да отвърне:

— Много любезно от ваша страна, но моят екипаж скоро ще пристигне.

Това би трябвало да сложи край на разговора, но непознатата явно я харесваше.

— Не сме ли се срещали и преди? — любопитства тя. — Струвате ми се смътно позната.

Жената имаше право, тъй като Келси неведнъж бе чувала да казват колко много прилича на майка си, а когато идваха в Лондон, родителите ѝ бяха част от висшето общество.

— Предполагам, че е случайна прилика — отвърна тя. — Не мисля, че сме се срещали. За пръв път идвам в Лондон.

— Сигурно е доста вълнуващо за вас.

— По-скоро плашещо.

Дамата се засмя.

— Да, Лондон е голям град, нали? И много лесно можеш да се изгубиш, ако идваш за пръв път. Ето, вземете. — Бръкна в малката си чантичка и извади визитна картичка. — Ако се нуждаете от придружителка или компаньонка, просто ми се обадете. Живея наблизо, малко по-нагоре на Парк Лейн и ще бъда в града още седмица.

— Ще го имам предвид — любезно се усмихна Келси.

Но, разбира се, не би и помислила да посети младата дама, въпреки че страшно ѝ се искаше. Непознатата изглеждаше толкова

мила и явно лесно се сприятеляваше. Преди няколко седмици би могла да ѝ бъде приятелка, но не и сега.

Отпъди тъжните мисли. Нямаше смисъл да съжалява за миналото. Сама си бе избрала пътя. Трябваше просто да се научи да живее с новото си положение.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Дяволски си привлекателна!

Келси се усмихна, предполагайки, че думите са комплимент. Това бе всичко, което Дерек изрече, когато се върна, за да я вземе, след като близо двадесет секунди я зяпа втренчено, без да каже нито дума. Това я накара да се почувства много красива, нещо, което рядко ѝ се бе случвало преди.

В каретата той изглеждаше някак си... объркан и продължи да се взира в нея. Намръщи се и тя обезпокоено попита:

— Нещо не е ли наред?

— Нима не разбираш, че с тези дрехи изглеждаш като дебютантка във висшето общество?

Тя се изчерви и неспокойно се размърда на седалката. Искаше ѝ се да не го бе забелязал. Ала след като го бе сторил, бе по-разумно да го отвлече от тази мисъл.

— А как изглеждах онази вечер, облечена в червената рокля? — попита.

Както се надяваше, лицето му се отпусна и той смутено ѝ се усмихна.

— Ето виждаш ли? — продължи тя. — Дрехите създават такова впечатление, не личността. Тази бе единствената рокля, която можех веднага да облека, без значителни поправки. Според мен госпожа Уестърбъри е решила, че е подходяща за вечерта.

— Да, аз ѝ казах да ти приготви нещо официално. Няма значение. Просто трябва малко да променя плановете си.

— Какви плановете?

— Мислех да вечеряме в някое тихо и закътано местенце, но ти си толкова красива, че ми се иска повече хора да те видят.

Келси отново се изчерви. Думите му ѝ доставиха огромно удоволствие, но тя не желаше да му причинява неудобство.

— Моля те, Дерек, няма нужда да променяш плановете си само защото... — започна.

— Няма значение, скъпо момиче — прекъсна я, — и без това смятах да проверя как вървят залаганията при Олбъни. След това може да посетим „Воксхол“.

Дори тя бе чувала от родителите си за парка „Воксхол“, известен със сенчестите си алеи, многобройни лавки, отрупани с различни стоки, великолепни концерти на открито. През деня мястото бе напълно благоприлично, но през нощта скритите алеи с малки пейки бяха идеално място за любовни двойки и всяка дама, която държи на репутацията си, не би рискувала да я видят там след настъпването на нощта.

Когато спряха пред „Олбъни“ тя се чувстваше уморена. Ресторантът бе много уютен и приятен и тя се отпусна на стола, отпивайки от виното си. Единственият проблем бе, че Дерек може да срещне познати. Обаче той явно се бе подготвил, защото когато към масата им приближиха двама джентълмени, я представи като вдовицата Лангтън.

Изрече лъжата толкова леко и убедително, че те му повярваха. Разбира се, младият мъж не подозираше, че неволно ги и бе излъгал.

— Защо ме представи като вдовица? — попита Келси, когато господата се отдалечиха.

— Ами на вдовиците е разрешено да правят каквото си искат, докато дебютантките, на каквато ти приличаш, не могат да излизат без компаньонка.

— А аз едва ли мога да мина за такава. Наистина изглеждаш значително по-съблазнително от една компаньонка — подразни го тя.

— Напълно съм съгласен — ухили се младият лорд и в очите му проблеснаха дяволити пламъчета.

В този миг разговорът им бе прекъснат от една двойка, която и двамата не очакваха.

Джереми Малъри и Пърси Олдън се настаниха без покана на масата им.

— По дяволите, как ме открихте? — възкликна Дерек.

— Джереми трябваше да предаде бележка от баща си до твоя чичо Антъни и никак не бе трудно да забележим каретата ти отпред — отвърна Пърси, докато лакомо оглеждаше ястията в чиниите им. — Между другото как е храната? Великолепна, както казват?

— Вие двамата нямате ли по-добро занимание тази вечер? — раздразнено изръмжа Дерек.

— По-добро от храненето? — Пърси бе искрено ужасен. Джереми тихо се изкиска.

— Предлагам да извикаш келнера, братовчеде. Нали наистина не искаш да ни лишиш от тази прелестна компания. Можеш да се наслаждаваш на уединението си с дамата по всяко време. Не бъди толкова безсърдечен.

— Цяла седмица мечтае да я зърне — обади се Пърси.

Масата внезапно подскочи, сякаш някой бе сритан под нея. Пърси и Джереми се изгледаха кръвнишки един друг.

— Ако смятате да останете, поне се дръжте прилично — въздъхна Дерек.

Келси прикри с ръка усмивката си. Джереми изглеждаше щастлив, извърна се към нея и я дари с ослепителната си усмивка. Тя бе забравила колко невероятно красив бе този младеж и няколко минути не можа да откъсне поглед от него.

— Как се отнася с теб този дръвник, прелестно момиче?

Келси се изчерви не само защото го зяпаше като хипнотизирана, а и защото въпросът му бе твърде личен. Ала бързо се съвзе.

— Днес изхарчи толкова пари за мен. Снабди ме с нов гардероб.

Джереми нехайно махна с ръка.

— Това се разбира от само себе си. Аз питах как се отнася към теб? Нямах ли нужда от спасител? — с надежда запита той. — С радост ще се притека на помощ.

Масата отново подскочи. Този път Келси не можа да се сдържи и избухна в смях. Сега Дерек раздаваше ритници под масата, ала Джереми не бе толкова благоразумен като Пърси и гръмогласно изрева. Десетина души се извърнаха към тяхната маса.

— За бога, Джереми, не си ли разбрал, че ако се каниш да отмъкнеш дамата на някой мъж не бива да го правиш в негово присъствие? — засмя се Пърси.

Той възмутено изсумтя.

— Никога не бих се опитал да отмъкна приятелката на братовчед си. Той много добре знае, че само се пошегувах. Не е ли така, Дерек? — Щом забеляза каменното изражение върху лицето на роднината си,

високо подсвирна. — Не мога да повярвам! Дерек ревнува! Но досега ти никога не си проявявал ревност!

— По-добре си пази другото коляно, момче — предупреди го Пърси.

Джереми незабавно се отдръпна назад със стола си.

— По дяволите, разбирам от един път — изръмжа. — Няма нужда от напомняне.

Дерек поклати глава и промърмори:

— Непоправим негодник.

— Прав си, но пък иначе животът ще е доста скучен — ухили се братовчед му.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Келси не си спомняше някога толкова да се е смяла и забавлявала, както тази вечер с Дерек и приятелите му. Те непрекъснато си разменяха шеги и дружески подмятания, Дерек постоянно се мръщеше на братовчед си и го наричаше непоправим негодник, но за Келси бе ясно, че той е много привързан към младежа.

Близките семейни връзки бяха чудесно нещо. Келси го разбираше много добре, тъй като и тя самата бе безкрайно предана на семейството си, иначе тази вечер нямаше да бъде на тази маса. Малката ѝ сестра Джийн бе нейна отговорност, обичаше много и леля си Елизабет, колкото до Елиът... хм, бе загубила уважението си към него, ала отношението ѝ можеше лесно да се промени, ако той докажеше, че може да му се вярва занапред. Ако не положеше усилие да си намери добра работа и да се погрижи за близките си... тогава... тя ще последва примера на майка си и ще си намери пистолет.

Безгрижният смях продължи през цялата вечер. Келси неволно спомена, че след вечеря двамата с Дерек възнамеряват да се разхождат из „Воксхол Гардънс“. Пърси и Джереми в един глас заявиха, че и те имали намерение да направят точно същото, което, разбира се, напълно се разминаваше с истината, ала приятелят им вдигна ръце, примирен, че няма да се отърве от двамата досадници.

Пърси и Джереми сигурно щяха да съжаляват за прибързания си възторг, тъй като и двамата бяха облечени доста леко, докато Дерек бе с дълго вълнено палто, а Келси с плътната кадифена наметка.

Тя бе преживяла изморителен, но много приятен ден и... той още не бе свършил. Дерек я отведе вкъщи и нежно я целуна във фойето, докато чакаше кочияшът да внесе покупките. Сетне ѝ подаде ръка и я поведе нагоре по стълбите. На малката масичка в спалнята се виждаше поднос с тънко нарязани парчета сирене, плодове и бутилка вино, които госпожа Уипъл бе приготвила за тях.

— Много предвидливо — отбеляза Дерек, като видя масичката.

— Да, госпожа Уипъл си разбира от работата — съгласи се Келси. Алиша бе запалила и огъня в камината и спалнята бе приятно затоплена.

— Значи ще я задържиш?

— О, да. Ти вече опита нейните гозби, а тази сутрин установих, че приготвя чудесни закуски.

— Възнамерявам сам да се уверя на сутринта — отвърна Дерек и многозначително я изгледа.

Когато заговори, гласът ѝ бе пресипнал:

— Значи ще останеш през цялата нощ?

— О, да.

Думите му я накараха да се изчерви и тя се почувства неспокойно, въпреки че не се притесняваше така, както миналата нощ. Всъщност с нетърпение очакваше да се люби отново с Дерек, за да изпита удоволствието, което той ѝ обеща.

Докато се разхождаха из „Воксхол Гардънс“, младият мъж я бе прегърнал през раменете и тя бе усетила онези смущаващи тръпки и приятна топлина по тялото си. Какво бе казала Мей за това? Че ще се чувства точно така, ако желае любовника си, и ще трябва да благодари на щастливата си звезда, ако този мъж я задържи по-дълго време. Нима това, че краката ѝ се подкосиха, когато Дерек многозначително я погледна, бе желание? Или пък това, че пулсът ѝ се ускори, щом той докосна ръката ѝ?

Сърцето ѝ биеше до пръсване в приятно очакване, но той не приближи към нея. Отвори бутилката вино, наля в две чаши, отново я погледна и бавно отпи.

Келси усети, че ѝ става непоносимо горещо. Навярно Дерек отгатна състоянието ѝ, тъй като свали сакото си и каза:

— Ела, ще ти помогна да свалиш наметката си.

Тя бавно приближи към него. Топлите му пръсти внимателно развързаха сребристите панделки на шията, младият мъж свали наметката и я метна в креслото. Сетне ръцете му се обвиха около врата ѝ и бавно започнаха да я масажират. Усещането бе невероятно и Келси му го каза. Дерек ѝ подаде чашата вино и тя я изпи на един дъх. Отново бе започнала да става нервна.

— Наистина се забавлявах тази вечер... всъщност през целия ден — промълви. — Благодаря ти.

— Не е нужно да ми благодариш, скъпа моя. Аз също се забавлявах.

Колкото и невероятно да бе, но това бе самата истина. Изгаряше от нетърпение да се люби отново с нея, но през целия ден се бе наслаждавал на компанията ѝ, което беше необичайно за него. Обикновено той прекарваше много малко време с жените зад пределите на спалнята, с изключение на жените от семейството.

Бе изненадан от раздразнението, което го обзе, когато двамата му приятели нарушиха уединението им, и бе принуден да признае пред себе си, че забележката на младия Джереми бе истина. Като видя как Келси очаровано гледа братовчед му, изпита истински гняв. Но това не продължи дълго и през останалото време вниманието на младата му любовница бе изцяло за него. Нещо, което бе успокоило ревността му.

— Приятелите ти са много забавни — отбеляза тя.

— Досадни е много по-точно казано.

— Но ти също се смя — напомни му Келси.

— И какво от това? — сви рамене.

Откъсна зърно грозде, захапа го, наведе се над нея и ѝ го подаде с устните си. Тя го пое, но лицето ѝ отново пламна. Гроздето бе топло и сладко.

— Искаш ли малко сирене? — попита я.

— Предпочитам да ме целунеш.

Бе смаяна от дързостта си и дори не бе уверена, че думите се изплъзнаха от нейните устни. Ала очевидно той бе възхитен от отговора ѝ и остави чашата с вино.

— Дотук с насладата от мига — прошепна лордът и я притегли в обятията си. — Желая те толкова много, та ми се струва, че ще умра.

Да умре? Ала щом устните му докоснаха дейните, всички мисли излетяха от главата ѝ. Коленете ѝ се подкосиха и ако той не я притискаше до гърдите си, сигурно щеше да падне. Вдигна ръце и ги обви около врата му.

Бе неопитна в целувките, но Дерек бе отличен учител, а тя бързо възприемаше. Когато езикът ѝ се стрелна в устата му, от гърдите му се изтръгна сподавен стон. Реакцията му я окуражи и стана по-смела.

Той нежно я повдигна и внимателно я постави върху широкото легло. Ловките му пръсти разкопчаха роклята ѝ и ръцете му се

плъзнаха по тялото ѝ. Тя плахо прокара ръка по гладката кожа на гърдите му.

Устните му бяха навсякъде, карайки сърцето ѝ да бие до пръсване. Езикът му нежно облиза ухото ѝ и Келси потръпна от удоволствие. Сетне устните му се спуснаха надолу по раменете и се задържаха върху розовите връхчета на щръкналите ѝ от възбуда гърди.

Усещането бе невероятно, а тялото ѝ се изви към него в безмълвна молба. Той я притисна още по-силно, ала устните му не се отделиха от гърдите ѝ. Тя простена и пръстите ѝ се забиха в мускулестия му гръб.

Езикът му обхождаше ту едното зърно, ту другото, а сетне с наслада ги засмука. Слабините ѝ пламнаха в непознат огън, главата ѝ се замая, струваше ѝ се, че няма да издържи повече. В този миг ръката му се плъзна между бедрата ѝ и Келси извика.

Не, това не би могла да издържи! Дерек продължи да я целува страстно и да я притиска към влажното си тяло. И тогава онази топла и твърда част от него леко се плъзна в дълбините ѝ и я изпълни.

Облекчението, което изпита, бе мигновено. Напрегнатото ѝ тяло се отпусна леко. Той бавно тласна веднъж, сетне втори и трети път. Тогава в нея се зароди ново напрежение, много по-силно, което нарастваше. Обляха я вълни на небивал екстаз, всичко в нея тръпнеше от невероятна наслада, продължила сякаш цяла вечност.

Когато малко по-късно Дерек я погледна, Келси се усмихваше. Той не се сдържа и дяволито се ухили.

— Този път май беше по-добре? — нежно попита, знаейки отговора.

— Меко казано — отвърна тя и въздъхна отмаляло.

Усмивката му стана по-широка.

— Да, трябва да се съглася с теб. Но най-хубавото е, че всичко едва сега започва.

Келси примигна. Дерек се зае да ѝ докаже, че забележката му не е празно самохвалство.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

По-късно през същата седмица на Дерек му хрумна да заведе Келси на надбягванията. Възнамеряваше да отиде с Пърси и Джереми, но в последния момент им каза, че ще се срещнат там.

Не го направи само за да ѝ достави удоволствие. Без съмнение младата му любовница щеше да се забавлява, но това не бе единствената причина. Той се опита да се държи като дискретен любовник, който посещава интимната си приятелка само вечер, обаче установи, че това не му се нрави. През деня се занимаваше с бизнес, опитвайки се да се държи така, сякаш нищо в живота му не се е променило. Но сутрин с усилие на волята напускате Келси и едва дочакваше залеза, за да се отпрати към къщата ѝ.

Днес си каза, че нищо няма да се случи, ако един-единствен път заведе любовницата си на обществено място. Проблемът бе, че той се наслаждаваше прекалено много на нейната компания. Тя го караше да се смее, не го уморяваше с безкрайно бърборене, беше интелигентна и умна. Често след вечеря двамата разговаряха за литература и той бе удивен, че можеше да спори с нея по най-различни философски въпроси. Младият мъж се наслаждаваше на всяка минута от дискусиите.

Не знаеше дали всичко това може да се превърне в сериозен проблем. Някъде в дъното на съзнанието му се гнездеше мисълта, че интимната приятелка се използва само за едно-единствено нещо. Последната му любовница непрекъснато настояваше да я придружава навсякъде, нещо, което безкрайно го дразнеше. Нито пък се бе наслаждавал на компанията на Марджъри извън спалнята. Ала Келси бе съвсем различна. Не му додяваше с безкрайни искания и капризи, всъщност единственият път, когато му бе поискала нещо, бе молбата ѝ да я целуне.

Споменът го накара да се усмихне. Напоследък доста често се усмихваше без някаква видима причина. Дори камериерът му го

забеляза. Келси непрекъснато бе в мислите му и истината бе, че тя се бе превърнала в нещо безкрайно скъпо за него.

Келси бързо се облече за излизане. Дерек не обичаше тя да прекарва дълги часове пред огледалото, заета с прическата и тоалета си. Въпреки това винаги изглеждаше прекрасно и днешния ден не бе изключение.

Бе ходила още няколко пъти при шивачката и се бе завърнала с няколко комплекта дрехи, в това число роклята в сапфиреносиньо. Изглеждаше толкова красива, че на Дерек му се прииска времето да е по-хубаво, за да я изведе на разходка из Хайд Парк в открита карета. Мисълта бе толкова скандална, че той самият се стресна. Да се разхождаш из Хайд Парк с дамата, за която си сгоден, бе едно, но с любовница — съвсем друго. Подобни неща бяха вършили навремето двамата му по-млади чичовци, но те никога не се бяха съобразявали с хорското мнение. Ненапразно се славеха като едни от най-големите лондонски развратници.

Надбягванията щяха да се състоят извън Лондон. Въпреки множеството екипажи, успяха да се промъкнат между една каляска и един файтон точно до пътеката, откъдето се разкриваше идеална гледка към пистата. Хората бяха започнали да прииждат. Виждаха се няколко дами, дошли със съпрузите си или с някой член на семейството, но времето бе студено и по-голямата част от изисканите дами от висшето общество не бяха удостоили надбягванията с присъствието си. Дерек не бе особено разтревожен, че някой познат може да го види с Келси. Никой, освен Джереми и Пърси не знаеше за нея, а освен това тя щеше да остане в каретата. Вътре гореше мангал, ала денят не бе толкова мразовит, нямаше вятър и дори слънцето се показваше от време на време. Поднасяха се чай, различни напитки и леки закуски, но повечето от господата си бяха донесли храна и Дерек не беше изключение. Госпожа Хърсъл му бе приготвила кошница със сандвичи, сладкиши и няколко бутилки вино. Храната бе достатъчна не само за него и Келси, но и за двамата му приятели.

След първото надбягване те се присъединиха към тях. Лицето на Пърси сияеше. Изглежда, притежаваше шесто чувство по отношение на конете и надбягванията, защото никога не губеше. За него залаганията не бяха нещо сериозно, той просто се забавляваше.

— Струва ми се, че вече си прибрал солидна печалба — отбеляза Дерек, като видя самодоволното му лице.

Приятелят му отвърна едно „хм“ и насочи внимание към кошницата със сандвичите.

— Има ли смисъл да питаш? — престорено тъжно отвърна Джереми.

Братовчед му се засмя:

— Пърси невинаги е прав за залаганията. Много добре си спомням как веднъж загубих няколко хиляди лири, само защото послушах съвета му.

Той направи страдалческа физиономия.

— Никога няма да го забрави — оплака се той на Джереми.

— Мисля, че се забавляваше, като изигра стария Ник за залозите при първото надбягване.

Лицето на Пърси грейна.

— Така е, но и Ник винаги успява да ми провали сделката, ако се натъкна на някой чистокръвен жребец. Не знам как го прави, но винаги успява.

— Тук ли е Никълъс?

Пърси кимна.

— Той регистрира онзи жребец, който купи от мен. Онзи, който ще бяга в четвъртия манш.

— Трябваше да го поканиш да се присъедини към нас — каза Дерек.

Джереми се задави.

— Ами, струва ми се, че няма да е много добра... — Не довърши, тъй като вратата на каретата се отвори и Реджина Идън, съпругата на Никълъс, се качи при тях. Очевидно затова Джереми не одобри идеята на братовчед си, и Дерек трябваше да признае, че е имал право. Сега се питаше как, по дяволите, ще представи своеволната си братовчедка на любовницата си.

— Стори ми се, че разпознах екипажа ти, Дерек — рече тя, наведе се, за да го целуне по бузата, и се отпусна на седалката до него. Сетне се обърна към Джереми: — Защо не ми каза, че той е тук?

Джереми пхна ръце в джобовете си и се отпусна на седалката срещу тях.

— Не се сетих — измънка.

— Реджи, какво, по дяволите, правиш тук? — попита Дерек. — Та ти не обичаш конните надбягвания.

— Така е. — Младата жена сви рамене и сетне се усмихна. — Не знам как стана, но се обзаложих с Никълъс, че новият му кон няма да спечели днес, така че трябваше да дойда, за да се уверя лично. Нали не мислиш, че ще повярвам на думите му, след като той толкова мрази да губи от мен?

Дерек се извърна настрана, опитвайки се да прикрие Келси, която седеше от другата му страна. Непосилна задача, като се има предвид лъскавата сапфирена рокля на любовницата му.

— Можеше да попиташ мен — изтъкна той.

Реджина повдигна вежди.

— Когато те виждам толкова рядко? И откъде да знам, че ще бъдеш тук? — След тези думи го бутна безцеремонно назад, за да не ѝ пречи.

— Колко се радвам да те видя отново, Келси. Нямах представа, че познаваш братовчед ми.

От мига, в който зърна Реджина Идън да влиза в каретата, тя изпадна в паника. Едно бе да разговаряш с непознат човек и да го оставиш да си мисли каквото иска, след като не очакваш пак да го видиш, а съвсем друго да го видиш отново.

Затова се бе извърнала към прозореца, надявайки се като Дерек, че жената няма да я познае, но надеждите ѝ бяха напразни.

— Нима Дерек е ваш братовчед, лейди Идън?

— О, да. Израснали сме заедно. И моля те, наричай ме Реджи, както всички останали от семейството... — Тя замълча и многозначително погледна Джереми. — Почти цялото семейство.

Дерек бе забравил за първоначалното си смущение. Сега бе напълно изумен.

— Реджи, откъде познаваш Келси?

— Срецнахме се онзи ден при шивачката. За мен бе огромно удоволствие. Но, за бога, какво търси тя тук сама с теб? Знаеш какви зловни клюки ще плъзнат.

— Тя е... тя е...

Той заекна, не знаейки как да продължи, когато Джереми внезапно се намеси:

— Братовчедка на Пърси.

Пърси примигна.

— Тя е?... — Силно смушкване в ребрата от страна на младежа го накара да продължи: — Моя братовчедка. Да, далечна братовчедка от страна на майка ми, досега не си чувала за нея.

— Великолепно — възкликна Реджи. — Когато се срещнахме, инстинктивно разбрах, че ще станем добри приятелки, а сега вече знам защо. След като е роднина на Пърси, значи тя е близка и на нашето семейство. Тази вечер трябва да я доведеш на вечеря у дома, Пърси. Разбира се, и вие сте поканени — обърна се тя към братовчедите си.

Тримата мъже изпаднаха в паника.

— Това няма да е...

— Не е възможно...

— Аз имам друг...

Обаче тя решително ги прекъсна и смръщи вежди.

— Да не би наистина да мислите, че ще успеете да ми се изплъзнете с глупавите си извинения, когато съм в града само за няколко дни? Баща ти и леля Джорджина вече приеха поканата, Джереми. Същото се отнася и за чичо Тони и леля Рослин, така че ще стане чудесна семейна вечеря. Каквито и планове да имате, те не са по-важни от една семейна вечеря, нали?

Джереми завъртя очи. Дерек се отпусна назад, проклинайки случайността. Реджи винаги постигаше своето, като го правеше с невинното изражение на малко дяволче.

— Това означава ли, че всички ще отидем? — обърна се Пърси към Дерек.

Той изпита желание да убие приятеля си на място. Братовчедите нямаха друг изход, освен да приемат поканата на Реджи, но Пърси можеше да се измъкне, тъй като не бе член на семейството. Но как можеше да очаква от този малоумник да прояви здрав разум? Не, не и добрият стар Пърси.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Никълъс примигна. Бе се замислил за онова, което Пърси навремето му бе казал — че няма никакви роднини, близки или далечни, а ето че днес се бе появила някаква братовчедка. Разбира се, че бе чул и останалото, което съпругата му каза... макар и доста смътно.

— Разбира се, че те чух, любима. Но какво те кара да мислиш, че са шикалкавели? Може би са имали други планове за вечерта.

Тя нетърпеливо изсумтя.

— Ако са имали някакви важни планове, щяха да ги споменат, нали? Ала не го направиха. И тримата никак не бяха очаровани от идеята да дойдат тази вечер.

— Много добре знаеш, че на практика Пърси и Джереми живеят тук, тъй като идват твърде често. Така че вероятно наистина са имали нещо друго предвид, а ти само си въобразяваш, че са се опитвали да се измъкнат.

— Така ли смяташ? — скептично го изгледа съпругата му. — Е, това беше доста странно, ако питаш мен — каза Реджи на съпруга си, докато се обличаше за вечеря. — Искам да кажа, че и тримата шикалкавеха и се опитваха да измислят някакви извинения, сякаш наистина не искаха да дойдат. За бога, та това е само една вечеря, няколко часа от скъпоценното им време. След това ще могат да отидат където си поискат, което навярно обикновено и правят...

— Казваш, че младата дама била братовчедка на Пърси? — намръщено попита той.

Реджи въздъхна.

— Чу ли поне една дума от това, което ти казах, след като споменах за братовчедката на Пърси?

— Реджи, струва ми се, че вдигаш много шум за нищо. Моля те, успокой се. Ако има нещо нередно, сигурен съм, че ще го открия. Между другото, благодаря ти, че си поканила Дерек и Пърси, иначе щях се чувствам малцинство.

Той, разбира се, имаше предвид чичовците й Джеймс и Тони. Не изпадна във възторг, когато му спомена за семейната вечеря. Реджи го мушна в гърдите и се закани:

— Тази вечер не искам никакви битки. Обеща ми, че ще се държиш прилично.

Никълъс невинно й се усмихна и я прегърна.

— Ще се държа прилично, ако и те сторят същото.

Младата му съпруга въздъхна примирено, опасявайки се, че вечерта ще се провали. Кога ли нейните чичовци са се държали прилично?

Антъни дръпна Дерек настрана, преди да се оттеглят в трапезарията за вечеря. Всички се събраха в салона. В интерес на истината се държаха изключително прилично, нещо, което рядко се случваше, когато се намираха в една и съща стая с Никълъс Идън. Но това може би се обясняваше с факта, че присъстваха и деца — Джеймс държеше за ръка неговата малка Джаки, а Рослин носеше бебето Джудит. Дерек не можеше да се начуди на промяната в поведението на чичовците си, когато дъщерите им бяха наоколо.

Ала в момента Антъни изглеждаше доста сериозен, докато чакаше другите да излязат от салона.

— Смяташ ли, че е добра идеята да спиш с братовчедката на Олдън?

Дерек се почувства сякаш го бяха ударили в стомаха.

— Какво те кара да мислиш?...

Той го прекъсна със смях.

— Хайде стига, скъпо момче. Нали ви наблюдавах. Та то е изписано на лицето ти.

Младият мъж се изчерви. Тъкмо си бе казал, че вечерта е започнала много успешно.

За съжаление не можа да измисли подходящо извинение, за да не присъства на вечерята, без да си навлече възмущението на братовчедка си Реджи, която до края на живота си щеше да го обвинява, че се е проявил като последен мръсник. Дори мислеше да й пише, че внезапно се е разболял, но като знаеше колко е подозрителна, едва ли щеше да му повярва.

Така че след като разговаря с приятелите си и получи уверението на Пърси, че ще се придържа към лъжата за братовчедката, реши да рискува. В крайна сметка това беше само някаква си семейна вечеря. И дори и да станеше нещо непредвидено и да разкриеха измамата им, нямаше да има скандал, само дето Джейсън Малъри щеше да бъде вбесен.

Никълъс разбра коя е Келси в мига, в който Дерек му я представи, и му хвърли кръвнишки поглед. Ала приятелят му скоро се отпусна, когато видя безупречните обноски на момичето. Никой не можеше да заподозре, че не е истинска дама. Тя изглеждаше като лейди и се държеше като такава. А думите ѝ, че скоро възнамерява да се върне в провинцията, сложиха край на надеждите на Реджи за „ново задушевно приятелство“.

Обаче сам бе издал естеството на връзката им, защото не бе могъл да се стърпи да не гледа влюбено Келси. Не искаше чичо му напразно да се притеснява, че компрометира „братовчедката“ на Пърси, така че преглътна и решително рече:

— Келси не е роднина на Пърси.

— Тя не е какво?

— Не, не му е близка. Реджи я срещнала в един моден магазин и решила, че принадлежи на висшето общество, а когато днес ме видя с нея, трябваше да намерим подходящо обяснение защо една млада дама се движи без компаньонка. Така че на Джереми му хрумна да я представя като братовчедка на Пърси.

— Тогава коя е тя?

— Моя любовница — промърмори племенникът му.

Антъни повдигна черните си вежди.

— Искан ми се да вярвам, че не съм чул правилно. Нима наистина искаш да кажеш, че...

Дерек кимна и чичо му внезапно избухна в смях.

— Мили боже, Реджи ще ти откъсне главата, ако открие, че се е сприятелила с любовницата ти.

Младият мъж потръпна.

— Няма причина някога да разбере. След няколко дни се връща в Силвърли. Така че едва ли пак ще се срещнат.

— Надявай се. Не ти ли е идвало наум просто да кажеш истината на братовчедка си? Тя е омъжена жена, както знаеш, макар че ми се

искаше да си бе избрала по-добър съпруг. Според мен признанието ти едва ли ще я шокира.

— Истина е, въпреки че според мен, понякога не всички проявяваме здрав разум. За себе си съм сигурен. А Джереми просто се опитваше да ни спести неудобството, ако истината излезе наяве. Затова измисли историята с братовчедката на Пърси.

— Е, няма значение дали е роднина на Пърси или някоя вдовица — ухили се Антъни. — Ако бях аз, щях да предпочета последното.

— Пърси е добър приятел, чичо Тони. — Почувства се длъжен да го защити. — Предан, човек, на когото може да се разчита...

— Не се съмнявам в това, скъпо мое момче — прекъсна го по-възрастният мъж. — Но това не му пречи да е един истински глупак.

Последното бе трудно да се оспори, така че Дерек само вдигна рамене. Чичо му го прегърна през рамо и двамата се запътиха към трапезарията.

— Трудно е да се повярва, че тя наистина не е от добро семейство — каза той, преди да влязат. — Сигурен ли си, че не те е излъгала за произхода си?

Дерек застина. Възможно ли бе? Не, изключено. Нито една истинска лейди няма да се предложи на търг, както бе сторила Келси.

Антъни го изгледа и веждите му се повдигнаха в очакване на отговора, ала той поклати глава и неуверено се усмихна.

— Да, сигурен съм.

— Радвам се да го чуя, защото често се случва млади благородници да бъдат хванати в капана на брака с измама, измислена и подкрепяна от роднините на някоя госпожица за женене. Но ти самият го знаеш не по-зле от мен, тъй като досега успешно си избягвал подобни клопки. Просто бъди внимателен, момчето ми. Двамата с Джеймс ще сме последните, които ще те критикуват, но това не се отнася до баща ти. По-добре се постарай Джейсън да не разбере за тази вечер. Проклет да съм, но не бих искал да съм на твое място, ако узнае за тази комедия.

Нито пък Дерек.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Днес получих писмо от Джейсън — отбеляза Антъни, щом дамите излязоха и оставиха мъжете да се насладят на брендите и пурите си. — Пише, че утре следобед ще дойде в къщата на момчето на Еди, но не уточнява защо. Някой от вас знае ли защо нашият най-голям брат идва в града?

— Аз също получих писмо — каза Джеймс и замислено се намръщи. — Джейсън избягва да идва в Лондон, освен ако няма спешна работа или ако не смята, че някой се нуждае от строго мъмрене.

Джерери неспокойно се размърда на стола си.

— Не гледай към мен. И без това вече ми три сол на главата, защото ме изключиха от училището. Джорджи също не остана поназад. Казах ти, че няма да се повтори. Дадох ти дума, не помниш ли?

— Той няма да идва в града заради Джерери — изтъкна Антъни.

Дерек се тревожеше за Келси, която в момента бе сама, без неговата подкрепа с дамите от семейството му. Така че му трябваше известно време, за да разбере, че чичовците му гледат към него.

Той сви рамене.

— Не знам нищо, а миналата седмица бях в Хавърстън. Той нищо не спомена и на сватбения прием. Но днес не съм се прибирал вкъщи, така че не знам дали също не съм получил писмо. А що се отнася до триенето на сол, не съм сторил нищо, което би предизвикало гнева на баща ми.

— Забравяш за търга, стари приятелю — подсказа Пърси. — Ако е узнал, ще има какво да ти каже.

Дерек му хвърли убийствен поглед.

— За какъв търг става дума? — намеси се Джеймс.

— Мили боже, не си я купил наистина, нали? — обърна се Антъни към племенника си.

Преди младият мъж да успее да отвори уста, Джеймс се досети.

— Той е купил Келси? Дяволите да ме вземат, аз пък си мислех, че съм опитал от всичко на този свят.

Дерек погледна укорително чичо си Антъни.

— Значи си му казал?

Чичо му се изкиска.

— Разбира се, че не съм, момчето ми. — Личеше си, че искрено се забавлява. — След като аз веднага забелязах отношенията ви, нима смяташ, че Джеймс ще се остави да бъде заблуден? Та той винаги е бил много по-голям развратник от мен!

Брат му повдигна вежди.

— Извини ме, правилно ли чух? Бил съм по-голям развратник от теб?

— А не беше ли?

— Е, вероятно, но предпочитам определението, което Реджи ми е дала — познавач на жените. Звучи много по-изискано.

— Съгласен съм с теб — кимна Антъни. — Малката палавница умее да се изразява.

— Смятам, че развратен е много по-точно казано — самодоволно се ухили Никълъс.

Зелените очи на Джеймс светкавично се насочиха към съпруга на племенницата му.

— Напоследък спал ли си на кушетката в салона, скъпо момче? — сухо попита той. — Ако не си, ще се радвам да те съпроводя до там.

Младият мъж се изчерви. Всички знаеха, че Реджи се ядосва, когато съпругът ѝ се заяжда с любимите ѝ чичовци. По дяволите, трябваше да си държи устата затворена. Антъни сякаш прочете мислите му.

— Знаеш, че не биваше да се заяждаш с него. Само защото в момента Реджи не е тук, не означава, че няма да узнае за това малко недоразумение.

— Много мило да ми го припомниш, чичо Антъни — промърмори Никълъс.

Той вдигна чашата си с бренди и се ухили:

— Пак заповядай.

Ако на Никълъс му се искаше в момента да е някъде другаде, Дерек би дал мило и драго въобще да не бе идвал тази вечер. Трябва да

е бил луд, за да си въобразява, че никой от семейството му няма да разбере за връзката му с Келси.

Ала след като благодарение на Пърси всички вече знаеха, той се обърна към чичо си Джеймс:

— Искан да поговоря с теб за Келси, чичо Джеймс. През тази седмица два пъти идвах у вас, но теб те нямаше.

— Да, Джорджи ми каза. Смятах утре да мина да те видя, но след като сега всички сме заедно...

— Е, въпросът не е от най-приятните, и то за след вечеря, всъщност е доста отвратителен...

— Не се безпокой за храносмилането ми, момче — прекъсна го Джеймс.

Племенникът му кимна и продължи:

— Случайно се оказахме на онзи търг. Аз нямаш никакво намерение да си купувам любовница... за такава се продаваше момичето... но тогава видях кой наддава за нея. — И той им разказа всичко, което знаеше за Дейвид Ашфорд. Завърши с думите: — Така че, сами разбирате, не можех да оставя Келси в ръцете на този човек.

— Разбира се, че не си могъл — съгласи се Антъни.

Джеймс сурово изгледа племенника си:

— И каква е причината, за да ми разказваш тази история?

Той въздъхна:

— Не мога да се примиря с мисълта, че този лорд, необезпокояван от никого, задоволява извратените си желания. Надявах се, че ти ще ми подскажеш някакъв начин, за да се справя с него.

— О, да — кимна възрастният мъж и на устните му се изписа зловеща усмивка. — Мога да измисля няколко начина.

— Без убийство, разбира се — благоразумно добави Дерек.

Чичо му помълча десетина секунди и сетне отново кимна:

— Щом настояваш.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Жените се качиха на горния етаж, за да прекарат малко повече време с децата си. Малката Джудит спеше безметежно в люлката си в ъгъла, но Джаклин се бе вкопчила в майка си, а Томас щапукаше из стаята и гордо показваше на дамите любимите си играчки.

Келси се чувстваше много уютно сред жените от семейство Малъри. За известно време забрави в какво се бе превърнала и искрено се наслаждаваше на компанията им. Младата жена обожаваше децата, които ѝ отвръщаха със същото. Винаги бе мечтала за деня, в който ще има свои, макар че това вече едва ли щеше да стане, което бе много тъжно. Обаче сама се бе отказала от щастието си. Разговорът се въртеше около децата и съпрузите.

— Чух, че чичо Тони е уредил браковете на Джудит и Джаки още преди те да са били родени — шеговито рече Реджина.

— Е, аз нямам дъщеря, след като Рослин роди последната си, и то само за да му направи напук, уверявам ви — отвърна Джорджи и добави със заговорническа усмивка: — Макар че това е доста интересна идея. Следващия път ще опитам, а освен това съм сигурна, че Джеймс ще бъде във възторг.

— Да направя напук на моя Тони? — удиви се Рослин. — Не се и съмнявам, че Джеймс Малъри ще подскочи от радост, ако разбере.

— Но те не са ли братя? — смутено попита Келси.

— О, да, скъпа моя. И четиримата братя просто обичат да си чешат езиците и да се заяждат един с друг, особено Тони и Джеймс — обясни Рослин. — По-големите много обичат да спорят помежду си, но и двамата по-млади не им отстъпват — вечно се дразнят взаимно и това им доставя огромно удоволствие. О, ако ги слушаш, ще си помислиш, че са врагове, но в действителност са много близки и привързани един към друг.

— И винаги са заедно, когато решат да се нахвърлят срещу някой друг, особено срещу моя Никълъс — добави Реджи с въздишка. —

Надявам се, че няма да е трудно да почистим кръвта в трапезарията, след като толкова дълго ги оставихме сами.

Келси примигна, а другите две гостенки избухнаха в смях.

— Не бих се тревожила за това, Реджи, не и след като Дерек е там — успокой я Рослин. — Той въздейства умиротворяващо на Тони и Джеймс.

— И аз съм го забелязала — обади се Джорджина. — Навярно защото виждат Джейсън в него, а те винаги се държат прилично, когато най-големият им брат е наблизо, освен ако не се карат със самия него.

— Останах с впечатлението, че те се разбират помежду си — смутено се обади Келси. — Наистина ли не харесват съпруга ти, Реджи?

Тя се засмя.

— Ами, разбираш ли, чичо Джеймс и Никълъс навремето са били врагове, но след като срещнах Никълъс и се омъжих за него, на личната им вражда бе сложен край. Все пак чичо Джеймс не би могъл да преследва съпруга на племенницата си. Що се отнася до чичо Тони, е, и той бе разстроен от факта, че Никълъс ме е компрометирал, и би предпочел по-скоро да го застреля, отколкото да ме омъжи за него. Не смяташе, че е подходящ за мен, особено със славата му на развратник и гуляйджия.

— Като че ли Антъни не е бил същият — засмя се Рослин.

— И Джеймс не им отстъпва — добави Джорджина. — Но това е типично за мъжете. Това, което е добро за тях, не е достатъчно добро за любимата им племенница.

— Така че сега това е как да го нарека... приятелска вражда, ако въобще може така да се определи — завърши Реджи. — Само дете чичовците ми винаги излизат победители в словесните си двубои с моя беден Никълъс.

— Хайде, не унивай, Реджи — обади се Рослин. — Забравяш, че сега Уорън ще поеме част от огъня.

— Кой е Уорън? — попита Келси.

— Моят брат — отвърна Джорджина. — Миналата седмица се ожени за една от семейство Малъри. Обаче преди време се опита да качи Джеймс на бесилото, а той едва не го уби с голи ръце. Но това е друга история. Достатъчно е да знаеш, че двамата също бяха смъртни

врагове. Фактът, че Уорън бе негов зет, не намали желанието на Джеймс да го удуши, но след като вече е женен за една от любимите му племенници, има временно прекратяване на бойните действия, както те се изразяват.

— Уорън изцяло се промени, откакто срещна Ейми — намеси се Реджи. — Той беше изключително избухлив, а сега изглежда толкова щастлив, че изобщо не му е до бойни действия. Не сте ли забелязали, че когато те започнат да се заяждат с него, той само се усмихва, вдига рамене и изобщо не им обръща внимание?

Джорджина се засмя.

— Аз забелязах. Това още повече вбесява Джеймс. Не бих се учудила, ако Уорън го прави нарочно.

— Ама, разбира се — засмя се Джорджина.

Келси също го бе усетила. В началото на вечерта бе попитала защо Джеймс нарича дъщеря си Джак. Единодушният отговор бе, защото бил сигурен, че това дразни зет му, което достатъчно ясно охарактеризираше Джеймс Малъри.

— Това ми напомня, че ако още не си хвърлила око на Дерек — каза Реджи и се извърна към Келси, — един от братята на Джорджи може да се окаже отлична партия за теб. Тя има пет, а останалите четирима не са женени.

— Внимавай, Келси — намигна ѝ Рослин. — Нашата Реджи е чудесна сватовница.

— Значи ти се интересуваш от нашия Дерек? — обърна се Джорджина към гостенката. — И аз така си помислих, след като ви видях как се гледате тази вечер.

Лицето на младото момиче пламна. Знаеше, че не бива да идва в тази къща, макар Дерек да ѝ обясни, че не могат да отклонят поканата на братовчедка му Реджи. Всички тези жени бяха много мили и любезни с нея, но сигурно щяха да се отдръпнат ужасени, ако разберат, че тя е любовница на Дерек. Как да се справи с това неловко положение?

Те сигурно смятат, че тя си търси съпруг, а и защо да не го мислят? Тя беше на възраст за женене, макар че с постъпката си бе изгорила всички мостове зад себе си и завинаги се бе простила с надеждата някой ден да се омъжи. Обаче това не се отнасяше до братовчедката на Пърси.

Братовчедката на Пърси бе едно чисто, сладко и девствено момиче, или поне те така си мислеха.

— Дерек е много мил — започна тя, без да знае как да се измъкне от тази каша. — Но...

— И много привлекателен мъж — прекъсна я Рослин.

— Освен това притежава и титла, ако това има значение — добави Джорджина.

Рослин се засмя:

— Ще трябва да извиниш моята американска снаха, Келси. Не цени титлите и бе ужасена, като разбра, че и тя ще има, след като се омъжи за Джеймс.

— Титлите са чудесно нещо, ако ги харесваш — уточни Джорджина.

— Дерек е чудесна партия — продължи Реджи, — но не мисля, че още е готов за брак. А и Келси още не се е запознала с братята ти, лельо Джорджи. Дрю е изключително чаровен, а...

— А какво те кара да мислиш, че братята ми са готови за брак? — усмихна се Джорджина.

— Всъщност според мен никой мъж не е готов за женитба, ако не го побутнеш малко — засмя се Реджи. — Например Никълъс се запъти към олтара под заплахата да бъде скопен от чичо Тони, ако не се ожени за мен.

— Това бе в реда на очакванията, след като той те компрометира, скъпа моя — изтъкна леля й Рослин.

— Да, но той не го е сторил — усмихна се тя. — Само дето всички си мислеха, че е.

— Понякога истината няма значение. Жалко, но хората виждат само това, което е на повърхността.

— Е, аз със сигурност не се оплаквам — каза Реджи. — Все пак това бе единственият начин да го накарам да се ожени за мене. Той също не се оплаква, поне не толкова често като чичо Джеймс.

— О, Джеймс няма да е Джеймс, ако не се оплаква за каквото и да е — засмя се съпругата му.

— Но аз не си търся съпруг — каза Келси, надявайки се, че това ще сложи край на този разговор. — Дойдох в Лондон, за да попълня гардероба си, както и Пърси ви каза, а не да се омъжвам — добави.

Мразеше да лъже и не искаше да продължава, но нямаше друг избор. — След няколко дни се връщам у дома.

— Което е много жалко — заяви Реджи. — Ще поговоря с Пърси да поостанеш малко. Та ти още не си била на нито един бал. Аз ще удължа престоя си, за да те придружа на някой прием в близките дни. Ще се забавляваме чудесно, Келси, помисли си за това.

Да си помисли? Единственото, за което си мислеше сега, бе защо лъжата не е истина? Реджи каза, че баловете били много забавни. Тя никога не бе присъствала на истински бал и се надяваше, че някой ден... Но сега, сега трябваше да си припомни какъв път си бе избрала и че някои неща бяха невъзможни за нея.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейсън не си спомняше друг случай, когато да му е било толкова трудно, както сега, когато трябваше да съобщи на семейството си за предстоящия развод с Франсиз.

Фактът, че той ще бъде причината за скандал, и то когато толкова често бе укорявал братята си, че дават храна на хорските сплетни... Нямаше да му се размине лесно, особено що се отнася до Тони и Джеймс.

Те, колкото и странно да бе, се бяха превърнали в улегнали мъже и след като и двамата имаха прекрасни жени, поведението им бе безукорно. А сега именно той, който винаги бе порицавал скандалното им поведение, щеше да бъде предмет на злостните езици... Не се съмняваше, че двамата му по-малки братя щяха да бъдат доволни от размяната на ролите.

Не бе поканил цялото семейство. Искаше да присъстват само Тони, Джеймс и... Дерек. По-късно те щяха да уведомят съпругите и децата си. Братята му сигурно щяха да се забавляват, но Джейсън се тревожеше как синът му ще приеме новината. В крайна сметка Франсиз бе единствената майка, която синът му бе имал.

Трябваше първо да говори с Дерек насаме. Беше израз на малодушие от негова страна, че предпочете да говори пред всички. Надяваше се, че поне брат му Едуард ще го подкрепи. Освен това се утешаваше с мисълта, че Дерек няма да задава прекалено много въпроси, когато и чичовците му присъстваха.

Всички се бяха събрали, с изключение на Джеймс. Антъни вече няколко пъти го попита защо ги е повикал, но Джейсън му отговори, че ще изчакаат да дойде и брат им.

Докато се измъчваше от предстоящото разкритие, Едуард и Антъни разговаряха за последните семейни инвестиции в минното дело. Нямаше съмнение, че ще бъдат успешни. Едуард бе финансов гений. Дерек изглеждаше малко неспокоен, сякаш се чувстваше виновен за нещо, въпреки че доколкото баща му знаеше, не се бе

замесил в никакъв скандал. Джейсън си каза, че може би, преди да се върне в Хавърстън, ще трябва да посети някои от старите си приятели, за да научи последните клюки.

Най-сетне Джеймс се появи в салона, където всички се бяха събрали.

— Закъсня, братко — укори го Тони.

— Нима?

— Той не поиска да ни каже за какво ни е извикал, докато не дойдеш, а ти закъсня дяволски много.

Джеймс пренебрежително изсумтя.

— Не съм закъснял, братле. По-скоро вие сте подранили.

— Няма смисъл да спорим, след като вече всички сме се събрали — умиротворително се обади Едуард.

— Седни, Джеймс — подкани го Джейсън.

Брат му изненадано повдигна вежди.

— Толкова ли е зле?

— По дяволите, стига празни приказки, Джеймс, сядай по-бързо — изръмжа Антъни.

Джейсън вътрешно въздъхна. Нямаше да му бъде никак лесно. Той се изкашля и каза:

— Помолих ви да дойдете тук, защото искам първи да узнаете новината — двамата с Франсиз се развеждаме.

Млъкна, изчаквайки реакцията им. Братята му мълчаха и смаяно го гледаха. Той бе имал време да свикне с мисълта, но за тях новината бе като гръм от ясно небе.

— Да не би да се шегуващ, Джейсън? — пръв се окопоти Антъни.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да не би да смяташ, че ще се шегувам с нещо толкова сериозно? — попита Джейсън.

— Просто исках да бъда сигурен — рече Антъни и избухна в смях.

Едуард се намръщи и рязко изрече:

— Не виждам нищо забавно, Тони.

— О, напротив... — Той едва не се задави от смях.

— Не разбирам...

— И не би могъл, Еди — прекъсна го Джеймс. — Ти никога не си изпитвал гнева на Джейсън.

— Сигурно това е от голямо значение — студено отбеляза Едуард.

— Разбира се, че е. Това, което разсмя Тони, е, че този път за разнообразие Джейсън е героят на скандала. Аз самият го намирам за доста освежаващо... И доста закъсняло.

— Не се и съмнявам — с отвращение го изгледа по-големият му брат.

— Имам предвид развода, не скандала. Този брак бе абсурден от самото начало и отдавна трябваше да му се сложи край. Джейсън най-после се е вразумил...

— Всъщност Франсиз иска развод — уточни потърпевшият.

— Франсиз! Е, това променя нещата — заключи Едуард.

— Много лесно можеш да го предотвратиш.

— Вече съм решил да се съглася.

— Защо?

Джейсън въздъхна. Очакваше, че Едуард ще го подкрепи, а не че ще се нахвърли върху него. Бе сигурен, че Джеймс ще припадне от смях, каквато бе реакцията на Антъни. Вместо това Джеймс явно бе съгласен с него. Невероятно. А Дерек още нищо не бе казал. Той се бе намръщил, но лицето му по-скоро издаваше загриженост, отколкото съжаление.

— Тя иска да се омъжи отново, Еди. Ще бъде егоистично от моя страна, ако не й позволя, след като никога не сме имали нормален брак, както знаеш.

Едуард поклати глава.

— Още от самото начало знаеше, че бракът няма да бъде нормален. Навремето те предупреждавах, че рано или късно ще съжالياваш, но ти не ме послуша. Казвах ти, че няма да можеш да се измъкнеш от тази примка, но ти заяви, че това нямало значение, тъй като никога няма да пожелаеш да се ожениш отново.

— Да, така е, ти ме предупреди. И тогава това нямаше значение. Но трябва ли да ме упрекваш за решението, което съм взел преди много години, когато бях длъжен да мисля и за по-малките ни братя?

— Не ти желая този развод, а тя — настоя Едуард.

Антъни продължаваше да се хили, наблюдавайки любопитно най-големия си брат. Джеймс седеше с безстрастно изражение на лицето и със скръстени пред гърдите ръце. Едуард се бе зачервил от негодувание и Джейсън разбра, че трябва да отиде докрай.

— Тя си има любовник, Еди. Сама ми призна. Именно за него иска да се омъжи.

Антъни примигна.

— Франсиз има любовник? Ето на това му се вика новина! — Отново избухна в смях.

— Съвземи се, скъпо момче — скара му се Джеймс. — Това не ми се струва толкова забавно.

— Франсиз! Неговата Франсиз?! Никога не бих го допуснал — едва успя да изрече. — Тя е толкова стеснителна — невзрачна мишка. Кой би си помислил, че някога ще се осмели... Ами като се има предвид темпераментът на Джейсън, тя е рискувала живота си, като му е признала. Не мога да повярвам, наистина не мога!

Новината наистина не бе за вярване, затова Джеймс погледна към Джейсън, който рязко кимна.

— Да, истина е. Аз също бях смаян, както можете да си представите. Но след като размислих, реших, че нямам право да я обвинявам, че ми е изневерила, след като аз никога... тя никога не ми е била истинска съпруга.

— Джейсън, ти си изключително търпелив мъж — намръщено отбеляза Едуард. — Съпругеските задължения може и да се пренебрегнат по взаимно съгласие, но разводът никога не е бил решение на проблемите, поне в нашите кръгове.

— Никога е силно казано — отвърна Джейсън. — И във висшето общество има разводи, само че са много по-рядко.

— Моят баща отлично знае какъв позор ще навлече един развод върху името на семейството — за пръв път се обади Дерек. — Обаче смятам, че е изключително благородно от негова страна да се съгласи с молбата на Франсиз.

Джейсън се усмихна на сина си и облекчено въздъхна. Най-много го безпокоеше неговата реакция.

— Хайде стига, Еди — изтъкна Джеймс. — Дори и момчето е разбрало, че този брак е безсмислен и обречен. — Обърна се към Джейсън: — Трябваше да кажеш достатъчно ясно, че не търсиш

одобрението ни, а че просто ни съобщаваш решението си. Твоят проблем, братко, е, че прекалено много обръщаш внимание на хорското мнение. В крайна сметка това си е лично твоя работа и след като ти не съжаляваш, какво значение има мнението на останалите?

— Не всички можем да си позволим лукса да не се съобразяваме с общественото мнение. Имаме задължения и отговорности, с които сме длъжни да се съобразяваме, но както сам каза, решението е взето и няма място за спор. Благодаря ти за разбирането, Джеймс.

— Мили боже, това ли съм направил? — престорено ужасено възкликна брат му. — Тони, хайде да поизлезем на чист въздух и да си премерим силите. Май днес съм загубил здравия си разум.

Ангъни се ухили.

— Вероятно за него е било толкова трудно да го каже, колкото за теб да го смелиш. Но винаги съм готов да влея малко разум в главата ти.

— Не се и съмнявам — изсумтя Джеймс.

Джейсън се усмихна, докато гледаше след двамата си по-малки братя, които излязоха от салона. Сетне срещна неодобрителния поглед на Едуард и въздъхна.

— Според мен правиш грешка, Джейсън.

— Разбирам защо смяташ така, Едуард. Предпочитам да мисля за това като за поправка на една отдавна направена грешка.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Разбрах най-сетне какво означава „семейна среща“ както я нарича баща ми — каза Дерек, когато влезе в салона.

Келси седеше в дълбокото меко кресло до прозореца с ръкоделие в ръцете. Тя бързо го скри под възглавничката и го погледна, изчервявайки се.

Ала когато заговори, гласът ѝ бе спокоен както обикновено.

— Не знаех, че е имало семейна среща.

— Права си. Ти излезе от стаята заедно с останалите жени, преди да се повдигне този въпрос.

Тя се намръщи.

— Нека не говорим за миналата вечер, ако нямаш нищо против.

Младият мъж трепна. Когато миналата нощ я доведе в дома ѝ, Келси беше доста разстроена. Нещо повече, бе бясна, загдето я бе поставил в неловко положение да лъже и да се преструва на такава, каквата вече не бе.

Това, което му каза, не излизаше от съзнанието му:

— След като толкова много се срамуваш от мен, че трябва да ме представяш като „вдовица“ или нечия „братовчедка“, не е ли по-добре да не ме водиш на места, където се налага да обясняваш коя съм?

Всъщност Дерек изобщо не се чувстваше засрамен от нея, тъкмо обратното — изпитваше гордост, че тя е негова дама. И след като помисли, установи, че истинската причина да не намери благовиден предлог да откаже поканата на братовчедка си Реджи бе, че всъщност той искаше да представи Келси на семейството си. Колкото и да звучеше невероятно, но това бе самата истина. Не, никак не се срамуваше от нея. Връзката помежду им обаче беше нещо, което трябваше да се прикрива и за нещастие той нямаше друг избор.

— Толкова ли ти бе трудно да се срещнеш с роднините ми? — попита.

— Твоите роднини са много мили хора, особено жените. Чичовците ти са малко странни, тъй като непрекъснато се заяждат

пomeжду си, но това не ме засяга. Ала истината е, че ти ги излъга за мен, а не биваше да го правиш. Изобщо не трябваше да ме водиш там.

Той самият отлично го знаеше, ала стореното — сторено.

— Моите чичовци знаят — призна си младият мъж.

— Знаят какво?

— Че си моя любовница.

— Нима си им казал? — ахна Келси.

— Не, те сами са се досетили. Самите те са имали безброй много любовници... преди да се оженят. Във всеки случай аз съм виновен, защото не можах да се сдържа да не те гледам.

— И как си ме гледал?

— Доста... интимно.

— А защо си го правил?

— Не знаех, че съм те гледал така, докато те не ми го казаха — оправда се Дерек.

Младата жена се изчерви и както обикновено нейната невинност го възбуди. Той пристъпи към нея, но се спря и прокара ръка през златисторусата си коса, ядосан на себе си.

Току-що бе нарушил собствените си правила, идвайки преди обед. Тази сутрин бе научил смайваща новина и макар това да не я засягаше, му се искаше да я сподели с нея. Ала бе съвсем неподходящо да я люби по това време на деня. Тя сигурно ще се ужаси.

Любовниците трябваше да се посещават по тъмно, в малките часове на нощта. И без това напоследък идваше по-рано, за да могат да вечерят заедно. И ако продължаваше в същия дух, може би ще бъде най-добре да се пренесе да живее при нея, за да прекарват цялото си време заедно.

Каква невероятно изкусителна мисъл! Да се събужда до нея всяка сутрин. Да закусва с нея. Да може веднага да сподели с нея всичко, което го вълнува, а не да чака с нетърпение да стане подходящо време, за да я види. Да я люби, когато я пожелае.

Отхвърли тази мисъл. Бе прекалено изкусителна. Какво, по дяволите, става с него? В началото дори не искаше любовница. Сигурно Келси го е променила. Той бе много доволен, че тя е негова, но все пак...

— Ти спомена за някаква среща? — обади се младата жена, тъй като мълчанието бе продължило прекалено дълго.

— Баща ми ще се развежда.

— Не те разбрах.

— За това беше срещата — обясни младият мъж и леко се изчерви. — Затова ни извика, за да ни го съобщи.

Меките ѝ сиви очи се изпълниха с искрено съчувствие, тя стана, приближи до него и го прегърна.

— Майка ти сигурно е съкрушена.

— Всъщност...

— Ти също.

Тя се опитваше да го успокои и това дяволски му харесваше. Искаше да се наслади на тези няколко мига, преди да ѝ каже истината.

— Не, не е точно така. Тя е моя мащеха, разбираш ли, и аз я харесвам, макар че тя не е била достатъчно често с мен, за да я обикна. Освен това тя е тази, която иска развод.

— Тогава сигурно баща ти е...

— Не, не, скъпо момиче, никой не е съкрушен, наистина, освен може би чичо Едуард — добави и леко се намръщи. — Той се опита да убеди баща ми да не се развежда, но едва ли някой е в състояние да промени решението на Джейсън Малъри, щом веднъж го е взел.

— А чичо ти защо е против?

— Вероятно защото разводът ще предизвика скандал.

— Но ти ми каза, че баща ти ненавижда скандалите.

— Така е, но в случая ще направи изключение, за да върне свободата на Франсиз. Разбираш ли, бракът му никога не е бил нормален. Той се оженил, само и само да осигури майка на Реджи и мен. Ала не се е получило. Както вече ти казах, мащехата ми рядко се задържа вкъщи.

— Защо?

— Ами тя непрекъснато боледува — обясни Дерек. — Така че по-голямата част от годината прекарва в Бат.

Келси въздъхна и облегна глава на гърдите му.

— Хората не бива да се женят, ако не се обичат.

— По принцип не бива, но доста го правят.

— Радвам се, че не си разстроен от новината.

— А ако бях?

— Щях да ти помогна да я преживееш.

— Защо? — меко попита той.

Изненадано го погледна.

— Защото нали това се иска от една любовница?

Дерек едва не се засмя. Това по-скоро бе задължение на съпругата, не на любовницата. Една любовница можеше да се разтревожи, ако покровителя ѝ не е доволен от нея, но едва ли щеше да се развълнува от семейните му неприятности, които нямат пряко отношение към нея.

— Би било много великодушно от твоя страна, скъпа моя. — Нежно погали бузата ѝ. Бе възбуден от близостта ѝ. — Може би все пак ще се възползвам от утешенията ти.

Младият мъж я вдигна на ръце и се запъти към вратата.

— Не отиваш в спалнята, нали?

— О, тъкмо натам съм се запътил.

— Но аз нямах предвид такова утешение — протестира Келси.

— Знам, но аз се нуждая тъкмо от него и изобщо не ме интересува, че още няма обяд.

Думите му прозвучаха толкова войнствено, че тя само примигна.

— Всъщност и мен — промълви.

— Наистина ли?

— Разбира се. А защо да ме интересува?

— Няма никаква причина, мила моя — широко се ухили той.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Този следобед Дерек трябваше да изпълни няколко поръчки и реши да вземе Келси със себе си. Желанието бе импулсивно и сигурно не биваше да му се поддава. Явно съвсем се бе размекнал и Келси бе виновна за това.

Тя се бе превърнала във великолепна любовница. Никога не бе изпитвал такова удоволствие с друга жена. Усещането бе близо до истински екстаз. А след невероятните часове, които прекараха току-що, никак не му се искаше да се разделя с нея.

Роклята, която облече, го изненада. Като се изключи ужасната червена рокля, която носеше, когато я видя за пръв път, дрехите ѝ бяха много изискани и в тях тя приличаше на истинска лейди.

Но днес роклята и бе от кадифе в изненадващ светлооранжев цвят, украсена по краищата с бледожълта коприна.

— Не мога да те позная в тази рокля. Толкова е ослепителна.

Действително роклята се отличаваше от останалите ѝ дрехи, които бяха подбрани с вкус, с фини нюанси на цветовете и изтънчена кройка, така че не биеха на очи и подчертаваха красотата ѝ.

Забавно, каза си Дерек, като осъзна, че току-що я бе обидил, но Келси не изглеждаше оскърбена, по-скоро замислена, когато отвърна:

— И аз си помислих, че този цвят е ужасен, но той е подбран от госпожа Уестърбъри съгласно твоите инструкции.

Младият мъж се изчерви. Бе казал на шивачката, че тя е негова любовница и да я облече по подходящ начин. Вероятно жената смяташе, че всички любовници подражават на актрисите, които подбират дрехите си така, че да привличат вниманието върху себе си.

— Деколтето е доста неприлично — добави Келси и видя, че той любопитно погледна към гърдите ѝ, но вече бе закопчала жакета си. — Не, няма да ти го покажа.

— Доста неприлично ли каза?

— Да, доста.

Младата жена въздъхна, когато пръстите му ловко разкопчаха жакета, но не го спря. Когато видя дълбоко изрязаното деколте, разкриващо прекрасните ѝ гърди, Дерек възхитено подсвирна, забравил за отвратително яркия цвят на роклята.

Слабините му пламнаха от възбуда, но той стисна устни и закопча жакета ѝ. Келси го гледаше, очаквайки коментара му, ала той само се усмихна смутено и я поведе към каретата.

Младият мъж заповяда на кочияша да спре пред модния магазин на госпожа Уестърбъри, като остави любовницата си в каретата.

— Направих някои промени в поръчките ти — обясни той, когато след малко се върна.

Не ѝ беше нужно да пита какви са промените. Той не бе харесал цвета на дрехата, но очевидно дълбокото деколте бе грабнало сърцето му. Е, винаги можеше да го прикрие с парче дантела, помисли си и си отбеляза наум да не забрави да си купи на следващия ден.

Бяха на път за адвокатата му, където Дерек трябваше да подпише някакви документи, когато той внезапно почука по покрива на каретата — знак за кочияша да спре — и изскочи навън. Келси видя през прозорчето, че той извика след една двойка на средна възраст.

Франсиз спря веднага, а спътникът ѝ отстъпи няколко крачки назад, сякаш не желаше да го забележат, ала Дерек не му обърна никакво внимание.

— Не знаех, че си в града — каза на мащехата си и я прегърна.

— Аз имах малко... работа, така че останах за няколко дни в Лондон след сватбата на Ейми — отвърна тя.

— Къде си отседнала? Не съм те виждал в градската къща.

— Може би защото не се отбиваш често там?

— Вярно е — ухили се той, — но Хенли щеше да ме уведоми.

— Всъщност, Дерек, отседнала съм в хотел — призна Франсиз.

— Защо?

— Защото не искам Джейсън да ме заvari в къщата.

Младият мъж разбиращо кимна.

— Тази сутрин баща ми ни каза за развода.

Очите ѝ блеснаха.

— Значи той е съгласен?

— Не знаеше ли?

— Не, той никога не ми казва нищо — въздъхна тя. — Макар че в интерес на истината, не съм разговаряла с него, откакто му съобщих, че искам развод. Изпратих му бележка къде да ме намери, но... предполагам, че ще дойде да ме уведоми за решението си.

Франсиз винаги бе харесвала заварения си син, но никога не бе изпитвала майчински чувства към него. Предполагаше, че просто бе лишена от майчински инстинкт. Ако знаеше, че Джейсън се жени за нея само за да осигури майка на сина си и племенницата си, сигурно никога нямаше да се съгласи на този брак.

А и навремето бе прекалено млада, за да мисли за деца. Въпреки това не искаше Дерек да се разстройва от раздялата ѝ с баща му.

— Надявам се, че новината не те е натъжила.

— Бях изненадан... но те разбирам. Единствено чичо Едуард се противопостави, страхува се от скандал.

— Скандалът няма да засегне семейството ти, тъй като аз съм причина за развода. Обществото само ще съчувства на Джейсън. Предполагам, че щеzakлеймят мен, но тъй като никога не съм водила светски живот, това не ме засяга.

Тя намекваше за любовната си връзка с друг мъж и това привлече вниманието на Дерек към спътника ѝ. Той беше слаб, невзрачен мъж, който навярно не тежеше повече от петдесетина килограма и бе само с няколко сантиметра по-висок от Франсиз, което означаваше, че едва стигаше до рамото на Дерек.

Този мъж бе причинил неприятности на семейството му, заради него баща му ще трябва да преживее срама на един скандал. В гърдите му се надигна гняв. По дяволите, малкият негодник ще си плати за това!

Дългата ръка на Дерек се протегна, сграбчи мъжа за ревера на палтото и го повдигна от земята. Мъжът извика и се опита да се отскубне от неочакваната хватка. В очите му се четеше ужас, но това не уталожи гнева на младия лорд.

— Не знаеше ли, че лейди Франсиз е омъжена, когато протегна мръсните си лапи към нея? Ще те размажа само с един удар, малки глупако!

— Пусни го веднага, Дерек! — извика лейди Франсиз. — Да не би да си полудял? Нима щях да изневеря на баща ти, ако бях щастлива с него? Но той не само че ме накара да страдам, но ми изневерява от

първия ден на нашата сватба. Освен това трябва да ти кажа, че бракът ни никога не е бил консумиран!

Дерек смаяно я изгледа.

— Никога?

— Никога — рязко повтори тя, — но това не означава, че през всичките тези години баща ти е спал сам.

— Това обвинение е абсурдно, мадам — остро отвърна той. — Та баща ми почти не е напускал Хавърстън.

— Не е необходимо да напуска Хавърстън, след като любовницата му живее под неговия покрив!

Бе толкова изумен, че рязко отпусна ръка и мъжът падна на земята.

— Коя е тя?

Франсиз вече съжаляваше за думите си. Поклати глава и се спусна да помогне на спътника си да се изправи.

— Коя е? — изкрещя Дерек.

— Не знам — излъга жената.

— Лъжеш, мадам.

— Няма никакво значение коя е тя — упорито му заяви. — Важното е, че не аз първа му измених, въпреки че той от самото начало ми е дал доста основания за това. Не желая повече да говоря за това и не искам да се нахвърляш върху Оскар. Той не е виновен за проваления ни брак, на който отдавна трябваше да сложа край.

Тя хвана Оскар под ръка и двамата бързо се отдалечиха. Дерек остана да гледа втренчено след нея.

Някой докосна ръката му и той се сепна, като видя Келси.

— Ей богу, съвсем забравих, че ме чакаш.

— Това е съвсем очевидно — усмихна се тя. — За какво беше всичко това?

Той кимна към отдалечаващата се двойка.

— Мащехата ми и нейния любовник.

— О, разбирам. Струва ми се, че бе готов да убиеш нещастния мъж.

— Едва се сдържах — промърмори Дерек и я поведе към каретата.

— Странно — замислено рече тя.

— Кое?

— Ами ако баща ти изглежда като теб, не мога да си представя как мащехата ти е предпочела друг мъж, особено този невзрачен човечец.

Този комплимент го зарадва и Дерек буйно я прегърна.

— Има нещо още по-странно. Тя заяви, че през всичките тези години баща ми нито веднъж не я докоснал. Нещо повече — имал е любовница, която живее под един покрив с него.

— Невероятно! Е, това е доста шокиращо — смаяно поклати глава Келси.

— Ами къщата е доста голяма — добави Дерек, сякаш това обясняваше нещата.

— Значи ти не си знаел, така ли? — Той поклати глава. — И все още не знаеш? Нямах никакви предположения?

— Никакви — въздъхна младият мъж.

— След като баща ти се развежда, това вече няма значение, нали?

— Не... освен че ще полудея, докато не разбере коя е.

— Необходимо ли е?

— Кое?

— Да разбереш?

— Абсолютно.

— Но след като през всичките тези години не си заподозрял нищо, това означава, че баща ти много добре пази тайната си и ще продължава да я пази, не мислиш ли?

— Вероятно си права — съгласи се Дерек.

— Няма ли да се откажеш?

— Няма начин — ухили се той.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дерек възнамеряваше да изпълни само няколко поръчки, без да се среща с познати, но вместо това непрекъснато налиташе на хора, близки до семейството — първо Франсиз, а след това — Маршал, с когото се сблъска при шивача си.

Келси бе останала в каретата и той се надяваше, че Маршал няма да разбере за присъствието ѝ. Обаче Маршал държеше на всяка цена да сподели последните клюки с Дерек, така че го последва навън до каретата. Веднага зърна Келси, макар тя да се сви в най-тъмния ъгъл на каретата, но бе невъзможно мъжът да не забележи яркооранжевата ѝ рокля.

Той бе най-големият син на Едуард, макар да бе с три години по-малък от Дерек. Не любопитства коя е Келси, нито пък братовчед му благоволи да му даде някакво обяснение. Ала в този момент към каретата се приближиха двама от приятелите на Маршал и сър Уилям, най-безцеремонният от тях, след като няколко минути оглежда влюбено Келси, зададе неизменния въпрос:

— Роднина ли е на граф Лангтън, чиято съпруга го застреля?

Лаконичният отговор „не“ не го удовлетвори.

— Тогава коя е тя? — настоя сър Уилям.

— Аз съм вещица — заяви Келси, преди Дерек да успее да отговори. — Лорд Малъри ме нае, за да урочасам един човек. За този мъж ли ставаше дума, Дерек?

Дерек примигна смаяно, но Уилям пребледня и на лицето му се изписа истински ужас. Младият мъж не можа да се сдържи и избухна в гръмогласен смях, докато Келси гледаше съвсем невинно.

— О, бих казал, че не е много забавно, Дерек — обади се Маршал.

— Очевидно Уилям не е набелязан за урочасване — намеси се третият спътник, което още повече развесели Дерек. — Бих искал да узная кой е нещастникът?

Маршал въздъхна и извърна очи към небето, а Дерек едва не се задави от смях.

— Вероятно сте разбрали, че се шегувам, джентълмени? — разнесе се спокойният глас на Келси. — Аз не съм вещица... поне доколкото знам.

— Тя е само една магьосница — най-сетне успя да заговори любовникът ѝ и нежно ѝ се усмихна.

— Това бе великолепно хрумване, мила моя — каза ѝ малко покъсно, когато каретата потегли. — Шега, вместо лъжа. Много съм доволен, че прояви такава съобразителност.

— И коя лъжа щеше да използваш днес — за братовчедката или за вдовицата?

Спътникът ѝ се намръщи.

— Наистина нямах представа, че ще се получи така, Келси. Опитвах се да се отърва от Маршал, но той ме последва до каретата.

Тя му се усмихна мило, за да покаже, че не му се сърди. Всъщност разходката ѝ доставяше истинско удоволствие, макар да се налагаше доста дълго да седи и да го чака в каретата.

— Ще внимаваме повече да не се повтори, нали? — леко го смъмри тя.

— Разбира се — увери я младият мъж. Обаче, когато влязоха в магазина за кристали, където Дерек искаше да избере подарък за рождения ден на братовчедка си Клер, двамата се сблъскаха с един стар познайник. Този път нямаше нужда от представяне. Двамата биха желали никога да не са срещали този човек. Наистина бе лош късмет да налетят точно на Дейвид Ашфорд. Той тъкмо си тръгваше и без да иска се блъсна в Дерек. Сепна се и се отдръпна, но сетне сините му очи се присвиха и той позна Дерек.

— Виж ти, каква случайност! Да се сблъскам със спасителя на невинните девойки. Да ти е идвало наум Малъри, че някои девизи не искат да бъдат спасявани?

Той настръхна от безцеремонната забележка и язвителния тон.

— Да ти е идвало наум, лорд Ашфорд, че си болен?

— Напълно съм здрав!

— Имах предвид ума ти.

— Ха! — подигравателно се изсмя Дейвид. — Не се съмнявам, че ти се иска да съм луд, но не съм. Освен това имам добра памет. Ще

съжالياваш, че ми отмъкна тази хубавица.

— О, искрено се съмнявам в това — равнодушно отвърна Дерек, но добави с хладен тон: — Доколкото си спомням нищо не е било откраднато от теб. Имаше търг и ти можеше да продължаваш да наддаваш.

— Когато е известно колко са богати всички от рода Малъри? Не ставай смешен. Но ти обещавам, че ще дойде денят, в който ще съжالياваш, че си се изпречил на пътя ми.

Дерек безгрижно сви рамене.

— Ако въобще съжالياвам за нещо, Ашфорд, то е, че още си жив, когато отрепка като теб е трябвало да бъде удушена още в люлката.

Мъжът замръзна и лицето му пребледня. Дерек искаше Ашфорд да го предизвика на дуел, ала той съвсем точно го бе преценил — лордът бе страхливец, който беше смел само със слабите и безпомощните.

— Ще запомня думите ти — тихо изсъска лорд Ашфорд. Сетне студеният му поглед се обърна към Келси. — Ще чакам да ти се насити и да те изхвърли. Тогава ще бъдеш моя и ще си платиш за това, че ме накара да чакам...

Дългият му извит пръст бе насочен към гърдите на Келси и сигурно щеше да я промуши, ако Дерек не сграбчи ръката му. Пръстът изпука и Ашфорд извика. Ала лорд Малъри не бе свършил с него. Можеше да понесе заплахи срещу себе си, но не и срещу младата жена.

— Счупи ми пръста! — изрева Ашфорд, тъй като той продължи да го стиска.

— Да не мислиш, че всички тези кристали наоколо ще ми попречат да смачкам мръсната ти физиономия? Помисли си добре, Ашфорд, защото и пет пари не давам дали ще счупя ръката или главата ти.

Мъжът пребледня, а собственикът плахо се намеси:

— Моля ви, господа, не бихте ли пренесли спора си някъде другаде?

— Не му позволявай да те въвлече в скандал — прошепна Келси на ухото на любовника си.

В магазина нямаше други посетители и собственикът отчаяно закърши ръце. Ала Дерек кимна и пусна Ашфорд.

— Обичаш да повтаряш, че другите ще съжаляват. Сега ме слушай добре: ако още веднъж се приближиш до нея, няма да има за какво да съжаляваш, защото няма да имаш спомени, нито пък гнусното ти дихание ще мърси повече земята. Просто ще престанеш да съществуваш.

След което грабна една кристална ваза и я тикна в ръцете на собственика:

— Купувам това.

— Разбира се, милорд. Моля, заповядайте насам.

Мъжът забърза към бюрото в ъгъла, за да увие покупката и да напише разписка за парите.

Дерек хвана Келси под ръка и двамата минаха покрай Ашфорд, без да го удостояват с поглед. След миг чуха затварянето на външната врата.

Келси въздъхна с облекчение. Собственикът — също. Обаче Дерек все още беснееше от гняв. Трябваше да пребие онази отрепка Ашфорд. Вече съжаляваше, че не го бе сторил, независимо от скандала, който щеше да предизвика побоят в скъп магазин за кристали.

Ядосан на себе си, хвърли пълна кесия на собственика.

— Задръж рестото... и не разказвай на никого за този нещастен инцидент.

— Какъв инцидент? — отвърна с усмивка мъжът. Нямаше основание да бъде недоволен — стоката му бе спасена, а джобовете — пълни.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

С момчешката си усмивка, весел нрав и приятните маниери, лорд Малъри изглеждаше доста безобиден, ала днес Келси бе открила, че зад привидното безгрижие и лековато поведение, се крие суров и решителен мъж. Когато видя лорд Ашфорд, тя се вцепени от ужас и споменът за онзи ужасен търг изплува отново, ала Дерек сякаш мигновено се преобрази в друг мъж и младата жена бе доволна от тази промяна. Любовникът ѝ не бе беззащитно и мекушаво светско конте.

Тъкмо обратното. Едва не счупи пръста на лорд Ашфорд, и то съвсем съзнателно. Тя не се съмняваше, че щеше да му счупи не само пръста, ако не му бе напомнила за скандала, който неминуемо щеше да последва.

Много добре знаеше какво е отношението на Дерек към скандалите и бе сигурна, че само споменаването на думата ще уталожил гнева му. Не бе сигурна защо го бе направила. Може би не искаше да бъде свидетел на неговата жестокост. А може би от съжаление към бедния собственик, треперещ за стоката си. А може би защото инстинктивно искаше да предпази Дерек от нещо, за което по-късно щеше да съжалява.

Бе решила, че като любовница ще се старае да остане равнодушна и безучастна към мъжа, който плащаше за услугите ѝ. Ала се страхуваше, че това е невъзможно. Харесваше Дерек, обичаше да бъде с него, обичаше да се люби с него, харесваше всичко, свързано с него. Чувствата ѝ ставаха все по-силни и тя се страхуваше, че ще се влюби в него, освен ако той не стори нещо, за да ги промени.

Тази мисъл я ужаси. Не искаше да се влюбва в него. Не искаше да страда един ден, когато ѝ каже, че не се нуждае повече от услугите ѝ. Ала този ден рано или късно щеше да настъпи. И когато дойдеше, искаше да въздъхне с облекчение, а не да плаче за разбитото си сърце.

Дерек и преди бе имал любовници, знаеше го. Пърси и Джереми споменаха в един разговор, че последната връзка е продължила няколко месеца, не години, а само няколко месеца.

Огромната сума пари, която бе платил за нея, не означаваше нищо за богат благородник като лорд Малъри. Не, в мига, в който му се прииска нещо ново, ще я отпрати, без да се съобразява с чувствата ѝ. Толкова бе просто. А Келси не знаеше какво да направи, за да понесе спокойно раздялата. В никакъв случай не биваше да допуска да се влюбва в Дерек Малъри.

Двамата пътуваха в мълчание. Ръката му обгръщаше раменете ѝ, а пръстите му лекичко ги разтриваха.

Когато спряха за последен път, Келси не пожела да го придружи, а и той не настоя. Когато се върна, ѝ подаде малък пакет.

— Това е за теб. Отвори го.

Погледна нерешително малката кутийка. Отвори я и видя малък изящен медальон със сърцевидна форма, заобиколен от диаманти и рубини, окачен на фина златна верижка. Много семпла, много елегантна и много скъпа вещ.

— Не трябваше да правиш това — меко рече Келси, загледана в медальона.

— Разбира се, че трябваше. В този миг се чувствам толкова виновен, че ако не кажеш, че ми прощаваш, сигурно ще се разплача.

Очите ѝ се разшириха от изненада, но един поглед към лицето му бе достатъчен да я убеди, че се шегува. Младата жена тихо се засмя. Той нямаше да се разплаче, но наистина изглеждаше виновен.

— Денят не беше особено успешен, нали? — унило я попита.

— Не съвсем.

— Наистина съжалявам, че трябваше да се срещнеш с онова копеле Ашфорд.

Келси потрепери.

— Той е жесток мъж, нали? Видях го в очите му онази нощ, когато наддаваше за мен.

— По-лошо е, отколкото можеш да си представиш.

Разказа ѝ за сблъсъка си с лорд Ашфорд.

— Ако някога отново го срещнеш, Келси, и аз не съм с теб, тръгни си незабавно... ако не искаш да пострадаш.

Тя пребледня и стомахът ѝ се сви от страх.

— Да пострадам?

— Да, този мъж е много опасен. Независимо къде се намиращ, трябва да викаш за помощ. В никакъв случай не бива да го допускаш

близо до себе си.

— Разбира се, че няма — увери го тя. — Всъщност надявам се, че никога повече няма да го срещна. Но ако това се случи и ако аз го видя първа, няма да позволя той да ме забележи. Обещавам ти.

— Добре, а сега ми кажи, че ми прощаваш.

— Прощавам ти, макар да няма за какво — усмихна се Келси. — А сега вземи това и го върни обратно. Не е нужно да ми купуваш бижута.

— Това е много нетипично за една любовница, Келси — засмя се младият мъж. — Няма да го върна. Смятам, че много ще отива на виолетовата ти рокля.

— В такъв случай предполагам, че ще бъде много невъзпитано от моя страна, ако не ти благодаря за подаръка — въздъхна тя.

— Да, много невъзпитано.

— Благодаря ти, Дерек — дари го с ослепителна усмивка.

— За мен е удоволствие, скъпа.

Прибраха се и вечеряха заедно, а след това той се качи в спалнята. Смяташе да се прибере вкъщи, за да се види с баща си за вечеря. Обикновено, когато баща му идваше в Лондон, двамата прекарваха вечерите заедно. Освен това не бе сигурен дали Джейсън няма да тръгне рано на другата сутрин за Хавърстън и дали ще може да поговори с него. Младият лорд искаше да поговори с баща си за тайнствената любовница, но желанието му да бъде с Келси се оказа по-силно.

Знаеше, че неочакваната среща с Ашфорд я бе изплашила и смутила и той се тревожеше за нея.

Ашфорд смяташе, че тя е била отредена за него и най-безсъвестно му е била открадната. Забележката му, че ще я накара да си плати за чакането, означаваше, че той я смята за своя собственост. А кой би могъл да каже какво се мътеше в болния мозък на този човек?

Дерек не можеше да бъде непрекъснато с нея. Тя трябваше да излиза на посещения при шивачката, да пазарува, да се разходи. Не можеше да я накара да стои по цял ден затворена вкъщи.

Реши, че на другата сутрин непременно трябва да поговори с чичо си Джеймс. Опита се да се убеди, че напразно се тревожи, но в никакъв случай не искаше да оставя Келси сама тази нощ.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин посети чичо си Джеймс. Не се отби вкъщи дори да се преоблече. Срещата с чичо му го успокои. Келси не се намираше в непосредствена опасност, тъй като Джеймс бе изпратил двамата си икономи да следят Ашфорд. Арти и Анри не бяха типични икономи, затова младият мъж си отдъхна. Навремето и двамата бяха от пиратския екипаж на чичо му и му бяха служили почти десет години. След като Джеймс продаде „Мейдън Ан“, задържа двамата си верни другари като икономи в лондонската си резиденция, работа, която искрено ги забавляваше.

Бившите пирати не си поплюваха и не блестяха с изискани обноски, но това не притесняваше Джеймс, а съпругата му Джорджина отдавна се бе отказала от опитите си да ги цивилизова. Неосведомените посетители, които не бяха роднини, можеха да бъдат стреснати от недружелюбното излайване: „Не са вкъщи!“ и вратата се хлопваше пред смаяните им лица. Или пък ако имаха късмет, можеха да бъдат посрещнати: „Какво, по дяволите искате?“. Разбира се, тези „любезности“ не се отнасяха до дамите. Те се допускаха в къщата и вратата се хлопваше зад гърбовете им без никакви обяснения.

Двамата бивши пирати бяха изключително подходящи за работата, която Джеймс им бе възложил. Те бяха проследили Ашфорд до двете му резиденции — едната в Лондон, а другата в покрайнините, която изглеждала като изоставена. Там Ашфорд прекарвал по няколко часа, но никога не оставал за през нощта.

След това Арти и Анри го проследили до някаква кръчма в най-бедните квартали на града. При тези думи Дерек се вцепени, но чичо Джеймс му обясни, че Арти се престорил на пиян и вдигнал такава врява, че дошла нощната стража и Ашфорд побързал да изчезне.

Дерек изпрати бележка на Келси да не се безпокои за лорд Ашфорд, тъй като той се е погрижил за него. След това се запъти към градската къща, за да се срещне с баща си. Джейсън не изглеждаше особено щастлив да го види и младият мъж предположи, че Франсиз

му е казала за вчерашното им стълкновение. Обаче причината бе съвсем друга.

— Нима наистина си си купил любовница в някакъв публичен дом, и то в присъствието на твои познати?

Едва не се свлече като покосен със секира на стола, на който се канеше да седне. Баща му го гледаше с убийствен поглед и вената на слепоочието му пулсираше.

— Откъде си разбрал?

— Нима си смятал, че няма да разбере, след като там е имало толкова много хора?

Дерек мислено прокле хорското клюкарство.

— Надявах се, че джентълмените обикновено не си признават, че посещават подобни места.

Баща му презрително изсумтя.

— Миналата вечер наминах в клуба. Срегнах един приятел, който е решил, че трябва да бъде уведомен за постъпката ти. Приятел на негов приятел е бил там същата вечер. Новината вече е обиколила и останалите клубове, а мъжете сигурно са я споделили със съпругите си.

Лицето на Дерек пламтеше от срам, но той се опита да се защити:

— Знаеш, че подобни неща не се коментират със съпругите.

— Много успокоително — застрашително процеди Джейсън. Какво, за бога, те накара да участваш в подобен търг?

— Смятах, че спасявам едно невинно момиче от...

— Невинно? — прекъсна го маркизът на Хавърстън. — Между другото, коя е тя?

— Казва се Келси Лангтън. Не означава нищо особено за мен, така че няма защо да се безпокоиш — побърза да добави. — Но както вече ти казах, аз се включих в наддаването, за да я спася от незавидна участ.

— Не те разбирам.

Младият мъж въздъхна.

— Нямах намерение да се намесвам, татко. Отидохме там да поиграем на карти, докато Джереми се види с една от дамите, която работи там.

— Ти водиш Джереми по такива места? Та той е само на осемнадесет години!

— Джереми е посещавал подобни места доста преди аз да започна или си забравил, че е израснал в кръчма, преди чичо Джеймс да го открие? — Джейсън му хвърли кръвнишки поглед, но синът му продължи: — Както вече споменах, нямах намерение да се намесвам, но тогава видях кой наддаваше за момичето.

— Кой?

— Един мъж, с когото се бях срещал и преди, благородник, и аз бях свидетел какво бе сторил този човек на една бедна проститутка. Той я бе обезобразил и пребил до смърт. Говори се, че само кръвта и жестокостта го възбуждали и удовлетворявали сексуалните му потребности.

— Отвратително!

— Съгласен съм с теб. Всъщност чичо Джеймс обеща да измисли начин как да спре този мъж.

— Джеймс? И как възнамерява да го направи?

— Аз... ами не го попитах.

Джейсън се изкашля.

— Добре. В каквото и да е замесен моят брат, предпочитам да не го знам. Но, Дерек...

— Татко, наистина не можех да позволя това да се случи — прекъсна го младият мъж. — Не можах да измисля друг начин да предпазя момичето, освен самия аз да я купя. Тя наистина се оказа девствена и аз съм дяволски доволен, че я измъкнах от гнусните лапи на Ашфорд.

— Дейвид Ашфорд? Мили боже, бях чул, че някаква жена го е кастрирала още преди години.

— Чувал ли си за него?

— До ушите ми са достигали слухове, че още преди да стане пълнолетен, е изтезавал слугините. Нищо обаче не е било доказано. След това се заговори, че са завели дело срещу него, но не се стигна до съд, тъй като жената, която трябвало да даде показания, отказала да се яви в съда. Разправят, че това струвало огромна сума на семейството му. Спомням си, че една вечер го обсъждахме в клуба — всички смятаха, че парите са изкупили поне малка част от вината му. Ако, разбира се, всички тези слухове са истина.

— Убеден съм, че са истина — кимна Дерек. — Той е станал още по-жесток и изобретателен в мъченията си.

— Да, а съдът не може да предприеме нищо, след като нито една от жертвите не желае да го обвини — въздъхна Джейсън.

— О, той много добре прикрива гнусните си занимания. Аз открих една от жертвите му, тази, която бе пребил до смърт. Надявах се, че ще ми помогне да възбудим дело срещу него. Но той не само ѝ бе заплатил огромна сума пари, но и здравата я бе заплашил. Освен това тя ми каза, че предварително ѝ бил казал какво я очаква и тя се е съгласила, макар да не е смятала, че жестокостта му ще е толкова голяма.

— Много умно и предвидливо от негова страна. Но не желая да се намесваш в тази работа. Остави всичко на Джеймс. Сигурен съм, че той ще намери начин да спре този извратен мъж.

— Аз също се надявам, още повече, че за съжаление вчера се сблъсках с този мерзавец и той ми заяви, че съм му откраднал Келси и че един ден тя ще бъде негова.

Баща му повдигна вежди.

— Значи ли това, че момичето е още при теб?

— Ами тя ми бе продадена за любовница, а аз платих огромна сума за нея.

— Каква сума?

— Предпочитам да не ти каз...

— Колко?

— Двадесет и пет — измърмори.

— Двадесет и пет какво?

— Двадесет и пет хиляди лири.

Джейсън се задави, отвори уста да каже нещо, но сетне отново я затвори и се стовари на креслото зад бюрото. Прокара ръце през косите си и дълбоко въздъхна.

— Сигурно не съм те чул добре. Нали не искаш да кажеш, че си платил двадесет и пет хиляди лири за една любовница? Не... — Вдигна ръка, когато синът му понечи да отговори. — Не искам да знам. Забрави, че съм те питал.

— Татко, нямаше друг начин да предпазя момичето от Ашфорд.

— Мога да ти посоча много по-лесен начин: просто е трябвало да я изведеш от онзи дом. Търгът е бил незаконен и никой нямаше да

те спре.

Дерек се усмихна. Това бе толкова типично за баща му.

— Собственикът Лони едва ли щеше да се остави да измъкнат такава тлъста печалба от ръцете му.

— Лони? — Маркизът се намръщи, сетне отвори лондонския „Таймс“ на втората страница и посочи: — За този Лони ли става дума?

Младият мъж се наведе, за да хвърли поглед на статията, но в следващия миг се зачете с нарастващ ужас. Съобщаваше се, че Лони Килпатрик, съдържател на публичен дом, който бил негова собственост от една година, е бил намерен убит. По-нататък се даваха адресът му и подробности около смъртта му. Бил е промушен няколко пъти в гърдите и е плувал в огромна локва кръв. Нямало никакви следи от убиеца.

— Господи! — промълви Дерек и се отпусна на стола.

— Предполагам, че преди малко говореше за същия Лони, нали?

— Да.

— Интересно, макар да се съмнявам, че има някаква връзка между убийството и търга. Цялата тази кръв, в която е било намерено тялото, ми напомни за това, което ми каза за страстта на Ашфорд към кръвта.

— Той е един презрян страхливец — презрително махна с ръка Дерек. — Той няма да има смелостта да убие човек.

Баща му сви рамене.

— От това, което ми каза, и от слуховете, които се носят за него, останах с впечатлението, че този мъж не е наред с главата. Никой не знае обаче на какво са способни подобни хора. Но съм склонен да се съглася с теб. Щом изпитва удоволствие да изтезава жени, значи наистина е страхливец. А и защо ще убива този сводник, когато очевидно само мъченията на жените му доставят удоволствие? Навярно е обикновено съвпадение.

На Дерек му се искаше да се съгласи с баща си, но в душата му остана съмнение и той отново се разтревожи за Келси. Затова след като се сбoguва с Джейсън, отново се върна в къщата на чичо си Джеймс, за да му съобщи новината за Лони.

Съвсем забрави да попита баща си за любовницата, с която бе живял през всичките тези години. А когато се върна у дома, завари

бележка от Джейсън, с която го информираше, че се връща за Коледа в Хавърстън.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Въпреки уверенията на Дерек, че няма защо да се страхува от лорд Ашфорд, тъй като бил наблюдаван от доверени хора на чичо му Джеймс, близо седмица Келси не посмя да излезе от къщи. Изпрати лакея си при модистката, за да отмени две последни проби. За щастие предния ден бе наела лакей и останалите слуги, необходими ѝ за малкото ѝ домакинство.

Не отиде дори до магазина, където си бе харесала няколко десена — възнамеряваше да ушие няколко неща на Дерек за Коледа: вратовръзка с монограм и носни кърпи, както и дузина копринени ризи, половината от които вече бе завършила.

Макар и странно, на следващата сутрин, след като бе прекарала нощта с Дерек, се чувстваше по-неспокойна и сърцето ѝ се свиваше от страх. Забеляза, че той не на шега е разтревожен, въпреки че се стараяше да прикрие безпокойството си.

Но стоенето ѝ вкъщи имаше и едно преимущество — най-сетне се реши да напише писмо на леля си Елизабет. В него тя обясняваше, че на приятелката ѝ било предписано ново лекарство, което давало надежда за излекуване, и затова двете са отпътували за Лондон, за да бъдат по-близо до лекаря.

Лъжите, които бе принудена да пише, я измъчваха, но още повече я тормозеше въпросът какъв обратен адрес да напише, който леля Елизабет очакваше. След дълго колебание написа истинския адрес на лондонската къща, тъй като не познаваше никого в града, освен Дерек, а бе немислимо да даде неговия адрес.

Пъхна в плика и писмо до сестра си, изпълнено с последни клюки за родния им дом в Кетъринг, за познатите и приятелите — пълни лъжи и измислици. Двете писма я накараха да се почувства толкова презряна и жалка, че през цялата вечер седя намръщена и едва ли бе добра компания за Дерек. Той забеляза колко е унила и попита какво се е случило, но тя нямаше друг избор, освен да му отговори с

друга лъжа: че е неразположена и потисната. На следващия ден получи огромен букет цветя, който я накара да се разплаче.

След като измина една седмица, Келси реши, че е глупаво да се крие повече в къщата. Зимният ден бе светъл и приятен и вероятно това я накара да се реши да излезе. Първо отиде при шивачката, за да направи последните две проби, които бе отложила. Когато влизаше в магазина, се поколеба, страхувайки се да не срещне отново лейди Идън, но страховете ѝ се оказаха напразни.

Приемната бе празна. Повечето от дамите от висшето общество водеха бурен нощен живот и спяха до обяд. Разбира се, имаше и някои изключения.

Тъкмо посегна към дръжката, когато вратата се отвори и тя се намери лице в лице с леля си Елизабет, следвана от Джийн. Сестра ѝ изписка от възторг и веднага се хвърли на врата ѝ. Елизабет бе не помалко изненадана от Келси, макар и не неприятно, за разлика от племенницата си.

— Какво правиш в Лондон? — възкликнаха едновременно и двете.

— Не получи ли писмото ми? — успя да изрече Келси.

— Не... аз... не.

Младата жена съжали, че не е писала по-рано на леля си. Знаеше, че Елизабет очаква вест от нея и се тревожи. Обаче ѝ беше толкова трудно да лъже, да лъже собственото си семейство, хората, които най-много обичаше. Затова бе отлагала толкова дълго, а сега се налагаше да гледа леля си в очите и да я лъже.

— Писах ти, лельо Елизабет, за да ти съобщя, че двете с Ан идваме в Лондон. Препоръчаха ѝ някакъв известен лекар тук, който ѝ даде надежда, че ще се оправи.

— Но това са прекрасни новини!

— Да, така е.

— Означава ли това, че скоро ще се върнеш вкъщи, Кел? — с надежда попита Джийн.

— Не, скъпа, Ан все още е много болна — измърмори и прегърна по-силно сестра си.

— Приятелката на сестра ти се нуждае от нея, Джийн — сърдито добави Елизабет. — Бедната Ан има нужда от някого, който да повдига духа ѝ, а нашата мила Келси е напълно подходяща за това.

— Но какво правиш ти в Лондон, лельо? — отново попита.

Елизабет махна с ръка.

— Нашата шивачка се премести от града и дори не дойде да се сбогува. Можеш ли да си представиш? А пък аз в никакъв случай няма да отида при онази френска нахалница, която отдавна ѝ е конкурентка. Така че реших двете с Джийн да дойдем в Лондон и да си поръчаме няколко рокли за празниците. Няколко мои приятелки ми препоръчаха госпожа Уестърбъри.

— Да, тя е отлична шивачка — съгласи се Келси. — Аз самата си поръчах няколко рокли при нея, тъй като сама знаеш, че тръгнах с много малко дрехи.

— Ако смяташ да останеш по-дълго време, пиши ми да ти изпратя сандъка с дрехите ти. Не искам нищо да ти липсва. За бога, не разбираш ли, че се намираш в Лондон точно в разгара на сезона? Аз имам много приятели тук, които ще се радват да те поканят на обяд или вечеря. Сигурна съм, че приятелката ти ще ти позволи да излезеш за няколко часа.

Леля Елизабет ѝ мислеше доброто, ала тя знаеше, че за нея сезонът бе свършил. Обаче не можеше да признае на леля си, че едва ли някога ще може да се омъжи, така че вместо това каза:

— Всичко това може да почака, лельо Елизабет. Ще се чувствам ужасно, ако изляза да се забавлявам, докато бедната Ан е прикована в леглото. Какво забавление би било това?

Елизабет въздъхна.

— Предполагам, че си права. Но не разбираш ли, че вече си на възраст за женене? Веднага като се върнеш у дома, ще се погрижа за това. Още сега ще започна да правя приготовления. Дълга го на паметта на сестра си — да те видя благополучно омъжена.

Сърцето на Келси се сви. Не искаше леля ѝ да си губи времето и да чертае планове, които никога нямаше да се осъществят. Ала не можеше да ѝ каже да не се занимава с уреждането на брака ѝ, без да ѝ признае истината. А какво щеше да ѝ каже след шест месеца или след година? Че Ан продължава да е на легло? Това извинение дълго време не можеше да ѝ върши работа.

— Не прави никакви специални планове, лельо Елизабет. Наистина не мога да ти кажа колко дълго ще ми се наложи да остана в Лондон. — Това бе най-доброто, което можа да измисли.

— Не, разбира се, че не — съгласи се леля й. — Като заговорихме за това, бих искала да засвидетелствам почитта си на твоята болна приятелка.

Последните й думи я хвърлиха в паника. Сякаш главата й в миг се изпразни — не можеше да измисли нито едно подходящо извинение. А което бе още по-лошо, изведнъж й хрумна, че леля й безсъмнено ще поиска да я посети и когато го стори, Ан няма да я има в къщата, тъй като, разбира се, не съществуваше никаква Ан.

Елизабет не знаеше адреса й и нямаше да го узнае, докато не се върне у дома и не намери писмото й. Защо бе толкова глупава, че да напише истинския си адрес? Защото предположи, че леля й няма да дойде в Лондон. Елизабет никога не посещаваше Лондон. Тя мразеше шума и тълпата. Ала ето че сега бе тук и Келси не смееше да й даде адреса си, без да й каже по кое време на деня е удобно да ги посети. Най-сетне й проблесна спасителна мисъл.

— Лельо, Ан е още много слаба и не приема посетители. Пътуването до Лондон изтощи и малкото й сили и сега трябва да се възстанови за посещението си при лекаря.

— Бедното момиче. Значи все още е зле?

— Ами... да. Преди да започне да взима новите лекарства, я чакахме всеки момент да ни напусне. Докторът каза, че ще са необходими поне няколко месеца, докато се увери, че лекарствата ще й помогнат. Но аз искам да се видя с вас двете, преди да си тръгнете. В кой хотел сте отседнали?

— Ние сме в „Олбъни“. Ето, тук имам адреса. — Тя порови в чантичката си, измъкна едно листче и й подаде.

— На всяка цена ще ви се обадя — обеща младата жена. — Толкова много ми липсвахте и двете. Но сега трябва да вървя. Не ми се иска дълго време да оставям Ан сама.

— Тогава до утре сутринта, Келси — каза Елизабет. Тонът й беше по-скоро заповеден. — Ще те чакаме.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Проклятие, мина сума ти време, откакто онзи слезе от каретата — каза Арти на приятеля си французин, като оправи поводите на конете на екипажа, с който бяха проследили Дейвид Ашфорд. — Почвам да си мисля, че негодникът никога не остава сам.

— Сигурно пак е забърсал някаква женска — отвърна Анри.

Арти въздъхна.

— Е, ще ти река, че беше по-лесно да отмъкнем племенницата на капитана от къщата ѝ, отколкото да спипаме този богаташ.

— Така беше, но тогава щяхме да оплескаме работата, щото не знаехме, че тя се е омъжила за врага му.

Арти презрително изсумтя.

— Отде да знайм? И капитанът не знайше, преди тя да му рече. Тоз път няма да има грешка. Ще трябва да се освободим от слугите и да спипаме мръсника.

— Вече цяла седмица се мотаем наоколо — напомни му Анри. — Копелето не се отдалечава много от къщата или каретата си.

— Пак ще ти река, че трябваше да го хванем в кръчмата. Можехме да го измъкнем през задния вход, а кочияшът му щеше да си го чака отпред.

Приятелят му поклати глава.

— Капитанът рече да стане незабелязано, а кръчмата беше пълна с народ.

— А тази улица не е ли?

Анри се огледа.

— Не е толкоз оживено, а и хората си гледат работата. Кой ще забележи, ако тихичко го подхванем и го набутаме в наш'та карета, вместо в неговата?

— Аз пък ти повтарям, че още по-лесно беше да го хванем, когато ходи в онази къща извън града. Имаше вид на съвсем запусната и май никой не живее там.

— Когато за последен път го проследихме дотам, видях светлинка зад един от прозорците. Ама ти беше заспал.

— Още ли ще мърмориш, че съм задрямал само един-единствен път?

— Два пъти, но кой ти ги брои... — Анри млькна, намръщи се и впери поглед в Ашфорд и една жена, която вървеше до него. — Тя изглежда уплашена.

Арти хвърли бърз поглед към двойката.

— Сигур го познава. Ако бях жена и го знаех какъв е, и аз щях да съм дяволски уплашен.

— Арти, не мисля, че тя върви доброволно с него.

— Какви ги плещиш, по дяволите? Да не смяташ, че той отвлича тази жена, вместо ний да отвлечем него?

Кочияшът на Келси трябваше да премести каретата, за да направи място на една каруца, и не беше там, където тя го бе оставила. Беше няколко метра по-надолу и й махна с ръка, за да привлече вниманието й. Тя се запъти към него, ала мисълта й бе все още заета с неочакваната среща с леля Елизабет и Джийн и тя не забеляза лорд Ашфорд, който приближи към нея. Стресна се, когато той я сграбчи за ръката и тръгна с нея.

— Ако се опиташ да викаш, че ти счупя ръката, хубавице — изсъска и й се усмихна.

Дали бе отгатнал, че тя се готвеше да се разпици? Кръвта се бе отдръпнала от лицето й, а сърцето й бе свито от ужас. Той я побутваше да върви напред, но слава богу, към нейната карета. Ще разбере ли кочияшът й, че се нуждае от помощта му? Или ще помисли, че благородникът с нея й е познат?

— Пусни ме — заповяда тя, ала гласът й приличаше на немощно писукане.

Мъжът се засмя. Смехът му вледени кръвта й.

Трябваше да вика, независимо от заплахата му. Какво означаваше една счупена ръка в сравнение с това, което навярно я очакваше?

Ала той сигурно усети намерението й, защото я стисна още по-силно и изръмжа:

— Аз убих онова копеле Лони, защото ми обеща девственица и ме излъга. Трябваше просто да те продаде на мен, вместо да устройва търг. Обаче съжалявам, че го заклах, защото сега брат му наследи публичния дом, а той не разрешава да се бият курвите. Всъщност не е кой знае каква загуба, защото в онова място само възбуждах апетита си. Трябваше да ходя другаде, за да получа пълно удоволствие, което възнамерявам да изпитам с теб.

Каза го толкова небрежно, сякаш разговаряше за времето. Не съжаляваше, че е убил човек, а че е изгубил нещо, с което е свикнал.

Келси бе толкова парализирана от ужас, че не забеляза как той я избута в една странична уличка, където чакаше неговата карета. Отвори вратата и я тикна вътре. В този миг тя изпищя, но той натисна главата ѝ към седалката и заглуши вика ѝ.

Продължи да натиска главата ѝ и Келси почувства, че се задушаваше. Нима щеше да я убие в каретата си? В този миг той пусна главата ѝ и тя жадно пое глътка въздух. Ашфорд побърза да запуши устата ѝ с един парцал.

Дали кочияшът ѝ бе видял какво се бе случило? Дали ще се опита да ѝ помогне? Ала вече бе твърде късно, тъй като каретата потегли.

В мига, в който я бутна на седалката, тя се нахвърли към него и успя да одраска лицето му с ноктите си, ала той хвана ръцете ѝ, изви ги зад гърба ѝ и завърза китките ѝ.

Въжето бе толкова стегнато, че не след дълго пръстите ѝ изтръпнаха. Парцалът, който запушваше устата ѝ, бе вързан стегнато зад главата ѝ, прорязвайки нежната кожа на лицето ѝ.

Ала тези неудобства бяха нищо в сравнение с това, което я очакваше. Как ѝ се искаше Дерек да не ѝ бе разказал подробно за жестокостите на този мъж и за насладата, която изпитвал, изтезавайки жертвите си.

Трябваше да избяга, преди да стигнат там, където я водеше. Краката ѝ бяха свободни, той не ги бе завързал. Дали вратата на каретата ще се отвори, ако я ритне? Дали ще може да побегне, преди той да я сграбчи отзад? Беше толкова отчаяна, че с мъка сдържаше сълзите си. Само ако можеше да се извърне малко настрани и да ритне...

— Смятах да изчакам, докато той ти се насити и те отпрати, но по начина, по който те защитава, разбрах, че няма да е толкова скоро, а моето търпение не е безкрайно. За твое нещастие, моя хубавице, заради него вече няма да мога да те освободя.

„Той“, разбира се, беше Дерек. Ала вниманието ѝ бе привлечено от думите: „... заради него, вече няма да мога да те освободя“. Нима толкова много се страхуваше от Дерек? Ако успееше да избяга по някакъв начин, щеше да разкаже всичко на любовника си и той щеше да му отмъсти... Да, не бе чудно, че се страхуваше от Малъри. Може би ще може да се възползва от това, ако махнеше парцала от устата ѝ, за да може да говори.

— ... освен, ако не убия и него, разбира се.

Кръвта ѝ отново се вледени. Докато говореше, мъжът не гледаше към нея, а бе зареял поглед през прозореца. Сякаш говореше на себе си. Дали лудите често го правят?

— Той го заслужава заради неудобствата, които ми причини. Обаче още не съм решил как да постъпя с него.

Очите му се извърнаха към нея. Приличаха на късчета лед.

— Може би ти ще успееш да ме убедиш да пощадя живота му?

Келси се опита да му отговори, че наистина може да направят подобна сделка. Ала от устата ѝ излязоха само неясни звуци. Очите ѝ ясно издаваха страха ѝ, примесен с гняв и омразата, която изпълваше сърцето ѝ. Той само се засмя.

Тя не бе глупава. Ако смяташе да убие Дерек, нищо не можеше да му попречи, а най-малко тя. Но младият мъж нямаше да се остави да го заколят като Лони. Никак нямаше да бъде лесно да убие Дерек и Ашфорд го знаеше. Затова се страхуваше толкова много от лорд Малъри. Само ако можеше по някакъв начин да засили страха му...

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Голямата стара къща изглеждаше необитаема. През отворената врата се виждаха мебелите, покрити с чаршафи. Прозорците бяха закрити с плътни завеси, така че вътре не проникваше никаква светлина, а по ъглите висяха паяжини.

Един стар мъж бе отворил вратата, което означаваше, че все пак някой живее в къщата. След по-внимателно вглеждане се разбираше, че мъжът не е толкова стар, колкото уродлив и много грозен. Едната му ръка бе по-дълга от другата, а може би това впечатление се създаваше от прегърбеното и изкривено тяло. Лицето му бе обезобразено, тъй като носът почти липсваше, а издутите бузи му придаваха вид на прасе. Сивата сплъстена коса го правеше да изглежда по-стар, отколкото бе в действителност.

Келси ужасено потръпна при мисълта, че може би Ашфорд е причината за тази уродливост. Сетне се заслуша в разговора между двамата.

Изглежда, този мъж на име Джон бе пазач на къщата и явно обожаваше Ашфорд, че му бе дал работа и подслон. Тя се запита в какво точно се състои тази работа, тъй като Джон не изглеждаше изненадан, че господарят му бе довел в къщата вързана жена с парцал в устата.

— Нова хубавица за вашата колекция, а, милорд? — бе всичко, което попита слугата.

— Разбира се, Джон, и трябва да кажа, че ми създаде доста трудности, докато я доведе.

Слизаха по някакви стълба, която водеше към непрогледен мрак. Джон осветяваше пътя с една лампа. Двамата я дърпаха надолу, тъй като тя не искаше доброволно да върви.

Колекция? Мили боже, надяваше се, че това, за което си мислеше, не е истина. За съжаление най-лошите й страхове се оправдаваха, защото тримата преминаха през дълго мазе, след което

заслизаха по друга стълба, водеща дълбоко под земята. Келси чу тихи стенания.

Всичко наоколо приличаше на затвор и Келси наистина го разбра, докато преминаваха през тежки дървени врати с железни ключалки и огромни катинари. Наоколо се разнасяше отвратителна смрад и единствената светлина идваше от факла в дъното на коридора, откъдето почваха стълбите.

Докато я влачеха по дългия коридор, Келси преброи четири заключени врати, от които не се процеждаше никаква светлина. Дали имаше някой зад тях? Лорд Ашфорд грубо я бутна към петата врата.

Джон вече я бе отворил и бе оставил лампата на пода. В средата на малката стая се виждаше легло, покрито с чаршаф. Стаята беше нова и чиста. Миришеше на прясно дърво, а покрай едната стена бяха наредени четири ведра, пълни с вода... навярно да измие кръвта, след като свърши с нея?

— Много добре, Джон — доволно поклати глава господарят, докато оглеждаше стаята. — Свършил си съвсем навреме.

— Благодаря ви, милорд. Щях да я свърша и по-рано, ако имах помощник, но нали никой не бива да знае.

— Свършил си отлична работа, Джон. Ако имаше помощник, трябваше да делиш с него.

— Не, не искам да дяля с никого. Следващата стая ще е готова след месец.

— Прекрасно.

Келси не ги слушаше. Тя се бе втренчила с безкраен ужас в тясното легло в средата на стаята, в ъглите на което се виждаха кожени ремъци, прикрепени с големи железни халки. Нещастницата разбра, че нямаше никаква надежда да се измъкне оттук, и вече не се съмняваше какво възнамерява да стори с нея лудият ѝ похитител.

Беше се опитала да ритне вратата на каретата, но само нарани крака си и предизвика зловещия смях на Ашфорд. Безполезните ѝ усилия искрено го забавляваха. И сега ръката му продължаваше да я стиска, но тя още можеше да се опита да направи нещо. Двамата бяха заети в разговор и не ѝ обръщаха внимание. Сега...

Келси политна върху Ашфорд, сякаш се бе спънала. Това бе единственото, което можа да измисли, за да го накара да разхлаби хватката си. Можеше да се престори, че припада, ала нямаше да успее

да се изправи бързо, след като ръцете ѝ все още бяха вързани зад гърба ѝ.

Той пушна ръката ѝ и я отблъсна от себе си. Направи го толкова бързо, че беше ясно, че не иска тя да се доближава до него, което беше доста странно, ала Келси нямаше време да размишлява върху този факт.

Без да губи нито секунда повече, се втурна през отворената врата. Зад нея се разнесе зловещото кискане на Ашфорд и той каза нещо, но тя не го чу.

Навярно така ѝ се бе сторило, защото нямаше причина похитителят ѝ да се смее. Ала нито той, нито слугата му се спуснаха да я гонят. Скоро ѝ стана ясно защо, когато стигна до стъпалата и се спъна на първото. Падна и се удари лошо.

Проклетата пола! Не можеше да се изправи и да продължи нагоре, защото ръцете ѝ бяха вързани. Ето защо гадното копеле се бе смяло! Знаеше, че няма къде да му избяга.

Повдигна на високо краката си и достигна до мазето, сетне се изкачи по другата стълба, водеща към първия етаж.

Влезе в салона и се затича към входната врата. Ала тя бе здраво залостена. Опита се да достигне резето, но вдървените ѝ пръсти не можеха да помръднат, а и резето бе твърде високо за нея.

Разочарованието ѝ бе толкова огромно, че едва не се свлече на пода, готова да се примири със съдбата си. В този миг си каза, че в къщата навярно има и други врати, която извеждат навън. Не можеше всички да се заключени! Само че не биваше да губи скъпоценно време. Подутите китки я боляха, а страхът сковаваше сетивата ѝ.

Тогава се сети, че трябва да намери кухнята. Там не можеше да няма нож, с който да пререже въжетото. Обаче бе твърде късно да търси кухнята, която навярно се намиреше в задната част на къщата, където бе входът за мазето и откъдето Ашфорд всяка минута ще се появи. Тъмнината в къщата можеше да ѝ помогне да се скрие. Стаята на първия етаж бе почти празна. Освен това нямаше време да се оглежда. Спусна се към една стълба, която водеше на горния етаж.

Вратите на горния етаж бяха затворени. Опита се да отвори първата, но пронизващата болка я накара да отпусне безпомощно подутите си ръце. Събра всичките си сили и опита отново. Проклетата

врата най-сетне се отвори, но стаята бе празна, както и тази на долния етаж.

Втората стая бе разхвърляна и в нея явно живееше някой — навярно слугата на Ашфорд. Обаче през скъсаните завеси се процеждаше светлина, а и тя нямаше къде да се скрие, освен под леглото, където Ашфорд веднага щеше да я открие.

Третата стая бе тъмна и Келси се запита дали въобще има прозорци. Приблужи до стената, напипа някакви завеси и ги дръпна, но отново нищо. Тази стая бе празна, като първата.

Времето ѝ изтичаше. Той щеше да претърси долния етаж, уверен, че тя не би могла да се изкачи на втория, ала скоро ще разбере грешката си и ще се качи горе. Бе спечелила малко време, но не достатъчно.

— Обещавам ти, че ще те накажа за тази глупост. Ще бъде по-разумно, ако престанеш да се криеш.

Гласът му се чуваше отдалече, което означаваше, че още е в стаята на първия етаж. Значи имаше още малко време.

Забързано приближи към следващата врата. Оказа се празен килер. Следващата... О, боже, отново стълби! Вероятно водеха към тавана. Може би там имаше къде да се скрие. Обикновено таваните бяха наблъскани със стари мебели и ненужни вещи.

Нещастната жена се бе надявала да намери стълби, които водят надолу, към задната част на къщата. Не виждаше края на коридора, не знаеше колко врати ще трябва да отваря. Дали да потърси място, където да се скрие, или да продължи да търси врата, която да я изведе навън? Господи, не знаеше какво да прави!

Трябваше на всяка цена да се измъкне от къщата. Тя бе заобиколена от гора, а той нямаше да я открие сред дърветата.

Затова продължи да отваря вратите. Този път на прозорците нямаше завеси и дневната светлина я заслепи. Зърна едно счупено легло, голям сандък с отворен капак и паянтов гардероб с откачени врати. Дали да не се скрие в сандъка? Не, това приличаше на капан.

Ала светлината ѝ позволи да види, че оставаше само още една врата.

Келси се запъти към нея и натисна дръжката. Бе заключено. Отново се опита да завърти дръжката и тогава чу стъпки.

Спусна се към осветената стая и само притвори вратата, за да може лесно да я отвори. Не можеше да си позволи да я остави отворена, защото Ашфорд веднага ще разбере, че е там. Надяваше се пак да заговори, но той мълчеше. До слуха ѝ достигаха само приближаващите стъпки...

Дали той се опитваше да разбере докъде е стигнала? Вероятно. Когато приближи до края на стълбите, стъпките му станаха потчетливи. Той стъпваше по-тежко. Дали бе нарочно? За да може тя да го чуе и да разбере колко е близо?

Келси чу как спря и огледа първата мрачна стая, осветявайки я с лампата си. В този миг осъзна, че бе оставила всички врати отворени, с изключение на последните две. До нея отново достигнаха стъпките му, все по-близо и по-близо...

Сега навярно бе в разхвърляната стая. Трябваше да погледне под леглото и гардероба. Имаше няколко секунди, докато той оглеждаше стаята, през които можеше да мине покрай него и да се спусне отново по стълбите, водещи към долния етаж. Имаше опасност там да налети на слугата, но трябваше поне да опита.

Ала бе загубила и малкото време, което ѝ оставаше. Вратата на нейната стая се бе затворила и Келси загуби ценни секунди, докато превърти дръжката. Чу как Ашфорд излиза в коридора и тя се спусна към стълбата, водеща към тавана. Мислено се помоли да не се спъне отново. Все още имаше надежда да успее да се скрие някъде.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато стигна края на стълбите и отвори вратата на тавана. Помещението бе много голямо и много дълго, но празно.

Трябваше да се досети, че ще е така. Който и да е бил предишният собственик на къщата, той бе взел всички мебели със себе си. Който и да бе настоящият ѝ притежател, а не се съмняваше, че е Ашфорд, бе донесъл съвсем малко мебели, тъй като не възнамеряваше да живее тук. Той използваше усамотената къща, за да задоволява жестокостта си. Никой нямаше да чуе писъците на изтезаните жертви. Това беше затвор...

Стъпките му се чуваха съвсем ясно. След секунди щеше да отвори вратата. Нямаше къде да се скрие на този таван. Тя бе в капан, от който нямаше изход. Само ако ръцете ѝ не бяха вързани, все още можеше да се бори...

Вратата се отвори. Тя се втрени в него с разширени от ужас очи. Мъжът се усмихна и остави лампата на земята. През малките прозорци влизаше достатъчно светлина и той не се нуждаеше от мъждукащия пламък на лампата. Усмивката му накара кръвта ѝ да се вледени. Би трябвало да бъде ядосан, че е бил принуден да я търси из цялата къща. Би трябвало лицето му да пламти от едва сдържана ярост. Ала вместо това той изглеждаше много доволен, сякаш всичко това безкрайно го забавляваше.

Келси внезапно разбра, че преследването бе част от удоволствието да ѝ даде малка надежда за бягство, а сетне да ѝ хлопне спасителната врата. Затова не се бе спуснал веднага след нея. Копелето е искало тя да избяга, искало е тя да си мисли, че има шанс да се спаси, когато такъв нямаше. Опитът ѝ предварително е бил обречен на неуспех.

— Хайде, ела тук, моя хубавице. — Той протегна ръка сякаш очакваше тя да се подчини незабавно. — Получи своя малък шанс.

Думите му потвърдиха предположението ѝ. В този миг в гърдите ѝ избухна яростен пламък и без да се замисли се хвърли с цялата си тежест върху него. Не я интересуваеше, че ако той падне по стълбите и тя може да го последва. Ашфорд се олюля и се търколи надолу, но Келси успя да се задържи.

Погледна смаяно как се просна в подножието на стълбите. Не беше умрял, но бе зашеметен. Това бе нейният шанс. Младата жена се спусна по другата стълба, водеща на долния етаж.

Най-сетне имаше надежда. Слугата можеше да я чака долу, но имаше вероятност да чака господаря си в мазето. В крайна сметка Ашфорд не искаше да я намери бързо. Това щеше да развали удоволствието от предвкушаната победа.

За съжаление грешеше. Попадна право в ръцете на слугата, който я очакваше в подножието на стълбата. Келси го блъсна с всичка сила в гърдите, ала мъжът дори не помръдна.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— По-тихо, англичанино. Не ми се ще да прережа гърлото ти. Острието едва докосваше врата на мъжа.

— Какво... какво искате?

— Искам да знам защо се промъкваш между тези дървета?

— Не съм се промъквал... просто се опитвах да разбера какво става — опита се да обясни мъжът с треперещ от страх глас.

— А какво става?

— Следвах една карета, но я изгубих, разбирате ли? Една каруца ми препречи пътя, обаче каретата тръгна по този път и след като това е единствената къща наоколо, реших да разбера дали каретата е спряла някъде наблизо. Не съм сигурен, че би било разумно да почукам на вратата на къщата и да попитам. Има нещо странно около това място.

Острието се притисна леко в плътта на мъжа.

— Имаш няколко секунди, за да се изясниш по-ясно, англичанино.

— Почакайте! Отнася се за моята господарка, госпожица Лангтън. Аз съм нейният кочияш. Оставих я пред модния магазин, но когато излезе, един джентълмен се приближи до нея и я качи в каретата си. Обаче тя знаеше, че я чакам. И освен това ме видя. Така че щеше да ми каже, ако искаше да тръгне с този мъж... освен ако той не я е принудил насила да се качи в неговата карета. Затова ги проследих. Мисля, че тя е в беда.

Острието се отдръпна и мъжът облекчено си отдъхна.

— Май и двамата сме тук по една и съща работа, приятелю — каза Анри и извинително се усмихна на вече съвземащия се от уплахата мъжът.

— Ние ли?

— Да, твоята господарка госпожица Лангтън е в къщата. И аз съм напълно сигурен, че не би искала да е там. Каретата, която я доведе, се върна в града, но не знам колко слуги има в къщата, тъй че

не посмях да рискувам и да се притека на помощ на дамата. Моят приятел отиде да повика помощ, но се боя да не стане твърде късно.

— Значи искаш да я спасиш? Откъде да знам, че не си някой от слугите в тази къща? — подозрително попита кочияшът.

— Ако беше така, вече щеше да лежиш на земята с прерязано гърло.

— Значи тя е в смъртна опасност?

— Не ти ли го споменах?

Дерек пристигна в дома на чичо си тъкмо когато той тръгваше. Младият мъж бе твърде разтревожен след загадъчното съобщение, което бе получил и от което нищо не разбра, а изражението на лицето на Джеймс само усили безпокойството му.

— Твоят човек каза, че било спешно — извика Дерек, докато се готвеше да скочи от каретата.

Джеймс му махна да не слиза.

— Ще дойда с теб и ще ти обясня по пътя. Не мислех, че ще дойдеш толкова скоро.

Той бе дошъл с каретата, защото тъкмо се бе прибрал вкъщи, когато пристигна лакеят. Чичо му привърза коня си към каретата на Дерек. Арти бе останал в гората край извънградската къща на Ашфорд, а Анри се бе върнал на Бъркли Скуеър, за да съобщи на Джеймс какво се бе случило. От своя страна той незабавно бе изпратил лакея си да извести Дерек. Освен това изпрати бележка и до брат си Антъни.

— Струва ми се, че Тони няма да успее да се присъедини към нас — каза Джеймс, когато се качи в каретата при племенника си.

— Защо трябва да идва чичо Тони? Какво се е случило?

— Стана това, за което бяхме толкова сигурни, че няма да се случи. Ашфорд е отвлякъл Келси... поне момичето, което е било насила натикано в каретата му, отговаря на нейното описание. Арти не е сигурен, тъй като никога досега не я е виждал. Онзи мъж я е отвлякъл тази сутрин направо от Бонд Стрийт.

Дерек пребледня.

— Тя смяташе да ходи при шивачката си, чийто магазин е точно на Бонд Стрийт.

— Е, има вероятност и да не е тя, Дерек. Мислех да отидем до къщата на Келси и да проверим дали е там, но нямаме време за губене.

— О, господи — простена младият мъж. — Ще убия този негодник!

— Имам други по-добри планове за него...

— Ако само я е докоснал с пръст, ще бъде мъртъв — гневно го прекъсна младият мъж.

— Както искаш — въздъхна чичо му.

Не след дълго спряха пред дома на Ашфорд. Слугите ги увериха, че господарят им не си е у дома, но те не им повярваха.

Докато спореха пред вратата, към тях се присъедини Антъни, който бе разбрал от съпругата си къде да ги търси. Той ги убеди, че навярно слугите не лъжат, тъй като Ашфорд едва ли би се осмелил да доведе у дома си насила жена. Тя щеше да вика и да се дърпа, а това щеше да привлече вниманието на околните, нещо, което едва ли би желал.

Освен това прислугата в дома на лорда едва ли бе осведомена за отворотелните навици на господаря си. Имаше вероятност някои от мъжете да споделят извратеността на работодателя си, но едва ли това се отнасяше и за останалите.

Дерек бе полудял от тревога. Всяка минута бе скъпа. Докато водеха безсмислени разговори със слугите на лорд Ашфорд, този негодник навярно вече изтезаваше Келси. Бяха загубили тридесет скъпоценни минути!

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Защо се забави толкова дълго? — изръмжа към слугата си Ашфорд, докато бавно се изправяше на крака и разтриваше тила си.

— Зърнах браконieri, милорд — отвърна Джон, докато побутваше пред себе си Келси. — Видях ги от прозореца на кухнята, където бях влязъл да търся жената. Промъквах се към края на гората, от задната страна на къщата. Бяха прекалено близо.

— Браконieri? Толкова далеч от главния път? — Дейвид Ашфорд се намръщи. — Не бяха ли ловци?

— Не, нямаха ловни пушки. Бяха двама. Казах си, че е по-добре да изляза и да ги разкарам.

— Дяволски неприятно! Къде са те сега?

— Вързани в конюшната. Май единия го ударих доста силно и не съм сигурен дали е още жив. Другият ще се свести след известно време.

Ашфорд кимна разсеяно.

— Те могат да почакаат... но не и тя. Отлично. Твърде дълго чаках за нея. Справил си се чудесно, както винаги, Джон.

Най-сетне се обърна към Келси и тя видя лицето му. За миг то се изкриви от гняв. Бе успяла да го нарани, когато го бутна надолу по стълбите. Очевидно не бе свикнал жертвите му да се съпротивляват, а още по-малко да му причиняват болка.

Ала след минута ѝ се усмихна с онази вледеняваща кръвта усмивка. По изражението на лицето му разбра, че той с наслада предвкусва предстоящите ѝ мъчения.

Ашфорд кимна към слугата, който я бутна пред себе си. Зад една от вратите се чу жалостиво хленчене. Келси потръпна от ужас.

— Млъквай! — изрева Джон.

Хленченето мигновено престана. Очевидно слугата заповядваше тук и ако не му се подчиняваха, следваше?... Какво следваше? Предположи, че много скоро ще разбере.

Джон бутна вратата на стаята и без да чака заповедите на господаря си, я хвърли върху тясното легло. Младата жена простена от болка.

Джон сграбчи единия ѝ крак и започна да го връзва с кожения ремък. Тя се опита да му попречи, като го ритна гадно със свободния си крак. Ала той не ѝ обърна внимание и пристегна ремъка.

Келси пребледня и стомахът ѝ се сви на топка.

— Важат ли същите правила, милорд?

Въпросът на слугата отклони вниманието на Ашфорд от нея и лицето му придоби отново равнодушно изражение.

— Да, нямаш право да я докосваш, докато не свърша с нея. След това ще бъде твоя и можеш да правиш с нея, каквото си поискаш, както с останалите.

— Това отнася ли се и до блондинката? — с надежда попита Джон.

— Да, да, можеш да я вземеш — нетърпеливо рече той. — Едва ли скоро ще ми се прииска да бъда с нея, след като имам тази хубавица.

— Благодаря ви, милорд. Трябва да призная, че блондинката ми е любимка, макар да съм сигурен, че тази... може да се окаже по-добра. Най-много ми харесват новите и обичам да ги опитомявам. Като ги оставя без храна няколко дни, са готови да направят всичко, за да ощастливят стария Джон.

Дейвид се закиска.

— Сигурен съм, че има много начини да те направи щастлив.

— О, да, милорд. Благославям деня, в който ми предложихте тази работа. Нито една от тези хубавици нямаше да позволи на стария Джон дори да се доближи до тях. А как само се променят, като се намерят тук долу. Да подготвя ли тази хубавица за вас?

— Всъщност умирам от глад — каза Ашфорд. — Трябва да хапна нещо, преди да се захвана с нея. Доста дълго време чаках този миг. Не искам нищо да разваля удоволствието ми. Предполагам, че кухнята е добре заредена?

— Да, милорд, купил съм от вашите любими ястия.

— Много добре. Ти можеш да продължаваш с усмиряването ѝ. Не бих искал, когато се върна, да е изчезнала.

— Ще бъде тук, милорд. Имате думата ми.

Дейвид кимна и му се усмихна.

— Разчитам на теб, Джон, винаги съм ти вярвал. О, да не забравя, донеси ми инструментите — добави. — Не искам да губя време да ги взимам от килията на блондинката.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Инструменти? Какви инструменти? Звучеше като инструменти за изтезания, което не беше изненадващо, като се вземе предвид цялата обстановка наоколо. Или може би наричаше бичовете си инструменти?

В съзнанието ѝ изплуваха думите на Дерек: „Той пребива жертвите си с камшик. Очевидно видът на кръвта го възбужда“.

Господи, защо ѝ бе разказал всичко това? Предпочиташе да не знае какво я очаква. Неизвестността я плашеше, но знанието я ужасяваше.

Той бе отишъл да се нахрани. Поне това бе нещо нормално в целия този кошмар. Дали яде бързо? Или бавно? След колко време ще се върне, за да се „заеме“ с нея?

За малко бе отложила неизбежното. Но той го желаше. Това бе част от удоволствието му. Сега бе отишъл да задоволи естествените си потребности, но скоро щеше да се върне.

Джон все още бе при нея. Ашфорд му бе казал да продължи с усмиряването ѝ. Той грубо я претърколи на една страна, за да развърже ръцете ѝ. Сетне пристегна с кожен каиш едната ѝ китка, като затискаше другата ръка зад гърба ѝ.

Ала дори и да успееше да я измъкне, ръката ѝ бе толкова изтръпнала, че Келси не можеше да я помръдне.

Уродливият слуга завърза с каиш и другата ѝ ръка и излезе от стаята. Не отиде далеч. Чу как отключи една врата и отвътре се чу задавен плач, който не спря, докато вратата отново не се затвори.

Младата жена потръпна. Мили боже, в плача на непозната звучеше смразяващ кръвта ужас. Навярно нещастницата бе помислила, че Ашфорд влиза при нея. Келси знаеше, че няма да издържи дълго на това място. Щеше да загуби разсъдък си в очакването на следващия ден, който навярно щеше да ѝ носи само нови страдания и болка.

Джон се върна в стаята ѝ. Постави върху корема ѝ три камшика с различна дължина и... нож. Значи това бяха инструментите на Ашфорд. Тези, които щеше да използва върху нея. Тя повдигна глава и

се втрени в тях. Почувства, че ѝ прилошава. Мъжът се засмя, когато видя ужаса в очите ѝ.

— Ще остане достатъчно от теб, когато той свърши, момиче, а това ми стига. Аз не съм толкоз придирчив.

Тя го погледна. Видя, че очите му са сини и доста красиви, ала не се забелязваха заради уродливото му лице.

Бе забравила думите на Ашфорд, че ще бъде негова и слугата ще може да прави каквото си иска с нея. Нима вече щеше да има значение?

Пазачът не остана при нея, за да злорадства. Затвори вратата зад себе си и излезе, но не заключи. Остави и лампата. Навярно, за да може да продължи да се взира в инструментите.

Келси се изви силно нагоре и камшиците и ножът паднаха на пода. Вече не можеше да ги вижда, но това не означаваше, че се е отървала от тях. Главата ѝ забуча и почувства, че ще повърне. Ако устата ѝ не бе запушена, сигурно щеше да започне да крещи. Опита се да се извие и да разхлаби каишите около китките си, но безуспешно.

Вратата отново се отвори. Този път беше Ашфорд. Вероятно се бе нахранил.

Всички мускули на Келси се напрегнаха от страх. Той погледна към „инструментите“ на пода и се наведе, за да вземе един от тях.

Мъжът не бе напълно луд. Ако може да събуди нормалното в него, може би ще я остави на мира и ще я пусне да си върви. Надеждата беше нищожна, но бе единствената, която ѝ бе останала.

— Освободете ме сега, лорд Ашфорд, преди да е станало твърде късно. Не биваше да ме отвличате, но аз няма да кажа на никого какво сте направили, ако...

— Не съм те довел тук, за да те освобождавам, хубавице — отвърна той и приближи до леглото.

— Но защо ме отвлякохте? Нали тук има и други момичета. Аз чух... — Навреме спря, за да не каже плача им.

— Да, бездомни курви, които нямат приятели, на които да липсват и от които никой не се интересува. Въпреки че има и една, която купих на търг.

— Защо ги държите тук?

— А защо не? — сви рамене той.

— Ще ги освободите ли някога?

— О, не, не мога да направя това. Никоя, която е дошла тук, не е излязла.

— Но те не са дошли доброволно! — извика Келси. — Поне аз не съм!

— И какво от това?

— Защо се нуждаете от толкова много?

Ашфорд отново сви рамене.

— Раните не зарастват бързо.

Каза го толкова равнодушно, сякаш не той ги бе причинил. Изобщо не изпитваше вина за това, което вършеше.

Той пхна ножа под полите на роклята ѝ и с рязко движение срязва плата. Келси ахна, а мъчителят ѝ се усмихна.

— Не се тревожи, хубавице. Тези дрехи няма да ти трябват повече — каза и раздра роклята до кръста. Сетне огледа ръкавите на жакета ѝ. — Вие курвите сваляте дрехите си по няколко пъти на ден, така че тук сме достатъчно любезни, за да ви спестим тези затруднения.

Ашфорд се засмя, сякаш бе казал нещо изключително забавно.

— Аз не съм курва.

— Разбира се, че си, точно както и тя беше.

Отново спомена името на другата жена, и то с такъв тон, сякаш тя е била най-голямата грешница на земята.

— Коя е тя?

Очите му студено блеснаха и той я удари през лицето.

— Никога не я споменавай!

Плесницата бе толкова силна, че главата ѝ подскочи. Усети как ножът се плъзга под ръкава и го разрязва.

— Или какво? Ще ме биете? Нали тъкмо това възнамерявате да направите?

— Мислиш, че няма и други начини да те накарам да страдаш, точно както тя правеше? Уверявам те, че само ти и онези проститутки там ще чуват виковете ти.

Господи, нещастните жени можеха да чуват писъците си. Досега тя бе чувала техните, а сега те щяха да чуват нейните.

Дали и това бе съзнателно, за да се увеличи страхът на жертвите? Вършеше всичко уверено, сякаш повтаряше многократно изиграна сцена. Имаше само един зрител — слугата, който явно го обожаваше.

И никой никога нямаше да узнае за отвратителните неща, които се вършеха в тази къща.

От колко години Ашфорд се забавляваше по този начин? Откога бяха заключени онези жени? Той бе пребил до смърт онази жена в кръчмата, за която Дерек ѝ бе разказал, но тя поне бе свободна. А какво ще стане с жените тук, които никога нямаше да излязат на свобода, за да не разкажат какво се върши в тази къща. Какво става с тях, когато му омръзне да ги изтезава?

Трябваше да го накара да говори. Всеки път, когато казваше нещо, спираше да разрязва дрехите ѝ. Обаче Келси се поколеба дали отново да спомене за „нея“.

— Вие ме откраднахте от лорд Малъри. Да не мислите, че той няма да ви отмъсти?

Ашфорд спря за миг. Върху лицето му премина сянка на тревога, но бързо изчезна.

— Не ставай смешна — отвърна презрително. — Курвите непрекъснато бягат от господарите си.

— Не и когато не искат, а той знае, че аз не искам да избягам от него. И той не е глупав. Ще знае къде да ме търси. Единствената ви надежда да се спасите от гнева му, е да ме пуснете веднага.

— Ако дойде тук, ще го убия.

— Когато лорд Малъри дойде тук, той ще ви убие. Но вие много добре знаете това, лорд Ашфорд. Много смело е от ваша страна да предизвикате смъртта по този начин.

Той пребледня.

— Той не може да направи нищо без доказателства. А освен това никога няма да те намери тук. Никой не знае за това място и никога няма да узнае.

Изглежда имаше отговори за всичко. Споменаването на Дерек нямаше ефект. Да, той се страхуваше от лорд Малъри, обаче се чувстваше в безопасност тук.

Ашфорд се премести от другата страна на леглото, за да среже и другия ѝ ръкав. Времето ѝ изтичаше. Трябваше отново да спомене другата жена. Това бе единственото нещо, което нарушаваше спокойствието му.

— И нея ли сте водили тук?

— Млъквай!

Въпросът ѝ го бе вбесил, защото ножът се изплъзна и поряза рамото ѝ. Келси трепна от болката, но тя нямаше да я спре. Този път поне не я удари.

— Защо я мразите толкова много?

— Млъквай! Аз не те мразя. Никога не съм те мразил. Но ти не трябваше да бягаш с любовника си, когато татко разбра, че си курва. Той наби мен, защото теб те нямаше. Трябваше да му позволиш да те убие, както той искаше. Ти си го заслужи. Когато те намерих, не исках да го правя вместо него, но какъв избор имах? Трябваше да бъдеш наказана. И все още трябва.

О, господи, той я мислеше за другата жена... неговата майка! Той я бе убил и сега отново се готвеше да я убие, за да я „накаже“ за греховете ѝ. С въпросите си го бе тласнала към най-тъмната страна на неговата лудост.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Каретата забави ход и спря.

— Защо спряхме? — извика Джеймс.

Арти приближи до прозорчето на каретата и заговори:

— Това е къщата, за която ти казахме, капитане. Ашфорд няколко пъти идва тук. Това е единственото място, където може да доведе момичето, но мисля, че сега не е тук.

— Защо?

— Защото оставих Анри да пази къщата. Ако Ашфорд беше довел момичето тук, и Анри щеше да е тук. Освен това мястото ми изглежда изоставено. Не съм видял никакви хора с километри наоколо.

Джеймс слезе от каретата и огледа къщата. Дерек и Антъни го последваха.

— Дяволското място изглежда необитаемо — обади се Антъни.

— Наистина ли някой живее тук?

Арти сви рамене.

— Никога не сме виждали някой друг, освен Ашфорд.

— Трябва да претърсим къщата — намеси се Дерек. — Това е последната ни надежда и аз няма да си тръгна, докато не погледна навсякъде.

— Съгласен съм — кимна Джеймс и се обърна към останалите: — Арти, ти претърси наоколо и конюшните, ако има такива. Тони, опитай се да намериш дали има заден вход. С Дерек ще опитаме през предния.

— Защо аз трябва да се промъквам отзад, докато вие сте отпред?

— Помисли малко, момче. Нямаме време за спор.

Антъни погледна към Дерек и смутено се изкашля.

— Предполагам, че си прав.

— И побързай — добави Джеймс. — Съмнявам се, че копелето е тук, след като Анри го няма. Но това не е единствената ни надежда. Анри може да е проследил негодника и да ни изпрати бележка при първа възможност.

Последното бе казано за успокоение на Дерек, но не постигна желанието ефект.

Може би вече бе късно, за да се спаси момичето.

— Е, изглежда, че все пак има някой тук — обади се Антъни, докато се взираше в къщата. — Не знам дали не ми се е сторило, но видях светлинка на тавана.

Да, светлинката бе много слаба и едва се забелязваше, но не беше мираж. Това означаваше, че мястото не е напълно изоставено.

Дерек приближи до предната врата и започна да удря с юмруци.

Джеймс го последва. Започваше да се тревожи за племенника си. Никога не го бе виждал толкова вбесен и готов на всичко. Младият мъж спря за миг, изруга високо и отново заудря по заключената врата.

— На Анри може да се разчита, Дерек — каза Джеймс, когато той спря да блъска по вратата, чакайки да се отвори. — Ако е открил Ашфорд, ще направи всичко възможно, за да спаси Келси. Даже може вече тя да е с него и ти напразно се тревожиш.

— Вярваш ли го?

Надеждата, която проблесна в очите на Дерек го смути. По дяволите! Един мъж не изпитва такива чувства към една любовница. Разбира се, с неговата Джорджина работата не стоеше така. Той също бе искал да я направи своя любовница, но не го бе сторил, а се бе оженил за нея. Обаче племенникът му не можеше да се ожени за това момиче Лангтън. Не че това имаше значение за Джеймс. Той винаги бе правил това, което му харесва. Ала бъдещият маркиз на Хавърстън не можеше да си го позволи.

Когато всичко свърши, ще трябва сериозно да си поговори с момчето. Или по-добре с бащата на Дерек. Да, Джейсън ще съумее да обясни отговорностите на сина си.

Не успя да отговори на въпроса на Дерек, защото входната врата се отвори и пред тях се изправи...

Джеймс бе виждал много неща през живота си, но и той се стресна от уродливото създание на прага, което заговори:

— Защо е целият този шум? Нямате работа тук...

— Ние не мислим така — прекъсна го. — Така че бъди добър и ни позволи да влезем. Незабавно трябва да поговорим с лорд Ашфорд.

Името стресна съществуването.

— Той не е тук — успя да изрече накрая.

— Ние пък знаем, че е тук — блъфира Джеймс. — Така че заведи ни при него или ще бъдем принудени сами да го открием.

— Не мога да ви пусна в къщата, джентълмени. Имам заповед да не пускам никого...

— Ще трябва да направиш изключение...

— Не мисля така — заяви мъжът и ръката, която до този миг бе зад гърба му, изскочи напред. Черното дуло на пистолета се насочи срещу двамата неканени гости.

Мъжът бе готов да се разправи с натрапниците. Джеймс мислено прокле глупостта си. Пистолетът му бе под палтото и нямаше време да го извади. Бе изложил на риск не само себе си, но и близките си.

— Няма нужда от пистолети — опита се да успокои слугата.

— Така ли? — самодоволно се ухили гърбавият. — Аз пък не мисля така. — Негодникът използва думите на Джеймс. — И след като и двамата сте нарушили частна собственост, май не ми остава нищо друго, освен да ви застрелям.

— Този приятел наистина ли се кани да ви застреля? — чу се зад гърба му спокойният глас на Антъни.

Мъжът стреснато се извърна и се намери лице в лице с Антъни, който бе открил задния вход на къщата.

— Съвсем навреме, стари негоднико — облекчено извика Джеймс, ловко изби пистолета от ръката на слугата и го сграбчи за ризата.

— По-късно можеш да ми благодариш — ухили се брат му.

— А трябва ли? — измърмори и погледна с отвращение към мъжа, който стискаше. — По дяволите, как да му разбиеш носа, когато почти няма такъв? — възкликна той и стовари юмрука си върху лицето на мъжа.

Слугата се свлече в безсъзнание на пода.

— Беше ли необходимо да го удряш? — намръщи се Антъни. — Негодникът можеше да ни каже къде е Ашфорд.

— Едва ли — поклати глава брат му. — Поне не доброволно, а нямаме време да го накараме да проговори. Дерек, претърси този етаж. Аз ще се кача горе, а ти Тони, разбери дали има мазе.

Антъни отлично знаеше, че Ашфорд едва ли ще е на първия етаж, затова изпрати Дерек да го претърси. Или ще се намира в

спалнята на втория етаж, или пък в някое скрито място долу в мазето, откъдето никой не можеше да чуе писъците на жертвите.

— Значи мръсната работа пак остава за мен, така ли? — изръмжа и се запъти към коридора. Спря се и извика през рамо: — Ако го откриеш, не го довършвай окончателно. Остави малко работа и за мен.

Джеймс вече бе изкачил половината стълби към втория етаж и не му отговори. Не му отне много време да претърси стаята. Слезе на долния етаж тъкмо когато и Антъни се връщаше от мазето.

— Откри ли нещо? — попита Джеймс.

— Под къщата има дълго мазе, но там няма нищо, освен празни рафтове с щайги и кошове върху тях. Видях и няколко бурета с бира. А ти?

— Таванът е празен. Има само една лампа на пода, което е доста странно.

— И нищо друго? — попита Дерек, който се присъедини към тях, след като претърси първия етаж.

— Там горе имаше една заключена врата. По дяволите, казах си, че съм го открил.

— Успя ли да я отвориш? — попита Антъни.

— Разбира се — презрително изсумтя Джеймс. — Обаче вътре нямаше никого. Беше напълно обзаведена, за разлика от останалата част на къщата, но ми се струва, че години никой не живее в тази стая, може би от десет или двадесет години. Поне дрехите в гардероба са от това време. Стените са покрити с портрети на една и съща жена. На някои от тях е с малко момче. Мен ако питате, прилича ми на гробница.

— Казах ти, че това място е обитаемо — обади се Антъни.

— Да, но не от Ашфорд. Не видях и други слуги...

Джеймс не довърши, тъй като входната врата се отвори с трясък и Арти влетя вътре.

— Намерих Анри! Беше вързан в конюшната. Заедно с още един мъж. И двамата са ударени много лошо. Някой почти е премазал главите им.

— Живи ли са?

— Да. Анри се свести за миг, каза, че някаква свиня се нахвърлила върху тях. Другият мъж не ми изглежда никак добре. Не знам дали ще оживее. И двамата се нуждаят от лекар.

— Заведи ги в града, Арти, и повикай лекар — нареди Джеймс.
— Ние скоро ще те последваме.

— Според мен прилича на свиня — замислено рече Антъни, когато Арти излезе. Гледаше към проснатия в безсъзнание мъж.

— На каквото и да прилича, изглежда, има дяволския навик да убива неканените посетители — с отвращение отвърна Джеймс. — Много добре разбрах каква участ готвеше на двама ни с Дерек.

— Аха. Чий заповеди изпълнява?

— Ашфорд е бил тук, по дяволите, иначе Анри нямаше да остане — намеси се Дерек.

— Да, но сега не е. Може би е завел момичето някъде другаде, след като са обезвредили Анри.

Антъни подритна слугата в краката си.

— Обзалагам се, че този знае къде е господарят му.

— Склонен съм да се съглася с теб — кимна брат му. — Според мен това е довереният слуга на Ашфорд. Да го събудим ли?

— Ще донеса малко вода — каза Антъни и се запъти към кухнята.

Дерек се нахвърли върху слугата и започна силно да го разтърсва.

— По-леко, момче — предупреди го Джеймс. — След няколко минути ще го накараме да проговори.

Дерек пусна мъжа и мрачно погледна към чичо си.

— Мисълта, че Келси е някъде тук и може би вече е... Това ме убива.

— Не мисли за това. Докато не я намерим, не може да знаем какво ѝ се случило, а ние ще я намерим, обещавам ти.

Антъни се върна и изля едно ведро вода върху пазача. Той измърмори нещо, а сетне се закашля, надигна глава и предпазливо огледа Джеймс, който се бе надвесил над него.

Устните на Джеймс се изкривиха в злобна усмивка.

— А, ето че отново се срещнахме. А сега ме слушай внимателно, момче, защото ще го кажа само един път. Смятам да те попитам къде е лорд Ашфорд и ако отговорът ти не ми хареса, ще прострелям глезена ти. Там костите са доста крехки и деликатни, но какво означава едно леко накуцване за теб, след като и без това вече си сакат? След това ще повторя въпроса си и ако отговорът ти отново не ми хареса, ще те

прострелям в коляното. Този път куцането ще е по-силно. А след това ще минем към ръцете и други части на тялото. Ясен ли съм? Има ли нужда да обяснявам повече?

Мъжът едновременно кимна и поклати глава. Джеймс приклепна и насочи дулото на пистолета към глезена на слугата.

— И така, къде е лорд Ашфорд?

— Долу.

— Къде? — попита Джеймс.

— Да пукна, но ми се струва, че не лъже — подсвирна Антъни.

— Не лъжа! — извика мъжът.

— Бях долу. Там има само едно дълго мазе — каза Антъни. — Има само един изход от мазето — стълбите, по които се слиза долу.

— Не, има още едни стълби, казвам ви. Когато вратата е отворена, приличат на обикновени стълби. Когато е затворена, се виждат само рафтовете покрай стената. Сега вратата е затворена. Винаги е затворена, когато той е тук.

— Покажи ни я — заповяда Джеймс и рязко изправи мъжа на крака. Последвалото стана много бързо и никой не можа да го предотврати. Пазачът се втурна покрай тях и затича по стълбата, водеща в мазето. Навярно искаше да се скрие зад тайната врата и да я заключи. Ала ботушите му се бяха намокрили от водата, която Антъни изля върху него. Той се подхлъзна, спъна се в едно стъпало и се претърколи надолу. Тялото му тупна и остана да лежи неподвижно в подножието на стълбата.

Антъни провери пулса му и погледна към брат си.

— Струва ми се, че си е счупил врата.

— По дяволите! — изруга Джеймс. — Сега трябва сами да открием вратата. Разпръснете се. Проверявайте за скрити ключалки, пукнатини в стената, дъска, която се дърпа... изобщо нещо, което може да се използва за отваряне на скрита врата. Ако не я намерим бързо... По дяволите, започвайте да оглеждате стените.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Келси опита всичко, което ѝ дойде наум, за да задържи съзнанието на Ашфорд отвъд реалността. Тя се превъплъти в образа на неговата майка, която го умоляваше, увещаваше, опитваше се да му обясни постъпките, за които той я обвиняваше, извиняваше се, загдето го бе изоставила, ала всичко бе напразно — в съзнанието на Ашфорд неговата майка бе въплъщение на самия дявол. Той не искаше да се съгласи с твърдението, че баща му е виновен за постъпката на майка му.

От объркания му разказ Келси разбра, че майката е изоставила сина и съпруга си, но бе много вероятно да го е сторила, за да спаси живота си. Нещастната жена е избягала от отмъстителния си и жесток съпруг, но побърканият ѝ син я бе открил години по-късно.

Той бе убил майка си. Осъдил я, защото баща му е искал да бъде така. В отделни моменти се превръщаше в баща си и говореше за майка си като за невярната си и презряна съпруга. Неговите мисли бяха мисли на баща му. Младата жена се питаше дали не се е превъплътил в баща си, когато е убил майка си. Наказание, а след това — секс. Нещо, което навярно баща му е правил. И Ашфорд го преживяваше отново и отново с всяка от жените, затворени в къщата, с всяка проститутка, на която плащаше.

Той наистина бе много болен човек, ала тя не изпитваше жалост към него. Бе си признал, че е отнел два живота със собствените си ръце, но може би бяха много повече. Кой знае колко жени бяха пострадали от лудостта му и навярно Келси щеше да бъде една от тях.

Младата жена му говореше сякаш бе майка му, като се надяваше по този начин да отложи мига на изтезанието. Не вярваше, че ще стане някакво чудо и тя ще се спаси.

Не можеше да си представи как ще издържи побоя. Досега никога не я бяха били и само мисълта за кожените камшици я ужасяваше. А какво щеше да последва след това?

Ще я убие ли, както бе сторил с майка си? Или ще я изнасили, за да се наслади на болката и писъците ѝ? Или и двете? Девојката не знаеше кое предпочита.

В този миг той отново се бе върнал в собственото си аз, ала все още виждаше майка си в нея. Тя отчаяно се опитваше да измисли нещо, което да го спре.

— Баща ти няма да остане доволен, ако ме убиеш — каза му. — Той иска да го направи сам. И сигурно ще те набие отново... когато разбере какво си направил.

В очите му проблесна страх и цялото тяло на Келси се напрегна от слабата надежда.

— Така ли мислиш? — смутено попита мъчителят ѝ.

— Сигурна съм. Ти ще го лишиш от насладата на отмъщението и той ще бъде бесен.

Някакъв шум на горния етаж отвлече вниманието му. Ашфорд погледна към тънката риза, която покриваше тялото на Келси и рязко я раздра с ножа. Хвърли фината материя на пода и тя остана гола.

— Чуваш ли ме? — ужасено го попита.

Мъжът дори не я погледна. Пусна ножа на пода. Засега нямаше да му трябва. Наведе се, за да вземе един от камшиците. Избра този с късата дръжка и многобройни тънки ивици кожа, които висяха по цялата дължина на ремъка. Нежно потърка дръжката по бузата си.

— Отговори ми, по дяволите!

Резкият ѝ тон го накара да се намръщи.

— Какво да ти отговоря?

— Баща ти ще ти бъде много ядосан. Не го ли разбираш?

Ашфорд се захили.

— Едва ли, хубавице. Старият отдавна е мъртъв. Сърцето му спря, докато... се забавляваше. Чудесен начин да си отидеш от този свят.

О, господи, той отново се бе върнал в реалността, което означаваше, че времето ѝ изтичаше. Дали да го помоли за пощада? Съмняваше се, че ще има смисъл, може би само ще му достави още по-голямо удоволствие. Той постави камшика върху голите ѝ крака и започна да съблича сакото си. Келси потрепери само от хладния допир до ремъка.

Ашфорд захвърли сакото си върху нея и започна да разкопчава ризата си. Дали първо ще я изнасили?

— Какво правиш?

— Да не мислиш, че ще съсия скъпите си дрехи заради теб? Кръвта много мъчно се почиства.

Тя пребледня. Значи щеше да има много кръв и той искаше да се предпази! Ведрата с вода бяха донесени, за да измие нейната кръв от себе си. Проклетото копеле бе помислило за всичко! Ала навярно бе повтарял толкова пъти този ритуал, че вършеше всичко, без да се замисли.

Не можеше да го спре. Нищо не можеше да направи, освен да излее гнева си върху него.

— Надявам се, че когато Дерек те открие, ще извади сърцето ти и ще го нареже на парченца... много бавно. Ти не си мъж, Ашфорд, и си същия изрод като слугата си. Ти дори не можеш...

Ремъкът остави дълбока червена следа върху гладката ѝ бяла кожа, но не я разкъса. Остави камшика върху корема ѝ и продължи да се съблича.

Беше го направил, за да я накара да замълчи. В гърдите ѝ се надигна силен гняв, пред очите ѝ причерня и Келси изсъска:

— Страхливец! Не можеш да погледнеш истината в очите!

— Млъквай! Ти нищо не знаеш за мен.

— Така ли? Знам, че не можеш да направиш нищо с една жена, ако тя не е вързана. Ти си едно болно малко момче, което никога няма да порасне!

Ашфорд грабна камшика. Тя се вцепени, очаквайки удара. Ала нищо не последва. Мъчителят ѝ се извърна към вратата и се намръщи. Младата жена проследи погледа му, ала не разбра какво го бе обезпокоило. Не чуваше нищо. Но той, изглежда, чуваше.

— Джон, престани да вдигаш шум! — извика Ашфорд. — Знаеш, че не обичам да ме безпокоят, когато... Как попаднахте тук? Вие не биваше да идвате тук!

Келси избухна в сълзи, като видя Джеймс Малъри, който внезапно изпълни вратата. Облекчението ѝ бе толкова огромно, че не можа да се сдържи и се разплака още по-силно. Сълзите се търкаляха по бузите ѝ. Не вярваше на очите си.

Ала в същия миг зад Джеймс се показва Дерек и бутна чичо си настрана. Ашфорд също не можеше да повярва на очите си и лицето му бе изкривено от негодувание, което обаче отстъпи място на ужаса, когато видя Дерек. Лорд Малъри два пъти се бе изпречвал на пътя му и двата пъти го бе побеждавал.

Младият мъж погледна към Келси, сетне към камшика в ръката на Ашфорд и се нахвърли с всички сили върху него. Двамата паднаха на пода. Тя не виждаше нищо, само чуваше глухи удари, последвани от силни викове...

Джеймс се приближи до леглото, свали сакото си и я покри с него.

— Шшт, скъпа моя, вече всичко свърши — нежно рече той.

— Аз... аз... знам. Просто не мога да се спра... — проплака.

Джеймс ѝ се усмихна и се извърна, за да не я притеснява с погледа си. Антъни също бе в стаята, без да откъсва поглед от племенника си, който яростно продължаваше да удря мъжа на пода.

— По дяволите, той няма да остави нищо за нас — оплака се на брат си.

— Струва ми се, че в момента няма смисъл да се занимаваме с него, Тони — ухили се той. — Копелето не усеща нищо, а аз мразя да удрям някого на вятъра. А и трябва да се погрижим за Келси.

Младата жена вече бе седнала в леглото, загърната в сакото на Джеймс. Разбра, че Ашфорд е загубил съзнание, ала Дерек продължаваше да го удря. Антъни дръпна племенника си. Той се извърна с яростен блясък в очите, но в същия миг зърна Келси и се спусна към нея. Ръцете му я обгърнаха, тя се притисна силно към гърдите му и отново избухна в сълзи. Джеймс завъртя очи.

— Жени. Когато влязохме, тя крещеше като фурия срещу този негодник, а сега, когато е в безопасност — плаче. Не мога да си го обясня, убийте ме, но не мога.

Брат му се засмя.

— Такива са жените, старче. Никога не можем да ги разберем.

Джеймс изсумтя, погледна към племенника си, а сетне кимна към младата жена.

— Дерек, изведи я отгук. Върнете се в Лондон, а ние с Тони ще се погрижим за този мръсник.

Младежът се поколеба и хвърли убийствен поглед към Ашфорд.

— Той не е страдал достатъчно.

— Достатъчно? Повярвай ми, момчето ми, той тепърва започва да страда.

Дерек се втренчи за миг в чичо си, сетне доволно кимна с глава. Това, което Джеймс бе подготвил за Ашфорд, нямаше да е никак приятно.

Дерек нежно взе Келси на ръце и тръгна по коридора към стълбите. Ръцете ѝ бяха обгърнали шията му и тя се бе притиснала до гърдите му.

— Не мога да повярвам, че дойде... че ме намери — прошепна тя. — Как?

— Чичо ми е наредил на двама от хората си да го проследят.

— Те споменаха за някакви браконieri — каза Келси, докато той се качваше по стълбите. — Пазачът ги вързал в конюшната. Единият може би бил мъртъв. Това ли са хората на чичо ти?

— Да, единият от тях, но и двамата са живи. Другият е твоят кочияш, който му съобщил, че Ашфорд те е отвлякъл. Хората на чичо ми са открили тази къща преди, когато са следили Ашфорд.

Не искаше да ѝ казва колко се бе страхувал, че може да закъснеят. Тя също не сподели какво бе принудена да стори, за да отложи поне малко „наказанието си“.

Ръцете ѝ стиснаха още по-силно врата му.

— Тук има и други жени, заключени са в четирите стаи. Това място е било техен затвор. Трябва да ги освободим.

— Не се тревожи, ще бъдат свободни.

— Той е много болен, Дерек. Призна ми, че е убил съдържателя на онази къща, онзи, който ме продаде на търга.

— Наистина ли?

— Да. Убил е и майка си и един бог знае колко жени още. — Отново потръпна.

— Не мисли повече за това, любима. Никога повече няма да го видиш, обещавам ти.

Малко по-късно Джеймс и Антъни се качиха на горния етаж. Лицата и на двамата бяха мрачни — страшни неща бяха видели в затвора под мазето. Джеймс се бе надявал да открие една от жертвите

на Ашфорд и бе претърсил доста кръчми и бордеи по реката. Никога не си бе представял, че ще открие четири жени, толкова измъчвани и толкова подивели от ужас, че не бе сигурно дали напълно ще се възстановят от преживяното.

Всъщност физическото им състояние бе изненадващо добро, като се изключат многобройните белези по телата им. Виждаше се, че за раните им бяха полагани грижи, за да заздравеят, преди да им причиняват нови. Бяха им давали храна, а в килиите не бе толкова студено, но не бе и топло, което вероятно бе предотвратило инфектирането на раните.

Само една от жените — хубава млада блондинка, имаше пресни рани и изглеждаше най-уплашена. Раните на останалите бяха заздравели и жените бяха по-спокойни, тъй като Ашфорд отдавна не ги бе навещавал. А това, което пазачът бе правил с тях, не бе нещо ново за една лека жена. След мъченията можеха да понесат доста неща.

Жените бяха от най-окаяните проститутки и бяха видели много неща в живота си, затова бяха успели да запазят разсъдъка си след преживените изтезания. Единствено белезите по телата им щяха да им напомнят за дните в този затвор, дни, които може би никога нямаше да забравят.

Джеймс бе решил да им даде възможност да си отмъстят.

Антъни взе дрехи от гардероба на горния етаж, но жените отказаха да се облекат веднага.

— Той винаги се събличаше, преди да ни бичува — обясни най-възрастната. — Нали знаете, че кръвта пръска.

Джеймс и Антъни вързаха Ашфорд на леглото на Келси. Камшиците бяха там. Ножът беше там. Оставиха го сам с жените.

— Може да го убият — изтъкна Антъни, като затвори вратата зад себе си, за да не чува писъците на Ашфорд.

Брат му кимна.

— Ако го направят, ще му устроим хубаво погребение.

Антъни се изкиска.

— Не мислиш, че ще го убият, нали?

— Мисля, че ще си върнат тъпкано за това, което са изстрадали. След като свършат с него, той ще е напълно готов за „Бедлъм“. Ако не е, ще трябва сам да се погрижа за това. Не искам Дерек да си цапа ръцете с този мръсник.

— Хмм, съгласен съм, че момчето е твърде младо, за да става убиец, макар че този негодник си го заслужава. Все пак не ми се иска да кажат, че се е метнал на чичовците си.

— Само това ни липсваше, братле.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След преживяното в къщата на лорд Ашфорд, Келси забрави за срещата с леля си и сестра си. Тя изпрати бележка да се извини и да отложи посещението си за края на седмицата.

Срещата щеше да бъде още едно изтощително изпитание за нея, тъй като се налагаше да измисля нови лъжи, а в момента нямаше сили да се изправи пред близките си. Освен това Дерек бе непрекъснато с нея и тя не можеше да се измъкне за няколко часа, за да се срещне с леля Елизабет и сестра си.

Измина цяла седмица, през която Келси непрекъснато го уверяваше, че вече се чувства по-добре и няма нужда от постоянна компания. Дерек не желаше да я оставя и за минута сама, убеден, че още не се е съвзела от шока. Отнасяше се към нея като с малко дете, глезеше я и ѝ угаждаше във всичко. Тя реши, че е по-добре да му разкаже за преживяното, защото чувстваше, че ако не говори, никога няма да се освободи от кошмара.

Не ѝ беше лесно да му разкаже всичко преживяно през онзи ден, но когато свърши, се чувстваше много по-добре.

Не знаеше, че пазачът на лорд Ашфорд си бе строшил врата и бе умрял. Дерек ѝ съобщи, че кочияшът ѝ се оправя и скоро ще се върне на работа. Той му бе безкрайно благодарен, загдето мъжът се бе опитал да спаси Келси, и щедро му увеличи заплатата.

Колкото до онези нещастни жени, които нямаха такъв късмет като нея, за тях се погрижиха чичовците му, които им дадоха достатъчно пари. Можеха спокойно да си живеят, без да се налага да проституират, освен ако сами не го желаеха.

Келси не се изненада, когато научи, че лорд Ашфорд окончателно е загубил разсъдъка си и ще прекара остатъка от дните си в „Бедлъм“.

— Ще остане в лудницата, докато е жив — увери я няколко дни по-късно Дерек. — Моите чичовци са го оставили насаме с онези жени и те са му върнали тъпкано за всичко, на което са били подложени.

Тя си каза, че ако беше на тяхно място, би постъпила по същия начин.

Към края на седмицата се чувстваше вече достатъчно добре, за да посети леля Елизабет и Джийн. Както очакваше, срещата бе крайно мъчителна и я разстрои. През цялото време едва се сдържаше да не спомене името на Дерек и случайно да не се издаде.

Успя да издържи, но всички лъжи и измислици, които бе принудена да наговори на хората, които обичаше, я изнервиха и през целия ден бе разстроена. За нещастие същата вечер Дерек реши да ѝ предложи да се омъжи за него.

Двамата вечеряха и тя тъкмо отпиваше от чашата с червено вино. Добре, че покривката бе тъмносиня и петното нямаше да личи много.

— Извинявай — смутено ѝ се усмихна той. — Нямах намерение да те стряскам.

Да я стряска? По-точно бе да се каже, че бе шокирана.

— Това не е нещо, с което можеш да се шегуваш — укори го Келси.

— Никога не бих се шегувал по този начин.

— Не е възможно да говориш сериозно!

— А защо не?

— Не ставай смешен, Дерек. Много добре знаеш защо. Аз съм твоя любовница. Благородници като теб не се женят за любовниците си. Това е невъзможно.

— Ще стане възможно, щом го желая.

Това бе толкова абсурдно и... твърдоглаво заявление, че ако не бе толкова разстроена и объркана, щеше да се разсмее.

Разбира се, че би искала да се омъжи за него. Не желаше нещо по-силно от това, обаче знаеше, че е невъзможно. Самата мисъл я изпълни с гняв. Как можеше да я подлага на подобно изпитание?

Нямаше никакво значение, че тя бе напълно подходяща партия за него, поне, преди да се съгласи да участва в онзи отвратителен търг в стая, пълна с благородници. Беше се съгласила да се продаде за пари, а това означаваше, че никога нямаше да се омъжи, независимо, че тъкмо Дерек бе мъжът, който я бе купил.

— Няма да се омъжа за теб, Дерек — заяви. — И няма да ти благодаря за предложението.

— Не искаш да се омъжиш за мен?

— Не съм казала това. Казах, че няма да се омъжа за теб. Не мога да въвека теб и семейството ти в подобен скандал.

— Келси, остави ме аз да се тревожа за сем...

— Отговорът ми е „не“ и няма да се промени — прекъсна го. — И ще ти бъда благодарна, ако си тръгнеш. Искам тази вечер да остана сама.

Той я гледаше слисано. Тя излезе от стаята. Беше ясно, че е разгневена. Много добре разпозна признаците. Сдържаше се да не избухне, но бе дяволски ядосана... защото я бе помолил да се омъжи за него. А той си бе мислил, че ще бъде поласкана, очарована и веднага ще се съгласи.

Дерек въздъхна. Самият той още не бе привикнал с тази идея. След като цяла седмица се бе мъчил да сложи в ред чувствата си, най-сетне бе решил, че иска да прекара живота си с Келси. Това бе започнало в деня, в който се бе сетил, че сега, след като Лони бе мъртъв, нищо не я задържаше при него. Вече нямаше защо да се страхува, че сводникът ще ѝ поиска парите обратно, ако тя развали сделката. Келси вече познаваше Дерек достатъчно добре, за да знае, че той няма да използва разписката, за да я задържи насила. Така че, ако тя пожелаеше, можеше да го напусне, независимо от парите, които бе платил за нея.

Тази мисъл го хвърли в неописуема паника. И когато го осъзна, се попита защо се вълнува толкова. Отговорът дойде незабавно — той се бе влюбил в своята любовница.

Беше дяволски глупаво от негова страна, но беше истина. Знаеше, че не е необходимо да се жени за нея. И така им беше добре... дотогава, докато тя желаше да остане при него. Ала младият мъж не искаше да продължава по този начин. Той жадуваше да бъде постоянно с нея, да живеят заедно в една къща, да се събужда всяка сутрин до нея. Копнееше тя да бъде майка на децата му. Не искаше повече да я крие.

Ала тя бе отказала. И още по-лошо, бе заявила, че няма да промени решението си.

За бога, трябва да я накара да го промени... макар и може би не тази вечер.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дерек не се появи три дни. Отсъствието му даде възможност на Келси да се успокои. Реши, че предложението му за брак навярно е следствие от инцидента с Ашфорд. Любовникът ѝ бе толкова разтревожен за нея, че в миг на умопомрачение ѝ бе предложил да му стане жена. Сега, след като бе имал достатъчно време, за да размисли, е разбрал колко глупаво е постъпил.

Когато три дни по-късно дойде да я види, младият мъж не спомена за предложението си. Тя също се престори, че нищо не се е случило. В крайна сметка предложението му означаваше, че държи на нея, а тази мисъл ѝ бе безкрайно приятна.

Тази нощ любовта им бе по-страстна от всякога.

Келси се събуди първа, облече се набързо и слезе в кухнята, за да донесе закуската на любимия си.

В къщата нямаше иконом, тъй като тя бе решила, че за толкова малко домакинство това не е необходимо. Обикновено лакеят отваряше вратата, но тази сутрин го нямаше и когато се почука, сама отиде да отвори. Когато видя посетителя, замръзна от изненада.

— От мен ще излезе отличен детектив, нали? — сияйно ѝ се усмихна Реджина Идън.

Келси бе толкова смаяна, че остана безмълвна. Никога не бе мислила, че ще изпадне в подобна ситуация. Дерек ѝ бе обещал, че никога повече няма да се среща с член от семейството му. Реджи влезе безцеремонно, убедена, че домакинята се радва да я види, не по-малко от самата нея. Младата дама бе сигурна, че Келси е нейна приятелка, нищо, че се познаваха отскоро.

Най-сетне Келси успя да се съвземе.

— Как ме откри?

— Ами, разбира се, първо отидох в къщата на Пърси. Това беше още миналата седмица.

— Защо?

— За да разбере дали си още в града. Никълъс има някаква работа и трябваше да останем за по-дълго, така че реших да се видим. Пърси не бе вкъщи, но икономът му ми каза, че никаква братовчедка на господаря му не е отсядала в къщата. Оставих бележка на Пърси да ми се обади, но той не го стори. Аз не съм от търпеливите и реших сама да те открия. Проверих хотелите наоколо и в един от тях открих, че има регистрирана дама на име Лангтън. Зарадвах се, но се оказа, че не си ти. Беше някаква госпожа с племенницата си. Оказа се, че тя имала още една племенница на име Келси.

— Невероятно — смути се младата жена.

— И аз така си помислих. Както и да е. Те не бяха чували за Пърси, така че явно се отнасяше за друга Келси. След като не те открих в нито един хотел, ми хрумна да проверя в агенциите за даване на къщи под наем. Казах си, че навярно Дерек е помогнал на Пърси да ти намери подходяща квартира, докато си в Лондон, и наистина се оказах права. Така че, ето ме тук.

Да, тя беше тук и Келси нямаше представа какво да прави. Не можеше да покани Реджи на чаша чай, тъй като Дерек всеки момент можеше да слезе долу. Беше го оставила да спи, ала той усещаше, когато не е до него, и се будеше.

Сякаш в отговор на мислите ѝ вратата на горния етаж се отвори и се разнесе нетърпеливият глас на Дерек:

— Къде си, любима? Можеше поне да ме събудиш. Келси?

Вероятно реши, че е някъде в задната част на къщата и затова не го чува, тъй като вратата отново се затвори. Тя едва не потъна в земята от срам.

Реджи веднага разпозна гласа на братовчед си.

— Какво прави той тук? И то на горния етаж?

Лицето на младата жена пламтеше от смущение и Реджи веднага разбра.

— О? — бе всичко, което можа да каже и също се изчерви. След миг обаче се окопити и гневно заговори: — Що за развратник! Как смее да се възползва от теб?

Келси въздъхна.

— Не е това, което си мислиш... искам да кажа, че е точно така, но обстоятелствата не са толкова... Моля те, Реджи, върви си, преди да е слязъл долу. Ще ти обясня по-късно.

— Кога по-късно? Това не е нещо, което мога да пренебрегна, нали разбираш?

Тя не разбираше, но знаеше, че няма да избегне обясненията.

— Днес следобед ще дойда у вас.

— Обещаваш ли?

— Да.

— Много добре — кимна жената, въпреки че още кипеше от негодувание. — Наистина се надявам, че обяснението ще е задоволително, защото в противен случай съм длъжна да информирам чичо Джейсън за случилото се. Дерек би трябвало да знае по-добре от мен, че не може да си позволява да съблазнява невинни момичета от добро потекло. Дори и нашите чичовци, известни с развратните си похождения, никога не са си го позволявали.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Келси бе изправена пред още един проблем, който не бе очаквала. Отново противните лъжи. Едната влечеше зад себе си друга и вече не бе сигурна, че някога ще се измъкне от този порочен кръг. Не знаеше какво да прави. Бе обещала да обясни всичко на Реджи.

Ала какво да ѝ обясни? Да ѝ каже истината? Или да ѝ каже това, което бе казала на Дерек, което означаваше нови лъжи? Бе уморена до смърт от лъжите...

Около три часа следобед спря пред къщата на Парк Лейн и икономът я заведе веднага в салона на втория етаж. Прислужницата ѝ сервира чай, а след няколко минути се появи и Реджи.

— Искам да се извиня за глупавото си поведение тази сутрин — започна домакинята. — Просто бях толкова изненадана, че... Мисля, че ме разбираш. Сигурна съм, че всичко си има съвсем просто обяснение. Не бих се изненадала, ако ми кажеш, че Дерек те е помолил да се омъжиш за него. Това ще промени всичко, нали? Искам да кажа, че аз и Никълъс... О, боже, погледни ме само, не спирам да приказвам и не ти давам възможност да отвориш уста. Между другото, искам да те уверя, че тук никой няма да ни безпокои.

Келси се усмихна. Наистина не би искала някой друг да чуе това, което смяташе да каже на Реджи.

Домакинята седна и се зае с чая. Двете седяха и мълчаливо отпиваха от чашите, докато Келси търсеше подходящите думи.

— Всъщност — започна тя, — Дерек наистина ми предложи да се омъжа за него.

Лицето на Реджи разцъфна в ослепителна усмивка.

— Знаех си аз!

— Но аз му отказах.

— Защо? — смаяно попита.

— Заради начина, по който се запознахме. Разбираш ли, аз не съм това, за което ме смяташ. Ние те излъгахме, но нямаше какво друго да измислим. Той не знаеше, че двете се бяхме запознали.

— Какво ме излъгахте?

— Аз не съм братовчедка на Пърси. Аз съм любовница на Дерек.

— Е, и сама се досетих — сухо отвърна Реджи.

— Не, искам да кажа, че когато се запознахме с теб, аз вече бях любовница на Дерек. Той ме купи на търг в един публичен дом в присъствието на доста благородници от висшето общество. Затова не мога да се омъжа за него — скандалът ще бъде невероятен.

На Реджи ѝ трябваха няколко минути, за да осмисли чутото, но бързо се съвзе.

— Скандалът не е нещо ново в нашето семейство... Но какво, за бога, си правила в подобно място? И ако се опиташ да ме лъжеш, че не си лейди, а обикновена проститутка, ще те изхвърля на часа от къщата си.

Очите на Келси се разшириха от изненада, сетне тя избухна в смях. Не бе очаквала, че Реджи ще реагира по този начин, но се почувства доста по-добре.

— Не, няма да те лъжа — рече тя, все още усмихвайки се. — Всъщност бих искала да ти кажа истината, но не мога, освен... ако не ми обещаеш, че няма да казваш на никого, дори на съпруга си. И в никакъв случай на Дерек. Ако узнае истината, ще настоява да се оженим, а аз не мога да допусна подобен скандал, който ще опетни името му.

— Но двамата сте... искам да кажа, защо да не узнае истината?

— Той не знае нищо за мен, освен няколкото лъжи, които му наговорих. Когато взех решение да поема по този път, трябваше да си измисля нова самоличност. Не можех да допусна моето семейство да се опозори от постъпката ми. Дерек смята, че майка ми е била гувернантка и аз съм имала възможност да получа добро образование и затова обноските ми са като на дама.

— Не съм чувала по-голяма глупост. Нима ти е повярвал?

— Защо да не ми повярва, като се има предвид къде ме видя? — опита се да защити Дерек.

— Хмм, предполагам, че може би си права — неохотно се съгласи Реджи. — Но каква е истината?

— Обещавах ли, че няма да кажеш на никого?

— Дори и на съпруга си ли? — опита се да я придума Реджина. — Ще го накарам да се закълне...

— Не, не искам да казваш дори и на него.

— Е, добре, обещавам — въздъхна младата жена.

Келси кимна и отпи от чая, чудейки се от къде да започне. Може би с родителите си...

— Моят баща беше Дейвид Лангтън, четвъртият граф на Ленкасъл от Кетъринг.

— Мили боже, не е ли онзи граф, който в началото на годината бе... — Реджи млъкна и лицето ѝ пламна от смущение.

Младата жена се наведе и я потупа по ръката.

— Не се безпокой, вече съм свикнала. Да, моята майка го застреля. Не е имала намерение да го убива. Просто беше бясна заради постоянните му загуби на комар. Току-що бе загубил и наследството си, в това число и нашия дом. Заради някаква глупава игра на карти.

— Значи затова майка ти е стреляла в него?

— Да. Мама е била толкова шокирана, че го е убила, и без да се замисли, се хвърлила от прозореца. Все още си мисля, че ако се бях качила при тях навреме, можех да го предотвратя.

Сега бе ред на Реджи да я потупа успокоително по ръката.

— Не е възможно да вразумиш някого в подобно състояние. Понякога обстоятелствата са по-силни от нас.

— Знам — въздъхна Келси. — Моите родители никога не са се карали пред прислугата. В онзи ден пред вратата на салона се бяха строили поне седмина от слугите, заслушани в крясъците на мама. Дори един от тях ме дръпна настрана, за да ми попречи да вляза при тях. Не биваше да безпокоя родителите си. После прозвуча изстрелът и...

— Това е толкова трагично... О, скъпа моя, доколкото си спомням, всички го нарекоха „трагедията“, нали?

— Да — кимна тя и потръпна. — Родителите ми наистина бяха напълно разорени. Онова копеле, което бе спечелило на карти, се появи в къщата ни само няколко дни след погребението, за да изгони мен и сестра ми.

— Мръсно копеле! — кипна Реджи, изпълнена с искрено съчувствие към приятелката си. — Кой е той? Искане ми се да го запозная с чичо Джеймс.

Келси слабо се усмихна.

— И аз бих искала да знам, но тогава не бях на себе си и не помня името му.

— Бедното ми момиче. Нищо чудно, че си попаднала в онзи дом.

— Не беше заради това, Реджи — възрази тя. — Ние все още имахме роднини, при които да отидем — леля Елизабет, сестрата на мама, ни прие в къщата си. Тя е много мила и добра жена, но ти вече си се запознала с нея.

— О, господи! Значи онази жена в хотела е била леля ти?

— Да, двете със сестра ми са дошли в Лондон да напазаруват за Коледа. Те не знаят какво съм направила. И тях трябваше да излъжа. Те си мислят, че съм тук, за да се грижа за една болна приятелка, която е на смъртно легло.

Реджи се намръщи.

— Сега вече съвсем ме обърка.

— Съжалявам, не биваше да се отклонявам от разказа си. След смъртта на родителите ми, двете с Джийн отидохме да живеем в къщата на леля Елизабет и тя се отнасяше с голяма обич и внимание към нас. Всичко щеше да бъде наред, ако съпругът на леля ми, чичо Елиът, имаше малко повече късмет.

— Да не би да е мошеник?

— Не. Просто се оказа слаб човек. Той произхожда от добро, но бедно семейство. Къщата, в която живеят, е на нашия род. Мама никога не можа да разбере защо Елизабет се е омъжила за него, но тя го обича и повече от двадесет години двамата живеят щастливо. Леля не знае какво се е случило. Трябваше да й спестим тези тревоги.

— И той ли е загубил всичко на карти?

— И аз така си помислих отначало, когато заварих чичо Елиът пред почти празна бутилка уиски. Каза, че смята да се самоубие. Той винаги е работил, за да издържа семейството си и имаше добра работа, обаче я загубил. Беше толкова отчаян, смяташе, че няма да може да си намери друга работа и бе решил, че не му остава друг изход, освен да сложи край на живота си. Според мен бе изгубил вяра в себе си.

— Значи наистина е слаб човек — презрително махна с ръка Реджи.

— Точно така. Въпреки всичко, те продължаваха да живеят, сякаш нищо не се бе случило. Дори бяха прибрали при себе си мен и сестра ми, когато не можеха да си го позволят. Той нямаше никакви

спестени пари и вече никой не му давал назаем. Бил напълно разорен. Призна ми, че след три дни кредиторите му ще дойдат, за да ни изхвърлят от къщата. Леля ми, аз и сестра ми щяхме да останем на улицата, ако той не си плати дълга в уречения срок.

Реджи въздъхна.

— Предполагам, че си го убедила да не се самоубива. Не съм сигурна, че щях да постъпя по същия начин.

— Нима това щеше да оправи нещата? За леля ми щеше да е още по-ужасно. Не само ще я изхвърлят от собствения ѝ дом, ами щеше да загуби и съпруга си. Нямахме никакво време. За три дни чичо Елиът не би могъл да ми намери богат съпруг.

— Да, предполагам, че е нужно повече време за това — съгласи се приятелката ѝ. — Освен, ако някой не те е ухажвал със сериозни намерения. Но вероятно не е имало такъв човек?

— Да. Аз все още бях в траур, а и съвсем наскоро бях пристигнала в града. Не бях представена в обществото и не познавах подходящи мъже. Чичо ми също. Можех да си потърся някаква работа, ала едва ли щяха да ми плащат достатъчно, за да покрива дълга на Елиът. Освен това трябваше да мисля и за сестра си. Тя е само на дванадесет години и сега аз отговарям за нея.

— И на теб ти хрумна идеята да се продадеш — заключи Реджи.

Келси се засмя.

— На мен?! Нямах представа, че подобни неща са възможни.

— Да, предполагам, че не си имала — ухили се тя. — Значи предложението е дошло от чичо ти?

Келси поклати глава.

— Не съвсем. Онази нощ той бе доста пиян и говореше несвързано. Спомена, че имал приятел, който също бил разорен, но дъщеря му го спасила, като се продала на някакъв стар развратник, който си търсел девственица. Сетне добави, че някои мъже били готови да платят добра сума за нова и „свежа“, както се изрази той, любовница.

— Не мога да повярвам, че си е позволил да говори подобни неща пред невинната си племенница! — ужасено възкликна Реджи.

— Сигурна съм, че ако беше трезвен, никога не би го направил, но той наистина беше доста пиян. Това беше някакво разрешение. Струва ми се, че тогава и аз не съм мислила по-ясно от него, макар да

бях напълно трезва. Накрая го попитах дали познава някого, който би искал да си купи нова любовница. Той не познаваше, но ми каза, че знаел за едно място, което се посещавало от богати благородници и където могат да ме представят. Можело да получа много изгодно предложение.

Реджи се намръщи.

— Не ми звучи като търг?

— Аз също не знаех какво ме очаква — призна Келси. — Не предполагах, че ще попадна в публичен дом, но вече се бях съгласила. Нямах друг начин за три дни да се намерят толкова пари, че чичо Елиът да плати на кредиторите си. Ако се откажех, леля Елизабет и сестра ми щяха да се озоват на улицата, а той сигурно щеше да се самоубие. Не исках леля ми да страда, нито пък можех да позволя сестра ми да гладува. Тя трябваше да има дом и един ден да сключи подходящ брак. Джийн не бе виновна за нещастieto.

— Ти също не си била виновна.

— Така е, но аз поне можех да направя нещо, за да спася семейството си. Така че сторих това, което трябваше. Не се оказа толкова лошо, Реджи. Аз съм много щастлива с Дерек.

— Ти го обичаш, нали?

— Да.

— Тогава се омъжи за него.

— Не. Аз се отказах от възможността един ден да се омъжа в мига, в който ме качиха на онази маса пред благородниците, които наддаваха за мен.

— Дерек явно не го е грижа, щом те е помолил да се омъжиш за него — възрази Реджи.

— Дерек може и да е забравил къде ме е срещнал, обаче аз никога няма да забравя. Освен това имаше достатъчно време, за да премисли всичко и да се вразуми. Повече не е повдигал въпроса за женитба.

— И всичко това заради някакви си глупави правила на обществото! Никой няма право да се меси в живота ни и да се опитва да го управлява.

— Забрави ли, че сега може би нямаше да бъдеш омъжена за Никълъс, ако тези правила не съществуваха? — усмихна се Келси.

Реджи смутено се изкашля.

— Май че си напълно права.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше станало традиция членовете на семейство Малъри да се събират за Коледа в Хавърстън. Дерек, както и повечето от роднините му, обикновено оставаха за седмица или две и след празниците. Тази година той реши да вземе със себе си и Келси. Разбира се, не можеше да я заведе в Хавърстън, въпреки че силно го желаше.

Искаше му се да я разведе из старото семейно имение, където бе роден и отраснал, да я запознае с останалите членове на семейството си, да я целуне под имела, който украсяваше парадния вход. Ала всичко това бяха само мечти, поне докато тя не се съгласи да се омъжи за него. Младият мъж не се бе отказал от намерението си да я направи своя съпруга, но изчакваше подходящ момент, за да повдигне отново въпроса. Надяваше се, че този път тя ще приеме предложението му.

Настани я в една странноприемница близо до имението и всеки ден отиваше да я види. Не му харесваше да се крие и да прекарва само броени часове с любимата си и затова през повечето време настроението му никак не бе празнично. Чудеше се, защо първото нещо, което Реджи направи като го видя, бе да го скрита по пищяла. Не, тя едва ли бе забелязала мрачното му настроение, освен това такава си беше братовчедка му — палавница, от която всичко може да се очаква.

Ейми и Уорън също пристигнаха. Дватама наскоро се бяха завърнали от сватбеното си пътешествие и изглеждаха безкрайно щастливи. Сияещите им от любов лица още повече засилваха мрачното му настроение.

За да се отвлече от проблемите си, младият мъж се опита да открие коя е дългогодишната тайнствена любовница на баща му. Ала работата се оказа невъзможна, тъй като в Хавърстън гъмжеше от прислуга и открай време там работеха млади и хубави жени. Най-лесно бе да попита направо баща си.

Това му се удаде едва на третия ден след пристигането. Джейсън бе станал рано, а Дерек тъкмо се връщаше след прекараната с Келси страстна нощ. Дватама се срещнаха на стълбите. Младият мъж бе

уморен, тъй като почти не бе спал, и едва се сдържа да не зададе направо въпроса си. Обаче реши, че няма да е тактично, и помоли баща си да поговорят насаме в кабинета му.

Джейсън отиде да дръпне пердетата, а синът му се отпусна в едно от креслата до бюрото.

— Коя е твоята любовница, която живее тук през всичките тези години? — попита, забравил намерението си да бъде тактичен.

Баща му се извърна.

— Моля?

— Чу ме добре, татко — ухили се той. — Имам сведения, че твоята дългогодишна любовница живее тук. Коя е тя?

— Не е твоя работа — рязко отвърна Джейсън. — И от къде имаш тези сведения?

— От Франсиз.

— Проклета жена! — избухна маркизът. — Закле ми се, че няма да ти каже.

Дерек бе твърде уморен и не обърна внимание на последното.

— Тя нямаше намерение да го прави. Аз случайно се натъкнах на нея и на любовника ѝ. Боя се, че се отнесох доста грубо с него.

Баща му примигна и сетне избухна в смях.

— И какво стана? — попита, след като се успокои.

— И без това нямаше да е кой знае какво геройство да се бия с този невзрачен негодник, но тя се хвърли да го спасява и ми изкреця за теб и твоята любовница. Мисля, че искаше да оправдае изневярата си с твоята. Заяви ми, че вашият брак никога не е бил консумиран.

Джейсън се изчерви.

— Струва ми се, че го казах, когато ви съобщих за развода.

— Каза, че това не е бил истински брак, но аз не мислех, че никога не е бил консумиран. Нито един път през всичките тези години? Франсиз ми каза, че ти обаче, никога не си спал сам, и то от самото начало на съвместния ви живот. Нейните думи възбудиха любопитството ми. Значи през цялото това време си имал любовница тук, в къщата, и то една и съща? Това е невероятно дълго време за подобна връзка. Коя е тя?

— Повтарям, не е твоя работа.

Дерек въздъхна. Джейсън беше прав, разбира се, наистина не беше негова работа. Искаше му се баща му да се отнася по същия

начин и към неговия личен живот, ала изглежда Джейсън гледаше по друг начин на този въпрос. Особено, когато сметнеше, че синът му е проявил недискретност.

— Като говорим за любовници, защо, по дяволите, си завел твоята любовница в къщата на братовчедка си? — остро запита баща му.

Дерек подскочи от креслото. Лицето му пламтеше от гняв. Чувстваше се предаден.

— Кой ти каза? Чичо Джеймс? Или чичо Тони?

— Успокой се. Трябва да знаеш, че братята ми никога няма да ми кажат нещо, което трябва да зная. Аз наистина говорих с Джеймс. Той е доста разтревожен от необичайната ти привързаност към това момиче, ала не ми каза защо. Освен това не ми е споменал за вечерята.

— Тогава как?...

— Научих за това от камериера си, който има връзка с прислужницата на Джорджина. Момичето е подслушало един разговор между Джеймс и съпругата му. Ала брат ми не е казал на жена си, че е вечеряла с твоята любовница. И доколкото знам, тя все още не знае. Споменало се името на момичето и аз сам се досетих, защото, ако си спомняш, ти сам ми го каза. Тя наистина ли е братовчедка на Пърси?

Дерек се намръщи. Очевидно баща му наистина смяташе, че Келси е роднина на приятеля му, а това засилваше възмущението му.

— Не, не е — увери го. — Това го измисли Джереми, когато Реджи случайно се срещна с Келси на конните надбягвания. Разбираш ли, Реджи се запознала с нея преди това при шивачката, много я харесала и решила, че могат да станат приятелки. Джереми се опита да спести на всички ни неудобството.

— Защо, по дяволите, Реджи ще иска да се сприятелява с подобна жена?

— Може би защото тя не е „подобна жена“ — защити любимата си той.

Баща му въздъхна и седна зад бюрото.

— Я не се ежи и си поприглади перушината. Знаеш какво имам предвид — промърмори.

На свой ред Дерек също въздъхна. Много добре знаеше, но винаги ставаше много чувствителен, когато се отнасяше до Келси.

Любовта и желанието да защити любимата си бяха нови чувства за него и трябваше да си признае, че му харесваха.

Искаше му се да признае всичко на баща си, но не желаше да го тревожи. Джейсън щеше да подскочи една педя, ако разбере коя е жената, за която наследникът на Хавърстън смята да се ожени.

— Бедата е, че Келси прилича на дама, държи се като дама и говори като дама — опита се да обясни той. — Никога няма да допуснеш, че не принадлежи към отбраното общество.

— А сигурен ли си, че не принадлежи?

Не за пръв път му задаваха този въпрос. Дерек се замисли за миг. В края на краищата той не знаеше нищо за Келси, освен това, което самата тя му бе казала. Но тя няма да го лъже, нали? И защо да го прави? Не, беше сигурен или... почти сигурен, че любовницата му не е благородничка.

Ала някакво съмнение остана в дъното на душата му и той неуверено отговори:

— Знам за нея само това, което ми е разказала за себе си, а не виждам никаква причина да ме лъже. А като се има предвид къде я срещнах...

— Да, да, предполагам, че си прав. Ала все още не си ми обяснил защо си я завел на вечеря при братовчедка си. Това минава границите на приличието, момче.

— Знам, но Реджи настояваше и след като мислеше, че Келси е братовчедка на Пърси, реших, че една вечеря няма да навреди на никого. Освен това казах на Реджи, че Келси се връща в провинцията, така че приятелството им няма да продължи. Това трябваше да сложи край на всичко и наистина стана така. Реджи повече не се е срещала с нея и едва ли някога ще се срещне.

„Поне докато не се омъжи за мен“ — помисли си младият мъж, но не го изрече на глас. Обаче баща му не изглеждаше успокоен.

— Наистина ли си толкова привлечен от това момиче?

Дерек едва не прихна.

— И точно ти ли трябва да ме питаш, след като повече от двадесет години имаш любовница?

— Едно на нула за теб — промърмори баща му. Издайническата червенина отново бе плъзнала по лицето му. — Само не прави глупости.

Да прави глупости? Като например да се влюби в любовницата си и да ѝ предложи да се омъжи за него? Вече бе твърде късно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На Бъдни вечер Дерек отново помоли Келси да се омъжи за него. Младият мъж напусна рано празничната вечеря, за да отиде при любимата си. Беше поръчал бутилка вино и я обсипа с малки подаръчета, глупави и мили неща, които я накараха да се смее: огромен напръстник, шапка с три дълги почти метър пъстроцветни пера, звънчета за обувките ѝ. Годешният пръстен остави за накрая.

Не можеше да има по-подходящ случай. И този път въпросът: „Келси, ще се омъжиш ли за мен?“ не я накара да избухне в гняв. Тя силно го целуна, но сетне взе лицето му в шепите си и меко отвърна:

— Не.

Не бе подготвен за отказа ѝ. Всичко вървеше толкова добре и той бе сигурен, че този път тя ще каже „да“. Не знаеше как да я убеждава. Всичко, което можа да каже бе:

— Защо? Ако още веднъж споменеш за скандал, ще те натупам.

— Но ти знаеш, че ще има скандал, и то доста голям — усмихна се тя.

— Не ти ли е идвало наум, че не ме вълнува?

— Сега говориш така, Дерек, но какво ще кажеш после, когато наистина се случи? А как ще реагира семейството ти? Те едва ли биха искали името им да се опозори.

Точно тези думи го накараха да се реши да съобщи на близките си за намерението си да се ожени за Келси. Баща му бе обявил пред семейството за предстоящия развод с Франсиз и сега бе ред на Дерек да ги изненада с новината си.

Коледната вечеря бе чудесен повод да направи съобщението си, тъй като всички се бяха събрали в големия салон. Настроението беше празнично, всички се шегуваха, виното се лееше и баща му бе в отлично разположение на духа, ала Дерек не се реши. Не искаше да им разваля празника, поне на някои от тях.

Обаче на следващия ден не се колеба. Отново се бяха събрали за вечеря, но този път някои от членовете на семейството отсъстваха —

Даяна и Клер сутринта си бяха заминали заедно със съпрузите си. Техният брат Маршал бе отишъл на гости у свой приятел в съседното имение, а леля Рослин се бе качила на горния етаж, тъй като малката Джудит бе настинала.

Всички останали бяха край масата и настроението отново бе приповдигнато. Жените разговаряха за празничните приеми, за бебета и мода. Джеймс се опита да се заяде със зет си Уорън, но той не му обърна внимание, Никълъс и Джереми спореха за качествата на последния жребец на Никълъс, тъй като конят бе загубил последните състезания.

Едуард и Джейсън обсъждаха последните инвестиции на Едуард. Всички бяха приели много добре вестта за развода на Джейсън и за Дерек това бе добър знак. Близките му не бяха от хората, които дълго таяха недоволство... поне към членовете на семейството. Само Джеймс бе изключение, когато в продължение на десет години фамилията се бе отказала от него, ала това бе в миналото и времената се бяха променили.

Така че преди да поднесат десерта, Дерек се изправи и заяви:

— Бих помолил за вашето внимание за няколко минути. Имам да ви съобщя добри новини, поне за мен са добри. Някои от вас може би няма да се съгласят с мен, но... — Сви рамене и погледна към мястото, където седеше баща му. — Реших да се оженя за Келси Лангтън.

Баща му зяпна смаяно. Антъни се задави с виното си, Джеймс вдигна очи към тавана, а Джереми закри лицето си с ръце.

В настъпилата тишина прозвуча радостният глас на Джорджина:

— Но това е чудесно, Дерек. Тя ми се стори прекрасно момиче.

— Кога ще ни запознаеш с нея, Дерек? — обади се леля Шарлот.

Едуард, който седеше през няколко стола от племенника си, се наведе и одобрително го потупа по рамото.

— Това е великолепно, момче. Джейсън най-сетне ще престане да ти натяква, че не си поумнял и не си седнал на задника.

Ейми сияещо му се усмихна:

— Защо не реши по-рано, Дерек? Можехме да направим двойна сватба.

Джереми се хилеше и едновременно клатеше глава.

— В този момент не бих искал да съм на твое място, братовчедо — промърмори.

Никълъс кимна в знак на съгласие.

— Всичко можеш да очакваш от Дерек.

Реджи побутна с лакът мъжа си и прошепна:

— И ти трябваше да бъдеш толкова романтичен, когато се срещнахме.

Никълъс я изгледа намръщено и сетне изведнъж го осени:

— Мили боже, откъде разбра? — възкликна той, което предизвика няколко любопитни погледа.

— Няма значение — заяви съпругата му. — Смятам, че е много смело от негова страна да не робува на обществените условности и да следва сърцето си.

— Не се и съмнявам — нежно ѝ се усмихна Никълъс.

Дерек не чу нищо от разменените реплики. Стоеше изправен и чакаше избухването на баща си. Ала нищо не се случи.

Джейсън бе почервенял от едва сдържан гняв, но когато заговори, тонът му бе свършено спокоен:

— Забранявам да го правиш.

Думите му предизвикаха оживени възгласи и настана бъркотия.

— За бога, Джейсън, защо говориш така?

— Струва ми се, че той знае кое е момичето — обърна се Джеймс към брат си Антъни.

— И аз така мисля.

Едуард ги чу и недоумяващо попита:

— Коя е тя?

— Келси е братовчедка на Пърсивал Олдън — услужливо му обясни Джорджина.

— Всъщност, Джорджи, тя не е роднина на Пърси — осведоми съпругата си Джеймс.

— Ще ми каже ли някой какво става тук? — объркано попита Травис.

— И аз самият бих искал да знам — сърдито отвърна баща му и погледна към Джейсън.

— Може би няма да е зле, момчето ми... ако разясниш някои неща — каза Антъни на Дерек. — Отиде твърде далеч и по-добре да стигнеш докрай.

Дерек рязко кимна.

— Келси не е братовчедка на Пърси, както някои от вас предполагат. Тя е моя любовница.

— О, боже! — промълви Шарлот и отпи от виното си.

— Ей богу, да не би да си полудял, братовчедо? — възкликна Травис.

— Мъжете са длъжни да се оженят за любовниците си, особено когато дамата е подходяща за брак, както е в случая — каза Ейми на брат си.

— Но в случая не е така, хлапенце — отвърна Джереми на братовчедка си.

При това заявление тя последва примера на майка си.

— О, боже! — бе всичко, което можа да каже.

— Не виждам какво значение има това — намеси се Джорджина. — Щом той иска да направи честна жена от нея, мога само да му се възхищавам.

Джеймс завъртя очи.

— Разсъждаваш като американка, Джорджи.

— Радвам се, че е така — обади се Уорън в защита на сестра си и ѝ намигна.

— В твоята страна може и да няма значение, янки, но тук е съвсем различно — възрази Антъни.

Уорън сви рамене.

— Значи ще се ожени за нея и ще замине за Америка, а лицемерите от висшето общество да си гледат работата.

— Идеята ми харесва — ухили се Дерек. Не му бе хрумвало досега, но...

— Забранявам и това — каза Джейсън.

— Е, това решава всичко, не е ли така? — сухо заключи Джеймс, макар че нищо не решаваше.

— Той е достатъчно голям, Джейсън — обади се Едуард. — Не можеш просто да му забраниш. Трябва да се опиташ да го вразумиш.

Джейсън кимна рязко, изправи се и напусна стаята. Синът му въздъхна. Следваше най-неприятната част.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джейсън се отправи към кабинета си. Дерек го последва и внимателно затвори вратата. Не искаше останалите да слушат разправията им. А всичко предвещаваше, че разговорът няма да е лек. Баща му се бе смръщил като буреносен облак. Беше успял да сдържи гнева си на масата, но сега нямаше намерение да го прави.

— Нищо, което ще кажеш, няма да промени решението ми — побърза да заяви Дерек, за да изпревари изобличителната реч на баща си. — Ако Келси се съгласи, аз ще се ожения за нея.

Лицето на Джейсън леко се разведри.

— Ако? — обнадеждено попита той.

Дерек се намръщи.

— Тя ми отказа — призна той.

— Е, да благодарим на бога, че поне един от вас притежава здрав разум.

— Казваш, че не притежавам здрав разум, защото я обичам, така ли?

Баща му поклати глава.

— Няма нищо лошо в това да обичаш любовницата си. Господ ми е свидетел, че и аз обичам моята. Няма нищо лошо в това и да споделиш живота си с нея, ако го правиш благоразумно и дискретно...

— Както теб?

— Да — кимна Джейсън и гневно продължи: — Но ти не можеш да се ожениш за нея, защото си длъжен да си избереш съпруга от своята среда. Ти имаш отговорности, Дерек. Един ден ще бъдеш маркиз на Хавърстън.

— Много добре знам отговорностите си. Освен това знам, че пътя, който съм си избрал, няма да е лесен. Но един скандал не е краят на света, татко. Аз самият съм скандал от деня, в който съм се родил. Преживях го и оцелях. И сега ще оцелея.

— Защо не ми каза за глупостта, която си намислил, последния път, когато разговаряхме? — въздъхна баща му.

— Защото знаех как ще реагираш. Но независимо от всичко, аз ще последвам сърцето си. Обичам я прекалено много, за да се откажа. Ще я моля отново и отново, докато тя най-сетне се съгласи да се омъжи за мен.

Джейсън поклати глава.

— Не разсъждаваш разумно, Дерек, за разлика от нея. Надявам се да не промени решението си...

— Джейсън! — Моли се втурна в кабинета. — Току-що чух, че Дерек иска да се ожени за... неговата... — Тя млъкна и лицето ѝ пламна, когато видя, че младият мъж е в стаята. — О, извини ме, мислех, че си сам.

— Мили боже, значи тя е твоята любовница? — смаяно възкликна синът.

— Не! — извикаха и двамата в един глас, което потвърди предположението му.

Той се засмя.

— По дяволите, никога нямаше да се сетя, че си ти, Моли. — Погледна към баща си. — Трябвало е да се ожениш за нея. Нямаше да имам нищо против да ѝ казвам „мамо“, наистина. Всъщност тя е била много повече майка за мен, отколкото Франсиз.

При последните думи Моли избухна в сълзи и избяга от стаята, а Дерек удивено примигна.

— По дяволите, не исках да я разплаквам — промърмори и погледна към баща си.

— Тя... тъъ... става прекалено чувствителна по празниците. Всяка година се случва.

— Много лошо. Можеш да я увериш, че аз не съм шокиран... искам да кажа... изненадан съм, разбира се, но аз наистина много харесвам Моли. Просто ми трябва малко време, за да свикна.

— Не е нужно да свикваш. Можеш да се постараяш да забравиш за Моли — с надежда добави Джейсън.

Синът му се ухили и поклати глава.

— Няма начин. Връзката ти с нея те поставя наравно с останалите мъже от семейството, които не са могли да устоят на женските прелести, а това дяволски много ми харесва.

— По дяволите!

В трапезарията спорът продължи и след излизането на Дерек и Джейсън. Дори се разгорещи, след като Джереми се изтърва, че Дерек е купил Келси на търг и то в един публичен дом.

Реджи едва се сдържа да не се издаде, че знае за това, но бе дала обещание и го спази. Това обаче не ѝ попречи да се превърне в яростна поддръжничка на Дерек. Чичо ѝ Едуард беше възмутен, но това не я изненада, тъй като знаеше колко е консервативен.

Най-много я вбесяваше поведението на двамата ѝ по-млади чичовци, които също бяха против намерението на братовчед ѝ! Реджи много добре знаеше, че ако бяха на негово място, и те щяха да постъпят по същия начин и да пратят по дяволите общественото мнение.

— Тя може да е най-сладкото и прекрасно създание, но нищо няма да излезе от цялата тази работа — изтъкна Едуард. — Щеше да бъде по-различно, ако никой, освен нас не знае за нея, ала за съжаление не е така.

— Тя е била девствена, преди Дерек да я направи своя любовница — най-безцеремонно заяви Реджи. — Предполагам, че и това няма значение за вас?

Чичо ѝ се изчерви, Джеймс се засмя, а Джереми примигна:

— По дяволите, братовчедке, има и възрастни сред нас.

Тя също се бе изчервила от дръзките си думи, но Антъни я потупа по ръката.

— Ти си прекалено романтична, момичето ми. Знаеш много добре, че Еди е прав. Цялата стая е била пълна с благородници, които са наблюдавали как Дерек е наддавал за нея и я е спечелил. Никой от тях няма да се интересува дали тя е била девствена или не. Обаче съм сигурен, че не са я забравили и ако Дерек се ожени за нея, не мислиш ли, че всички в нашите среди ще научат как са се запознали?

— Напълно си прав, старче — подкрепи го Джеймс. — Никога няма да я приемат в обществото.

Реджи презрително изсумтя.

— Това семейство е издържало доста скандали, причинени от двама от присъстващите тук. — Тя многозначително погледна към Антъни и Джеймс и добави: — Не мисля, че още един ще ни навреди кой знае колко.

— Няма да ни навреди кой знае колко, Рийгън — съгласи се Джеймс и за пръв път брат му не подскочи възмутено, като чу галеното име, с което той наричаше племенницата им. — Обаче ще засегне Келси и Дерек. Обществото ще ги отхвърли и никой няма да ги приеме. В случая с Тони и мен бе много по-различно, тъй като и двамата не давахме пукната пара за мнението на обществото. Ала при Дерек нещата не стоят така. Той е светски мъж и винаги е бил. И ако Келси наистина е загрижена за момчето, никога не би му причинила подобно нещо.

— Напълно си прав, старче — закиска се Антъни, на което той само сви рамене.

Реджи въздъхна. Дерек не бе казал на семейството си, че Келси му бе отказала, така че не можеше да го спомене. Целият този спор беше излишен, ако Келси не се омъжеше за Дерек.

— Убедена съм, че той иска да се ожени за Келси, но не знам дали тя ще се съгласи — рече.

— Да откаже такава изгодна партия като Дерек? — презрително изпухтя Едуард. — Не ми се вярва, никак не ми се вярва.

— Напълно е възможно, чичо Едуард — настоя Реджи. — Ти не я познаваш, но тя ми се стори много чувствително момиче. Обзалагам се, че по-скоро ще напусне Дерек, отколкото да му причини някакво зло. А за нея отхвърлянето от обществото е най-голямото зло.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Келси отвори вратата на стаята си в странноприемницата, очакваше да види Дерек, а не баща му. Веднага разбра, че непознатият мъж е Джейсън Малъри, който, разбира се, побърза да се представи. Той влезе в стаята, без да дочака поканата ѝ. Огромният му ръст и строгото му лице толкова я стреснаха, че в първия миг тя се стъписа, ала бързо се опомни и смутено избъбри:

— Дерек не е тук. — Надяваше се, че това съобщение ще го накара да си тръгне.

Но не стана така. Появата на маркиза на Хавърстън толкова я обърка, че тя не съобрази, че може би не бива да му дава подобна информация.

— Да, знам. Преди малко го оставих в Хавърстън — каза Джейсън Малъри. — Съдейки по поведението му, предположих, че ще сте някъде наблизо, а това е най-близката странноприемница.

Бузите на Келси поруменяха.

— Значи сте искали да видите мен.

— Точно така. Искам да разбера какво мислите за тези глупости.

— О, за какви глупости става дума?

— Дерек иска да се ожени за вас.

Тя ахна.

— Той ви го е казал?

— Съобщи го и пред цялото семейство.

Младата жена се отпусна на най-близкия стол. Дали нямаше в тази минута да умре от срам? Чувстваше се точно така.

— Не е бивало да прави това. — Гласът ѝ едвам се чуваше.

— Съгласен съм, но защо мислите така?

— Защото, както сам казахте, това са глупости. Нямам никакво намерение да се омъжвам за него и му го казах.

— Да, той ми спомена подобно нещо. Но аз съм обезпокоен доколко сериозно е вашето намерение да му откажете? Защото синът ми няма да се откаже от вас.

— Ако това е всичко, което ви тревожи, лорд Малъри, можете да бъдете спокоен. Много добре знам какъв скандал би предизвикала подобна женитба и желанието ми е не само да предпазя Дерек от всичко това, но и да не позволя моето семейство да се опозори.

— Вашето семейство? — Маркизът се намръщи. — Не знаех, че имате семейство. Кой са те?

— Това не е важно. Достатъчно е да знаете, че моето семейство означава всичко за мен. Аз съм в това положение, защото... това също не е важно. Когато се реших на тази постъпка, аз много добре знаех, че завинаги се отказвам от възможността един ден да се омъжа. Трябва да знаете, че подобен скандал ще причини толкова вреда на моето семейство, колкото и на вашето, а аз нямам намерение да позволя това да се случи.

Лицето на Джейсън се отпусна. Дори ѝ се стори, че кой знае защо се чувства неудобно и се срамува от себе си.

— Започвам да разбирам — пресипнало рече той. — Съжалявам, че ситуацията е такава. Наистина имам чувството, че ако беше възможно синът ми да се ожени за вас, от вас би излязла една чудесна съпруга за него.

— Благодаря ви. Но аз ще положа всички усилия да го направя щастлив... и без да сме женени.

Джейсън въздъхна.

— Никога не бих пожелал синът ми да страда като мен, но... радвам се, че сте заедно.

Това бе най-хубавият комплимент, който би могла да получи от бащата на Дерек. Той измърмори някакво извинение и бързо си тръгна. Очевидно не желаше да се среща със сина си. След няколко минути на вратата отново се почука.

Ала и този път не беше Дерек. Този път беше майката на Дерек. Келси не го разбра в началото, но сетне забеляза усмивката и жестовете, толкова характерни за любимия ѝ. Жената изглеждаше доста разстроена.

— Извинете, че ви безпокоя по това време, госпожице Лангтън — започна тя.

— Познавам ли ви?

— Не, не мисля. — Тя се усмихна. — Казвам се Моли Флетчър и съм икономка в Хавърстън. Преди малко разбрах за вас, а Дерек...

разбра за баща си и... искам да поговоря с него.

Келси силно се изчерви. Проклетото съобщение на Дерек явно бе достигнало и до стаите на слугите, но...

— Вие и баща му? — Въпросът, без да иска, се изплъзна от устните ѝ. — О, извинете ме. Не е нужно да ми обяснявате. Но за съжаление Дерек не е тук.

— Не е тук? Видях, че напусна Хавърстън. Помислих си, че идва при вас.

— И сте предположили, че съм някъде наблизо.

— Ами да.

Тя удивено поклати глава. Дали всички мъже пътуваха с любовниците си? Или това бе характерно само за мъжете от семейство Малъри?

— След като не е в Хавърстън, нямам представа къде може да е.

— Сигурно е решил да се поразходи, за да остане малко сам — промълви Моли, кършейки ръце. — Точно от това се страхувах. Като дете винаги бягаше и се криеше, когато беше разстроен.

— Но защо е разстроен? — попита Келси. — Напоследък бе полудял от любопитство, за да разбере коя сте вие, искам да кажа коя е лю... Всъщност няма значение. Според мен сега би трябвало да е доволен, че най-сетне е узнал истината.

— Той не биваше да я узнава, госпожице Лангтън. Никога. Но след като вече я знае, не бих искала да си мисли нещо лошо за мен.

Намръщи се. Не можеше да разбере безпокойството на жената.

— Това би било малко несправедливо към него, не мислите ли?

— Не е точно така — отвърна Моли. — Има и други причини, но... това не е толкова важно. Друг път ще поговоря с него — рече и бързо излезе от стаята.

На вратата отново се почука и този път най-сетне бе Дерек. Едната му ръка бе скрита зад гърба. Той се поклонил, измъкна я със замах и ѝ подаде огромен букет прекрасни рози.

Келси възхитено плесна с ръце.

— Господи, откъде ги намери по това време на годината?

— От оранжерията на баща ми.

— О, Дерек, не е трябвало да го правиш!

Той се ухили и силно я притисна до гърдите си.

— Изобщо няма да забележи. Там има стотици рози и едва ли ще усети липсата на тези. Но ти ми липсваше цял ден.

Тя застина, припомняйки си по-ранните си посетители.

— Изненадана съм, че си имал време да мислиш за мен след толкова наситен с преживявания ден.

Дерек внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Откъде знаеш, че денят ми е бил наситен с преживявания?

— Баща ти беше тук.

Младият мъж я пусна и нервно прекара ръка през косата си.

— По дяволите! Не те е разстроил, нали?

— Не, защо трябва да се разстройвам от факта, че цялото ти семейство знае за нас? А колкото до баща ти, той просто искаше да се увери, че наистина нямам намерение да се омъжвам за теб.

— По дяволите! — повтори ядосано Дерек. И преди да успее да ѝ зададе следващия си въпрос, тя добави:

— Майка ти също беше тук.

— Моята майка!

— Да, тя беше разтревожена заради това, което си научил тази вечер.

— Какво съм научил? О, ти говориш за Моли? Но тя не е... моя... не! Не може да бъде. Той ми каза, че майка ми е умряла.

Келси пребледня.

— О, Дерек, съжалявам. Смятах, че ти знаеш коя е майка ти, но просто не знаеш, че тя още е любовница на баща ти. Моля те, не се разстройвай. Това е само мое предположение и може да съм сгрешила. Тя не ми каза, че е твоя майка.

— Не, сигурен съм, че няма да ти каже. Очевидно е, че и аз не е трябвало никога да науча. Сега вече всичко ми е ясно. Знам, че Моли е моя майка. Да бъдат проклети и двамата, че са го пазили в тайна от мен.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Дерек беше побеснял от гняв. Майка му беше жива и не само това, ами през всичките тези години живееше в Хавърстън. А те дори не са сметнали за необходимо да му кажат. Оставиха го да мисли, че тя е само една слугиня. Оставиха го да мисли, че майка му е мъртва.

Това не можеше да бъде простено. Джейсън можеше да му каже, че майка му е избягала, че се е срамувала от себе си, че не е искала да има нищо общо със сина, който е родила. Всичко друго би било по-поносимо от факта, че през цялото време майка му е живяла в една къща с него.

Искаше да намери баща си. Може би трябваше да изчака и да се поуспокои. Келси предложи тази нощ да не се връща в Хавърстън, ала бе твърде ядосан, за да се вслуша в съвета ѝ. И колкото повече мислеше, толкова повече се усилваше гневът му. Нямахше да намери покой, докато не получи отговор на някои въпроси.

Баща му не беше в стаята си. Не го откри нито в салона, трапезарията или кабинета. Или не беше в къщата, или беше с Моли. Младият мъж предположи, че последното е по-вярно, и отиде в крилото на прислугата. Знаеше отлично коя е стаята на Моли. Когато бе малък много често бе идвал тук, за да се оплаче на икономката и да потърси утешение и съвет. Сега си припомни колко лесно винаги бе споделял детските си тревоги с нея.

Не грешеше. Чу гласовете им, още преди да почука. Последвалата тишина бе твърде подозрителна, сетне Моли отвори вратата. Изненадата ѝ бе доказателство за подозренията му.

— Дерек! Сигурно Келси ти е казала, че съм идвала да говоря с теб.

Той влезе в стаята. Нямахше никаква следа от Джейсън, а и нямахше къде да скрие толкова едър мъж. И все пак съвсем ясно бе чул гласа на баща си. Не си въобразяваше.

Погледна към Моли.

— Не трябваше ли да ми каже?

— Ами... не. — Жената забеляза напрегнатото изражение на лицето му и разбра, че нещо не е наред. Предпазливо добави: — Тогава защо си дошъл тук толкова късно, Дерек?

Младият мъж не ѝ отговори, вместо това високо извика:

— Можеш да излезеш, татко. Знам, че си тук.

Моли ахна. Изминаха няколко безкрайни минути. Най-последна секция в стената се отмести, напомняйки му тайната врата в къщата на ужасите на Ашфорд.

— Колко удобно — подигравателно рече Дерек. — Предполагам, че оттам се отива направо в твоята стая? — попита той и баща му рязко кимна. — Значи така сте успели да запазите тайната си толкова дълго?

— Сигурно си ядосан, загдето отидох да поговоря с момичето? — попита Джейсън.

— Не. Бих предпочел да не я безпокоиш, но не съм изненадан от посещението ти.

— Значи тогава си ядосан, защото аз отидох да те търся при нея? — обади се Моли.

— Не.

— Дерек, и за двама ни е ясно, че си дяволски вбесен — изтъкна баща му.

— О, да, така е — студено отвърна младият мъж. — Всъщност не си спомням някога да съм бил толкова вбесен. Но човек не всеки ден разбира, че майката, която е смятал за мъртва, е жива.

Джейсън въздъхна, а Моли пребледня.

— Как разбра? — прошепна тя.

— Келси е забелязала приликата, докато тази вечер сте разговаряли. Тя не знаеше, че майка ми е мъртва. Предполагам, че за един страничен човек е по-лесно да я забележи. — Хвърли убийствен поглед към баща си. — Защо никога не си ми казал?

— Не е толкова просто, Дерек. Баща ти искаше да ти каже истината, но аз не му позволих. Дори и когато Франсиз го заплаши, че ще ти разкрие нашата тайна, той предпочиташе да го стори, отколкото да ѝ даде развод.

— Франсиз е знаела?

— Очевидно, но само един бог знае как е разбрала. Но аз го убедих, че вече е твърде късно, за да се променя каквото и да било.

— Значи затова си се съгласил на развод? — обърна се Дерек към баща си. — Защото Франсиз те е изнудвала? А пък аз си мислех, че проявяваш благородство, като й връщаш свободата.

Джейсън потръпна от сарказма в тона му, ала Моли избухна:

— Как смееш да говориш по този начин на баща си? Нямах никаква представа през какъв ад премина той, за да запази тайната ни от теб. Нямах представа какво съм преживяла заради теб, защото... това бе най-доброто, което можех да сторя.

— Най-доброто? — смаяно я погледна Дерек. — Ти си ме лишила от майка. Как, по дяволите, това може да е най-доброто за мен?

— Наистина ли смяташ, че съм искала да се откажа да ти бъда майка? Ти беше всичко за мен. Обичах те още от мига, в който те заченах.

— Тогава защо?

— Дерек, това беше преди двадесет и пет години. Тогава бях млада и необразована. Говорех на ужасен диалект. Бях толкова невежа и не мислех, че мога да се образовам. Когато баща ти реши да те обяви за свой законен наследник, аз бях ужасена, че следващият маркиз на Хавърстън ще се срамува, ако всички узнаят, че майка му е била обикновена прислужница, която дори не може да чете и да пише. Моят син щеше да бъде благородник, член на висшето общество. Не исках той да се срамува от мен, което сигурно щеше да се случи.

— Значи си го направила, за да не нараниш чувствата ми? — С недоверие поклати глава и сетне хвърли обвиняващ поглед към баща си. — И ти си й позволил да те убеди?

Моли заговори, преди Джейсън да отвори уста.

— Аз мога да бъда много убедителна и непреклонна, както и сам знаеш. Но баща ти ме послуша, защото ме обича. Освен това, Дерек, ти трябваше да преживееш факта, че си незаконороден. Знаех, че това няма да е лесно и наистина не беше. Но поне всички предполагаха, че във вените ти тече благородническа кръв и по майчина и по бащина линия. Щеше да бъде много по-тежко за теб, ако се знаеше коя е майка ти.

— Но вие можехте да ми кажете. Можехте да го запазите в тайна от всички, но трябваше да кажете на мен. Освен това, Моли, не се срамувам, че си моя майка. Сбъркала си с предположенията си. Това,

което ме вбесява, е, че си живяла в една и съща къща с мен, знаела си, че съм ти син, но си го крила от мен. Остави ме да си мисля, че си само една от слугите, че си никоя за мен. Остави ме да вярвам, че майка ми е мъртва!

Не можеше да продължи. Чувствата го задушаваша. Видя сълзите в очите на Моли и избяга от стаята, преди сам да се е разплакал.

Джейсън я прегърна и я притисна до гърдите си.

— О, господи, какво направих? — изхлипа тя и даде воля на сълзите си.

Той си задаваше същия въпрос. Целуна я по косата и тихо рече:

— Всички правим грешки, когато сме млади, Моли. Дай му време да свикне с истината. Когато размисли добре, ще разбере, че ти винаги си била майка за него, че винаги си била тук, за да споделиш болките и мъките му, че ми помогна да го отгледаме и възпитаваме и да се превърне в прекрасния мъж, който е сега.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Бих искала да съм там, за да го чуя — каза Рослин и му подаде Джудит. — Ето, твой ред е да я приспиш.

— Здравей, скъпа — нежно рече той и целуна детето по бузката. — Май не се чувстваш много добре, а? — Сетне се обърна към съпругата си: — Радвай се, че не присъстваше. Беше доста неудобно.

— Неудобно? В семеен кръг? — презрително изсумтя жена му. Той многозначително повдигна вежди.

— А ти какво щеше да кажеш? — Беше й разказал за дискусията, последвала съобщението на Дерек, но Рослин още не можеше да повярва, че Келси Лангтън не е истинска лейди.

— Щях да кажа на брат ти, че неговата забрана е старомодна отживелица.

Ангъни се ухили.

— Не ми се иска да го споменавам, но Джейсън наистина е старомоден.

— Ами не го споменавай тогава — сопна му се тя. — Кое е по-важно, любовта или общественото мнение?

— Изпитваш ли ме?

— Никак не е забавно, Тони — укорително го изгледа съпругата му. — Любовта е много по-важна и ти го знаеш. Да не би да искаш да ми кажеш, че нямаше да се ожениш за мен, ако няха няколко графове в семейството си?

— Трябва ли да ти отговоря?

— Ще те ударя, ако продължаваш да се държиш несериозно — закани се Рослин, като мина на шотландски диалект.

Той се засмя.

— Не и сега, когато държа Джудит. — Тя застрашително вдигна ръка и той се престори на уплашен. — О, много добре, да, нищо не би ме спряло да се ожения за теб, но за щастие пред нас не съществуваха подобни пречки. Освен това, ти забравяш, че момичето е било купено

на търг в публичен дом. А това, скъпа моя, е нещо повече от едно обществено мнение.

— Само малцина знаят за това — изтъкна Рослин.

— Сигурно се шегуваш. Такава пикантна история? Няма да се учудя, ако вече всички си я шепнат на ухо.

Няколко врати по-нататък Джеймс и съпругата му също обсъждаха този въпрос в спалнята си. Двамата се бяха сгушили на леглото и той се опитваше да предразположи жена си да се любят, но Джорджина упорито настояваше да поговорят за Дерек и Келси.

— Не виждам какво общо има произходът с цялата работа. Ти се ожени за мен, нали? — напомни му тя. — А аз със сигурност нямам титлувани особи в рода си.

— Ти си американка, Джорджи. Има голяма разлика, защото си дошла от друга страна, но тя е англичанка. Наистина говори като херцогиня и се държи като такава, но това не е достатъчно. Освен това аз не съм този, който трябва да осигури следващия маркиз на Хавърстън. Тази отговорност, скъпа моя, лежи на плещите на Дерек. Аз можех и въобще да не се женя, което и беше моето намерение... поне докато ти не се пъкна в леглото ми.

— Не съм направила такова нещо! — гневно възкликна съпругата му. — Доколкото си спомням, ти ме завлече в леглото си!

Той се ухили и лекичко захапа ухото ѝ.

— Така ли съм направил? Много умно от моя страна, ако ме питаш.

— Хмм, да. Не ме закачай! Искам да си поговорим сериозно.

Джеймс въздъхна.

— Да, за съжаление забелязах.

— Искам да направиш нещо по този въпрос — настоя Джорджина.

— Чудесна идея, Джорджи — рече той и се намести върху нея.

Тя го отблъсна.

— Нямах предвид това... поне не веднага. Говоря за поведението на Джейсън. Можеш да поговориш с него и да му изтъкнеш колко глупаво постъпва.

— Аз? Да давам съвет на най-големия си брат? — Джеймс избухна в смях.

— Не е смешно.

— Разбира се, че е. По-големите братя не приемат съвети от никого, те само ги раздават. Освен това в случая Джейсън е прав. А и момичето няма да се омъжи за Дерек, Джорджи, така че няма какво да говорим.

— Ами, ако му е отказала, защото е знаела каква ще бъде реакцията на баща му?

— Значи е достатъчно умна, за да разбере, че нищо няма да излезе от един брак, който е против желанието на Джейсън. Нищо не можем да направим за тях двамата, освен ако не измислим нова самоличност на Келси, ала и това няма да помогне. Търгът е бил публичен и със сигурност ще я разпознаят, така че наистина е безсмислено.

Джорджина измърмори нещо и съпругът ѝ се ухили.

— Не можеш да решиш проблемите на всички, скъпо мое момиче. Само някои от тях.

— Знам, но наистина ли не можеш да им помогнеш?

— Е, това не значи, че няма да опитам, нали?

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На следващия ден по-голяма част от семейство се бе събрала в салона за следобедния чай. Единствено младоженците Ейми и Уорън бяха толкова погълнати от себе си, че не забелязваха напрегнатата атмосфера в стаята. Останалите се стараеха да не споменават безнадеждната ситуация на Келси и Дерек.

Беше очевидно, че Дерек и баща му не си говореха. Близките им предположиха, че се дължи на „забраната“ на Джейсън. Никой не ги попита как е преминал разговорът им, след като предния ден се оттеглиха в кабинета на маркиза, но беше ясно, че не са постигнали съгласие. Всъщност синът изглеждаше още по-ядосан от предния ден.

Вратата се отвори и икономът въведе една посетителка, която не дочака да обяви името ѝ, а бързо мина покрай него. Жената бе на четиридесет години и бе изключително привлекателна за възрастта си. Личеше си, че на младини е била голяма красавица. Не беше много висока, но притежаваше някакво властно излъчване, а в този миг очите ѝ блестяха гневно и страните ѝ пламтяха от възбуда. Присъстващите си казаха, че прилича на огнедишащ змей, който всеки момент ще ги изпепели с пламъка си.

— Търся Дерек Малъри.

Младият мъж колебливо се изправи, удивен от острия тон на непознатата.

— Аз съм, мадам.

Жената рязко се извърна към него.

— Къде криете племенницата ми? И не се опитвайте да ме лъжете. Знам, че е с вас. Моят съпруг, този негодник, си призна всичко. Онзи мерзавец, който ви е продал момичето, му е казал името ви, когато му давал проклетите пари.

В стаята се възцари абсолютна тишина.

Внезапно прозвуча ясният глас на Реджина:

— Заповядайте, седнете, мила госпожо. Сигурна съм, че Дерек не укрива вашата племенница. Дори мога да ви уверя, че тя се намира

недалеч оттук.

Елизабет присви очи.

— Не ви ли познавам, млада госпожо?

— Да, преди няколко дни се срещнахме във вашия хотел. Аз търсех Келси и макар да ми казахте, че имате племенница, която също се казва Келси, не свързах моята позната с вас. — Реджи мило се усмихна и добави: — Май съм сгрешила, нали?

— Точно така — отвърна рязко посетителката.

— Почакайте малко — най-сетне успя да изрече Дерек и се намръщи. — Да разбирам ли, че вие сте леля на Келси Лангтън?

— Именно — отвърна през зъби тя и му хвърли убийствен поглед.

— Но аз не знаех, че тя има живи роднини!

— Не й останаха много и изобщо не ме интересува дали вие знаете или не.

— Повечето от нас са се срещали с племенницата ви, мадам. И също като Дерек и ние не знаехме, че има семейство. Може би ще е по-добре да се представите.

— А вие кой сте? — остро попита Елизабет.

— Аз съм бащата на Дерек, Джейсън Малъри.

— А, добре. Можете да накарате сина си да ме заведе при Келси. Аз съм Елизабет Пери. Това навярно не означава нищо за вас, тъй като се омъжих за човек, който не принадлежи към моята класа. В момента и за мен името Пери вече не означава нищо. Както и да е, моят дядо беше херцог Райтън, титла, която ще се наследи от сина на Келси.

— Мили боже! — възкликна Антъни.

— Но тя ми каза, че майка ѝ е била гувернантка! — смаяно извика Дерек.

— Едва ли — презрително го изгледа Елизабет. — Нейната майка, която беше моята единствена сестра, загина в началото на годината при трагични обстоятелства... след като застреля съпруга си. Може би сте чували за случилото се? Бащата на Келси беше Дейвид Лангтън, четвъртият граф на Ленкасъл.

Джеймс избухна в смях.

— Това обяснява защо тя изглежда, държи се и говори като дама, нали?

— Но това е прекрасно! — възкликна Джорджина. — Сега вече тя е напълно подходяща...

— Не съвсем, Джорджи — прекъсна я Джеймс.

— Но има голяма надежда... — поде Рослин.

— Не чак толкова голяма, скъпа — намеси се Антъни.

И двете съпруги изгледаха намръщено съпрузите си, но замълчаха. Разбира се, по-късно, когато останат насаме, ще има какво да им кажат.

— Чудя се защо Келси не ми спомена за працядо си, когато ми разказа всичко... е поне по-голямата част — обади се Реджи.

— Да не би да искаш да кажеш, че си знаела, че Келси е дъщеря на граф Лангтън? — Дерек възмутено впери поглед в братовчедка си. — И не си си направила труда да ми кажеш?

Младата жена се размърда неловко, но се опита да му обясни:

— Тя ме накара да ѝ обещавам, че няма да кажа на никого, особено на теб, Дерек. Да не мислиш, че ми беше лесно да пазя подобна тайна от теб? Щях да полудея, след като знаех истината, а не можех да я изтъкна като аргумент по време на... ъъ... дискусиата миналата вечер.

Лицето на Елизабет леко се смекчи и тя погледна по-дружелюбно към младата жена. Щом Келси ѝ се е доверила, значи сигурно я харесва.

— Келси не знае кой е бил працядо ѝ — обясни тя на Реджи. — Затова не ви е казала. Той почина доста преди тя да се роди и двете със сестра ми решихме да не я обременяваме излишно с мисълта, че тя е тази, която трябва да роди следващия наследник на Райтън. Това измъчи нашата майка, която роди само две дъщери, а след това и сестра ми, която също роди две дъщери, а пък аз за съжаление нямам деца.

— Хрумвало ли ви е лейди Елизабет, че вашата племенница е погубила шансовете си за подходящ брак? — предпазливо попита Джейсън.

— Разбира се, че ми е хрумвало. Затова, ако имах пистолет, щях да застрелям онзи глупак, моя съпруг, когато ми призна какво е направил.

— А защо е трябвало да го прави?

— Келси и по-малката ѝ сестра Джийн дойдоха да живеят при нас след трагичната смърт на родителите им. Онзи глупак е убедил нещастното момиче, че сме разорени и че ако не си плати дълговете, ще ни изхвърлят от къщата. Келси не е могла да понесе тази мисъл и решила да се жертва, за да заплати дълговете на Елиът.

— Да не би да искате да кажете, че тази жертва не е била необходима?

— Разбира се, че не... въпреки че съпругът ми не го знаеше. Но когато се омъжих за него против желанието на родителите си, моята майка ми даде доста голяма сума и ме посъветва да не казвам на Елиът, и до ден-днешен аз не съм му казвала. След като заговорихме за това. — Жената извади кесия и се приближи към Дерек. — Предполагам, че това ще е достатъчно...

— Не искам парите ви — рязко я прекъсна младият мъж.

— Това не ме интересува. Ще ги вземете. — Хвърли кесията на дивана зад него. — Келси повече няма никакви задължения към вас. Тя ще се върне у дома с мен.

— Не.

— Моля?

Той се изкашля.

— Може би бях малко рязък.

— Малко ли? — захили се Антъни.

— Не е ли по-добре да не се намесваме, старче, и да оставим момчето само да се оправи — предложи Джеймс. — Тъкмо взе да става интересно.

Елизабет студено ги изгледа, а Джейсън замърмори смутено:

— Това са моите по-млади братя... които рядко се държат сериозно.

— Тъкмо обратното, Джейсън — възрази Джеймс. — И ако искаш моето сериозно мнение...

— Не го искам — срязва го брат му.

— И аз не съм съгласен с теб, Джейсън... Мили боже, но това означава, че съм на едно мнение с Джеймс! — с престолено отвлечение възкликна Антъни. Пипна се по челото и изохка: — Ами да, имам температура, сигурно съм се заразил от Джудит.

Джеймс изсумтя, а Джейсън предупредително изръмжа. Едуард, който досега бе слушал мълчаливо, се намеси:

— Стига, Тони. Не е нужно да се държиш като шут.

— Страхотно! — гневно възкликна Реджи. — Точно сега ли е времето да се заяждате?

— Не се сърди, хлапенце — дяволито ѝ намигна Антъни. — Просто искаме да дадем време на Дерек да се окопоти.

— О, в такъв случай можете да продължавате.

— Благодаря ти, чичо Тони, но не е необходимо — заяви той и се обърна към гостенката: — Лейди Елизабет, не мога да кажа, че съжалявам, което навярно ще ви изненада, защото, ако не бяха затрудненията на съпруга ви, може би никога нямаше да срещна вашата племенница.

— Това е много егоистично от ваша страна, млади човече — остро го прекъсна тя.

— Така е, но разбирате ли, аз я обичам. И искам да се оженя за нея.

Елизабет примигна. Не бе очаквала такъв развой, както и не бе очаквала, че Дерек Малъри ще се окаже изключително красив и обаятелен млад мъж. Беше дошла с намерението да му даде да се разбере и да стори всичко необходимо, за да измъкне Келси от лапите му, а сега не беше убедена, че точно това трябва да направи.

— Знае ли Келси, че искате да се ожените за нея? И какъв е отговорът ѝ?

— Тя ми отказа.

— Защо?

— Заради скандала.

— О, да, скандалът, който може би няма да се избегне. Споменах ли ви, че освен титлата, синът на Келси ще получи огромно богатство и обширно имение? Какъвто и скандал да се свърже с името ѝ, няма да е никак трудно да ѝ намерим съпруг.

— В нашето семейство вече има прекалено много скандали — изрече с раздражение Едуард. — И със сигурност не се нуждаем от повече богатства.

— Значи това е мнението на всички ви? — презрително изсумтя Елизабет.

— Не, не е вярно — твърдо отвърна Дерек и намръщено изгледа чичо си.

— Синът ми е абсолютно прав. Аз съм съгласен да се ожени за момичето.

Всички в стаята впериха смаяни погледи в Джейсън. Настъпи тишина.

— За бога, Джейсън, не знаех, че е толкова лесно да те убеди човек! — чу се изненаданият глас на Джорджина.

Джеймс изсумтя.

— Не гледай към мен, Джорджи. Не съм аз причината да си промени мнението.

— Джейсън да бъде убеден лесно? — намеси се и Антъни. — Само ако съпругът ти е използвал юмруците си, скъпо момиче, а не виждам следи по тях.

— Това е абсурдно, Джейсън. — Едуард най-сетне се бе съвзел от шока. — Не ти ли идва наум, че известното й име ще направи скандала още по-голям?

— Сигурно си прав — съгласи се брат му. — Но аз вече промених мнението си и нямам намерение да го променям отново, само защото тя се оказа дама. Реших, че дължа на Дерек подкрепата си в тази трудна ситуация. Не искам той да повтаря моите грешки.

— Какви грешки? — попита Едуард.

— Това е нещо между Дерек и мен. Ако момичето е съгласно да се омъжи за него, аз ще им дам благословията си.

Дерек не благодари на баща си за изненадващата подкрепа, ала гневът, който изпълваше сърцето му, започна да се стопява. Струваше му се, че на гърлото му е заседнала голяма буца, затова той се изкашля няколко пъти, преди да се обърне към Елизабет:

— Ако дойдете с мен, аз ще ви заведа при Келси. Може би ще я убедите да се омъжи за мен.

Жената сърдито отвърна:

— Само ако реша, че е за нейно добро. Обаче, след като изслушах различните мнения на роднините ви, млади човече, не съм сигурна, че е така.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Келси седеше сковано на дивана в стаята си. Дерек крачеше нервно напред-назад, а леля й Елизабет се бе настанила до нея. Лицето на младата жена пламтеше от срам. И двамата знаеха истината, и на нея й се искаше да избяга накрай света.

— Трябваше да дойдеш при мен, Келси — меко каза леля й. — Имам достатъчно пари, за да изплатя дълговете на Елиът. Всичко щеше да бъде наред.

— Тогава нещата не стояха така — отвърна племенницата й. — Нито аз, нито Елиът знаехме, че имаш свои пари.

Елизабет въздъхна.

— Знам. Разбирам жертвата, която си направила. Просто не мога да си простя случилото се. Кълна се, че щях да застрелям онзи негодник, моя съпруг, ако имах пистолет под ръка.

— Не вярвах, че ще ти признае някога.

— Вината го е измъчвала и не е могъл да издържи повече. Много добре знае, че е отишъл твърде далеч. Той ти е внушил тази отвратителна идея, мила моя. Призна ми го. Това, че е бил отчаян, не е извинение.

— Къде е той сега?

— Не знам и не ме интересува — заяви Елизабет. — Изгоних го от къщата си. Никога няма да му простя.

— Аз сама реших, лельо Елизабет. Той не ме е насилвал.

— Не го защитавай...

— Позволете ми — прекъсна ги Дерек. — Аз съм дяволски доволен от неговата постъпка, каквато и да е причината.

— Дерек — възкликна Келси.

— Така е — настоя младият мъж. — Съжалявам за всичко, което е трябвало да преживееш, но не съжалявам, че те срещнах, Келси. Ако не беше той, може би никога нямаше да се запознаем.

Беше напълно сериозен. Думите му я развълнуваха и тя отново се изчерви.

— Егоист — промърмори Елизабет. — Освен това трябва да ви кажа, млади човече, че Келси се връща с мен у дома. След година или две, когато всичко това се забрави ще се погрижа да я устроя както подобава.

— Не — упорито заяви Дерек. — Ако настоявате за благоприличен срок на ухажване, аз съм съгласен. Но не съм съгласен да чакам година или две...

— Младежо — остро го прекъсва тя, — не сте вие този, който ще решава каквото и да било. Освен това не съм казала, че племенницата ми ще се омъжи за вас.

Келси смаяно отвори уста и се втренчи в леля си.

— Мадам, много добре знаете каква е връзката ми с Келси. Аз я компрометирах и аз трябва да се погрижа, за да възстановя доброто ѝ име. Защо, по дяволите, не желаете да се ожения за нея?

— Защото няма да я насилвам да се омъжи за когото и да е. Тя има право на избор, а аз не съм чула да заявява, че желае да се омъжи за вас.

Келси закри устните си с ръка, за да прикрие усмивката си. И двамата наистина бяха доста упорити. Тя познаваше много добре леля си и знаеше, че нарочно се държи толкова рязко с Дерек. Младият мъж бе отлична партия за племенницата ѝ. Елизабет просто не искаше да го признае.

Въздъхна, защото Дерек я гледаше очаквателно, но отговорът ѝ нямаше да го зарадва.

— Нищо не се е променило, Дерек. Също като леля, и аз не съм убедена, че тази история ще се забрави. Мъжете, които бяха там онази нощ и които те познават, ще знаят, че съм била твоя любовница. Те ще бъдат ужасени, ако се ожениш за мен. Обществото ще те отхвърли.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, Келси, че не ме интересува мнението на обществото?

— Това не е истина и ти отлично го знаеш — меко възрази тя. — Ти винаги си бил особено внимателен в поведението си, за да не предизвикаш скандал, защото баща ти ненавижда скандалите.

— Баща ми е съгласен да ни даде благословията си — сковано заяви Дерек.

Тя примигна.

— Той е променил мнението си, защото принадлежа към висшето общество?

— Не, заради майка ми. Убеден съм, че преди много години е искал да се ожени за нея, но не се е решил, и сега дълбоко съжалява.

— Но съгласието на баща ти няма да спре...

На вратата се почука и Реджи Идън влезе в стаята, без да дочака поканата.

— О, боже, да не прекъсвам нещо? — безгрижно попита тя.

— Реджи, имаме личен разговор — рязко рече Дерек.

— Така ли? — с престомена изненада попита тя. — О, няма да ви отнема много време. Просто си помислих, че би искал да знаеш за слуха, който утре ще обиколи цял Лондон, че Дерек Малъри е имал годеница. — Тя млькна и погледна към Келси. — Не знаеше ли, че двамата са сгодени, откакто тя се е родила? Е, тази млада дама се разтревожила, че той може да не спази обещанието да се ожени за нея и решила да го принуди да действа.

— Реджи, за какво говориш, по дяволите? — възмутено възкликна братовчед й. — Никога не съм бил сгоден!

— Разбира се, че си, братовчедо, но позволи ми да довърша.

— Тя се е побъркала — увери той Келси. — Кълна се, че никога не съм имал годеница...

— О, замълчи за малко, братовчедо — прекъсна го с усмивка Реджи. — Както вече споменах, тази млада дама е доста ексцентрична и обича да си прави шеги също като мен, когато бях по-млада. И тъй тя решила, че единственият начин да разбере чувствата на лорд Малъри към нея, е да го накара да я купи на публичен търг. Представете си само! Твърде смело, ако питате мен, но бедното момиче било толкова влюбено в Дерек, че не разсъждавало разумно. И той, разбира се, платил огромна сума, за да я купи на някакъв глупав търг. Колко романтично, не мислите ли? Разбира се, след това я завел направо в дома на леля й и насрочил датата на сватбата, за да бъде сигурен, че годеницата му няма да извърши нещо още по-безразсъдно.

Дерек бе изумен.

— Мили боже, Реджи, ти си страхотна!

Тя засия.

— И аз така си помислих. Дори чичо Едуард се съгласи, че този скандал ще предизвика само няколко усмивки и свиване на рамене в

обществото. Поне между джентълмените. Дамите ще решат, че е много романтично, точно като мен!

— В това има смисъл — кима Елизабет. — Няма нищо чудно, че един млад мъж е бил принуден да спасява една дама от собствената ѝ глупост.

— Келси? — попита Дерек. — Този скандал е нищо в сравнение с истината, за която никой няма да узнае.

Младото момиче разбираше много добре какво я пита, ала не му отговори веднага. Трябваша ѝ няколко минути, за да осъзнае, че вече няма причина да му отказва. Ала за нея имаше нещо много по-важно.

— Да не би да очаквате, че ще се омъжа за мъж, който нито веднъж не ми е казал, че ме обича? — внезапно попита тя.

Дерек я зяпна. Реджи извъртя очи, а Елизабет тихичко се изкиска.

— Мъжете са толкова нерешителни, когато се стигне до това. Способни са да го кажат на всички, но не и на тази, на която трябва.

— Същото важи и за жените — изтъкна той и въпросително изгледа Келси. — Или може би съм пропуснал да забележа подобно твърдение от твоя страна?

— Предполагам, че и аз съм нерешителна — изчерви се тя.

— Струва ми се, че е време да си тръгваме — обърна се Реджи към Елизабет.

— Съгласна съм.

Келси не откъсваше поглед от Дерек и дори не чу, когато вратата се затвори зад двете жени. Младият мъж взе ръката ѝ и я поведе към дивана. Настани я и нежно целуна дланта ѝ.

— Кажи го, скъпа моя. Кажи, че ме обичаш.

— Обичам те — прошепна тя. — Много, много те обичам.

— Знаех си аз — ухили се той. — Ти също знаеш, че аз те обичам. Защо иначе щях да те моля да се омъжиш за мен?

Келси въздъхна и склони глава на гърдите му.

— Кой може да каже какви подбуди движат мъжете? Аз със сигурност не знам. Имах нужда да го чуя, Дерек.

Той я притисна по-близо до себе си.

— Глупаво момиче, отсега нататък ще го чуваш всеки ден.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дерек влезе в гостната стая в Хавърстън, стиснал здраво Келси за ръката.

— Искам да направя друго съобщение — гордо обяви той пред събраното семейство.

— Не е необходимо, скъпо момче — усмихна му се Джеймс. — Лицата ви говорят достатъчно красноречиво.

— Остави го да се изкаже, старче — възрази Антъни на брат си. — Не се случва толкова често мъж от семейство Малъри доброволно да си окачва брачната примка на шията.

Дерек се ухили.

— Лейди Келси се съгласи да се омъжи за мен, благодарение на способностите на Реджи да разпространява слухове. Между другото, къде е тази палавица? Дължа ѝ една силна прегръдка.

— Предполагам, че си гука заедно с онзи тъпанар, за когото е омъжена — сухо отвърна Джеймс. — Малката сладурана е много доволна от себе си.

— И има защо — обади се Ейми. — Много се радвам за теб, Дерек.

— И все пак продължавам да мисля, че е най-добре да заминете за Америка — добави Уорън.

— Я не се обаждай. Ти си само един янки — скастри го Джеймс. — Моят племенник е цивилизован човек и няма никакво желание да живее сред шантави варвари.

Уорън се засмя и сви рамене.

— Ти си женен за една от тях, забрави ли?

— Моята Джорджи е изключение и съм сигурен, че го знаеш — тросна се зет му.

— Благодаря ти за комплимента — усмихна му се Джорджина.

— Ама той изобщо вече не се дразни — оплака се Антъни. — Каква скука. Е, поне остана старият Ник, който още не се е отказал да влиза в словесен двубой с нас. На него винаги може да се разчита.

— Съгласен съм с теб, но той все пак е англичанин, а на англичаните винаги може да се разчита.

Уорън презрително изсумтя и се наклони да отвърне с нещо остро, но Едуард се намеси:

— Хайде, вие двамата, престанете поне за малко. Сега не е време за заяждания. Трябва да поздравим годениците. — Обърна се към Келси и любезно ѝ се усмихна: — Радвам се да се запозная с теб, скъпа моя. Сигурен съм, че ще се чувстваш отлично в нашето семейство.

— Аз също — тихо добави Джейсън.

Дерек погледна към баща си, който се бе изправил до камината. Лицето му бе напрегнато, но той не го обвиняваше — последния път си казаха доста неприятни неща.

— Може ли да поговорим насаме, татко?

Джейсън кимна и се запъти към кабинета. Дерек поведе Келси със себе си. В коридора срещнаха Моли.

— Ще се присъединиш ли към нас? — попита я младият мъж и посочи към кабинета.

Тя сковано кимна и ги последва. Когато влезе, застана до Джейсън. Младият мъж се чувстваше виновен, загдето ѝ бе причинял мъка. Все пак тя беше негова майка, макар още да не бе свикнал с тази мисъл.

— Признавам, че бях много ядосан — започна, — ала сега се чувствам толкова щастлив. — Взе ръката на Келси и я доближи до устните си. — Имах време да си помисля и разбрах някои неща.

Млъкна и смутено се изкашля. Онази проклета буца пак бе заседнала на гърлото му. Изражението на Моли омекна и тя се усмихна на Келси, а след това и на Дерек.

— О, по дяволите! — тихо изруга той, прекоси стаята и прегърна майка си. — Съжалявам. Не исках да ти причинявам болка. Просто бях толкова шокиран... Почувствах се... предаден. Знам, че винаги си била тук, когато съм имал нужда от теб. Само дето бих искал да те наричам „мамо“. Но вече разбрах защо си смятала, че не е необходимо.

— Дерек — нежно отвърна тя. — Просто реших, че така ще е по-добре за теб... Обаче трябва да призная, че може би съм сгрешила. Толкова много пропуснах. А сега, когато знам как се чувстваш, вероятно винаги ще съжалявам.

— Недей — прекъсна я синът ѝ. — И без това имаше прекалено много съжаления. Най-сетне го разбрах. Няма да ти се разсърдя, ако не желаеш да ти викам „мамо“.

Моли се разплака и го прегърна.

— О, Дерек, винаги съм те обичала толкова много! Можеш да ме наричаш както искаш!

Младият мъж се засмя, Джейсън — също. Дерек погледна към баща си и видя нещо, което никога досега не бе забелязвал. Той наистина обичаше Моли Флетчър. Четеше се в погледа му, отправен към нея.

— На вас двамата хрумвала ли ви е мисълта да се ожените? — попита ги.

От гърдите на баща му се отрони дълбока въздишка.

— Тя постоянно ми отказва.

Моли избърса очите си.

— Това не е необходимо. С баща ти и така сме много щастливи. Държа да го знаеш. Не е необходимо да дава храна на злите езици, само заради някакво си парче хартия.

— Аз обаче не съм се отказал — намигна Джейсън на сина си.

Дерек се ухили.

— Не се и съмнявам.

— Това няма да промени решението ми. — Моли погледна влюбено към Джейсън. — Въпреки че нямам нищо против да се опиташ.

По-късно същата вечер Дерек придружи Келси до странноприемницата, за да ѝ помогне да опакова багажа си — тя щеше да се премести в Хавърстън до сватбата.

— Знаеш ли, чичо Тони е прав. Наистина едва ли ще рискувам да предизвикам гнева ти.

Младата жена нежно му се усмихна.

— Твоят чичо е глупак. В нашето семейство не е традиция да застрелваме съпрузите си. По-скоро ги хвърляме в камината.

Той се засмя и я притисна в прегръдките си.

— Значи още не си го забравила, любов моя. Но аз ще се старая никога да не предизвикам гнева ти. Искам да направя така, че винаги

да си лудо влюбена в мен.

— Хмм, звучи чудесно — промълви тя и го целуна по бузата, а после устните ѝ се плъзнаха по врата му. — Няма ли да ми покажеш как ще го направиш?

Младият мъж изохка и впи устни в нейните.

— Твоите желания са заповед за мен — дрезгаво промълви няколко минути по-късно. — Никога няма да се уморя да ги изпълнявам.

Погледна го със светнали от любов очи.

— Тогава покажи ми, Дерек. Покажи ми сега.

И той го направи с огромно удоволствие.

Издание:

Джоана Линдзи. Отровни думи

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1997

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.